

Xuyên Qua Bộ Bộ Kinh Tâm Ta Là Minh Tuệ

Contents

Xuyên Qua Bộ Bộ Kinh Tâm Ta Là Minh Tuệ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	38
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	49
30. Chương 30	51
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	56
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61
37. Chương 37	64
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	69
41. Chương 41	71

42. Chương 42	73
43. Chương 43	75
44. Chương 44	76
45. Chương 45	78
46. Chương 46: Phiên Ngoại Quách Lạc La Minh Tuệ: Phần 1	81
47. Chương 47: Phiên Ngoại Quách Lạc La Minh Tuệ: Phần 2	82

Xuyên Qua Bộ Bộ Kinh Tâm Ta Là Minh Tuệ

Giới thiệu

Là câu chuyện có thể nói giống như chuyện tự sự về tình yêu với những hồi ức đau thương, vốn dĩ kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-bo-bo-kinh-tam-ta-la-minh-tue>

1. Chương 1

Ta bừng lên chén trà hạnh nhân, chậm rãi uống một ngụm, hỏi: “ Bối lạc gia đâu?” Ân, trà này không sai, so với trà hạnh nhân ta uống trước kia thì đậm đà hơn.

Liều Nhi lúng ta lúng túng nói: “ hồi Phúc Tấn, Bối Lạc gia hẳn là.. hẳn là đang ở bên chỗ trắc phúc tấn nghỉ ngơi!”

Nhìn tiểu nha đầu căng thẳng tới mức run rẩy, ta mới nhớ tới, chủ nhân trước kia của thân thể này là một đồ phụ tiếng tăm lừng lẫy!!!

“ Tốt lắm! Các người đều lui xuống hết đi!” Ta sợ sẽ dọa hư bọn họ, vì thế nên đem bọn họ đuổi đi xuống hết.

Nhìn xem quanh căn phòng này, đối với cảnh sắc nơi đây ta không khỏi cười khổ, một ngày này thật đúng là long trời lở đất.

Không biết vì sao, vừa tỉnh lại, ta thế nhưng lại đang ở Triều Thanh, trong đầu còn có những đoạn trí nhớ đứt quãng. Hiện tại là năm Khang Hi thứ bốn mươi mốt, ta thế nhưng lại trở thành Đích Phúc tấn của Bát Bối Lạc, Quách Lạc La Minh Tuệ, chúng ta thành hôn trong năm Khang Hi thứ bốn mươi, năm nay ta chỉ mới có mười sáu tuổi! hơn nữa, Bát gia thật sự là có trắc phúc tấn, tên là Mã Nhĩ Thái Nhược Lan.

Đây là một thế giới như thế nào nha? Ta đúng là đã xuyên qua tới thế giới của Bộ Bộ Kinh Tâm rồi, nhưng lại thành một người cuối cùng sẽ chết ở trong lửa, chỉ có thể nói một câu đây là một nhân vật bi kịch nha!!!

Mang theo tiếng gió rền vang bi tráng của Dịch Thủy Hàn, ta đặc tưởng hiện tại đi tới tìm Bát gia, sau đó nói với hắn “ Hưu ta đi!” Sau đó, người muốn đoạt đích thì đi đoạt đích, muốn cùng Tứ ca, Thập Tứ đệ của người giành nữ nhân thì cứ giành nữ nhân, trăm ngàn lần đừng nên lồi ta xuống nước, kết quả...

Thời điểm buổi sáng, ta hỏi một câu: “ Bối lạc gia đâu?”

Nha đầu trả lời: “ Hồi Phúc tấn, Bối Lặc Gia đã vào triều sớm!” Nga, đây là vì quốc gia đại sự làm việc vất vả đi!

Giữa trưa ta nhớ hỏi lại một câu: “ Bối Lặc Gia đâu?”

Nha đầu trả lời: “ Hồi Phúc tấn, Bối Lặc Gia sau khi hạ triều đã đi tới phủ của Tứ Bối Lặc!” Ách, lúc này là tới chỗ hàng xóm Tứ a ca liên lạc cảm tình đi!

Buổi tối ta hỏi lại một câu: “ Bối Lặc gia đâu?” Ai! lúc này là đến chỗ lão bà liên lạc cảm tình đi!!!

Nhắc tới Nhược Lan cũng là một nhân vật bi kịch, có người yêu lại không thoát khỏi được quyền thế, hoàng quyền thì ai có thể chống cự đây! Chung quy là ủy ủy khuất khuất gả cho hoàng tử làm Trắc Phúc Tấn, coi như là cũng có danh phận, nhưng lại luôn thủy chung nhớ tới một người đã không còn ở trên đời này nữa. Còn muốn nói dây tơ hồng uội muội của mình và trượng phu, đây là xã hội phong kiến bát nháo cái gì chứ!!!

Uống hết bình trà hạnh nhân đang dần nguội lạnh, ta chậm chạp không có ý đi ngủ, thổi tắt nến ở trên bàn. Cởi bỏ y phục nằm trên kháng*, ta xem ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, nghĩ tới các loại tình tiết trong phim truyền hình, thảng cho đến lúc hai mắt mông lung buồn ngủ.

* Kháng: phương bắc khí hậu rét lạnh, phải xây bực ở trên, trong bực có đốt lửa cho ấm mà ngủ gọi là kháng.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền tới thanh âm thỉnh an, còn có một giọng nói trong sáng thấp giọng nói: “ Các người đều lui ra đi!”

Tiếp theo nhẹ nhàng “ xoạt” một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Ta nâng thân lên nhìn lại, thì thấy một bóng đen đang đứng ở cửa, ta nhẹ nhàng “ nha” lên một tiếng.

Người vừa tới đưa tay lấy vật gì ở bên hông, nhẹ nhàng động tay vài cái, một ánh sáng lóe lên. Hắn đi tới trước bàn, đốt lên cây nến ở trên bàn, thoáng chốc, tất cả đều bừng sáng lên.

Người nọ đốt nến xong, một bên cởi áo ngoài ra, xoay người đi tới chỗ của ta.

Dưới ánh nến, ta chỉ có thể nhìn thấy hần dáng người cao gầy, đánh giá có lẽ là khoảng 1m78, mặc áo ngoài màu lam, bên trong là áo màu vàng nhạt hoặc là màu ngà.

Nhìn hần chậm rãi đi tới, ta vội vàng đứng dậy muốn bước xuống, hần đưa tay ngăn lại “ Người nghỉ ngơi đi!” Nói xong, hần thuận thế ngồi xuống bên cạnh ta.

“ Gia tại sao lại không nghỉ ở trong viện kia?” ta có chút nghi hoặc hỏi.

Hắn đang cởi giày, chợt ngừng tay quay đầu nhìn về phía ta, đôi mắt lóe lên, đôi con ngươi khẽ lưu chuyển. Trong mắt hần ta nhìn thấy một tia nhìn khó hiểu. Sau một lúc lâu, hần lại tiếp tục cởi giày ra, trầm giọng nói: “ Phúc tấn đã quên, hôm nay là ngày 15!”

Ách! Ta cũng biết chính xác hôm nay là ngày mười lăm, nhưng ta lại quên mất, ta là đích phúc tấn, lại vợ lớn, được hưởng phúc lợi cùng gia ngủ chung vào ngày mười lăm! Ngày mười lăm được ngủ chung, cổ nhân thật đúng là phiền phức!!!

“ Nàng cứ như vậy mà ngủ?” hần mặc trung y, giơ mắt lên nhìn ta hỏi.

Ta cúi mình nhìn xem trên người mình là ba tầng áo, trên đầu là một đồng trang sức, ta liền ngại ngần vỗ đầu “ A! Ta quên mất!”

Nói xong, ta bước tới bên bàn trang điểm, còn Dận Tự thì ung dung dựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, nhìn ta tay chân luống cuống tháo tóc xuống “ Ai u” dù sao ta cũng là ngày đầu tiên tới đây vẫn còn chưa quen, vẫn là làm đau chính mình, ta thở nhẹ than đau.

Hắn mơ hồ phát ra tiếng cười, nhắc chân bước xuống, đi tới giúp ta tháo đồ trang sức trên đầu xuống, tóc lập tức rơi xuống trên vai ta, làm cho ta hai mươi mấy năm toàn để tóc ngắn cảm thấy có hơi chút mới mẻ.

Sau khi thay quần áo thỏa đáng, ta lại bước tới kháng. Nhìn ta ngây ngốc, hần mỉm cười nói: “ Phúc tấn không phải là thân thủ rất nhanh nhẹn sao? Lên ngựa xuống ngựa đều không phải là tệ, như thế nào lại

không thể lên giường nha?” ta oán thăm, người thì biết cái gì, nguyên bản giường nhà ta giường lớn mềm mại nha, có rớt xuống giường cũng không bị đau, còn cái kháng này thì quá cao nha!!! Hơn nữa, lên ngựa thì có bàn đạp, còn kháng này có sao???

Đi tới bên giường, ta gối đầu lên cái gối lớn tròn vo, đem chăn đắp lên tới cằm, theo quy cũ ta phải nằm ở nơi nào, một câu hần cũng không nói. Hần cũng lên giường, đắp một cái chăn khác, thấp giọng nói: “Trời không còn sớm, ngủ đi!”

Ấn!!! Địch phúc tấn ta quả nhiên chỉ là tượng đất!!!

2. Chương 2

Edit: Vân Nhi

Này một đêm mộng, hai mươi ba năm dĩ vãng của ta lại hiện về!!!

Tai nạn kia thành linh xảy ra, khiến ta mất đi thân nhân, đó là chênh lệch giữa thiên đường và địa ngục. tánh mạng của ta, là do cha mẹ ta cho, lại là do cha mẹ ta cứu, bọn họ khi xe đồ sắp nổ tung thì dùng sức mạnh mẽ đẩy ta đi ra, mà ta... chỉ có thể phục ở trên mặt đất, khóc thảm thiết, nhìn bọn họ táng thân trong biển lửa.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, một ánh lửa đỏ rực cả trời, đã từng bị ta phong bế ở sâu thẳm bên trong kí ức. Ta không cho phép chính mình nhớ lại, vì cha mẹ, ta muốn sống tốt, cố gắng khoải hoạt sống tốt. Ba năm thời gian trôi qua, ta chưa từng khóc, cũng chưa từng oán qua.

Nhưng mà tối nay, tại thời gian kỳ lạ này, bên cạnh nam nhân xa lạ này, trí nhớ bỗng nhiên như thủy triều cuộn cuộn đi vào giấc mộng của ta. Tâm ta gắt gao mơ hồ, ý thức giống như trôi vào trong hư vô. Ta không biết chính mình là ngủ hay thức, nhưng ta vẫn cứ một lần lại một lần nói với chính mình, đừng khóc, Tuệ Tuệ trăm ngàn lần đừng khóc!!!

“Minh Tuệ!” Ta nghe được có người ở bên tai ta nhẹ nhàng gọi, chậm rãi ta mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ, thế mới biết là chính mình đã rơi lệ!!!

Ta nâng cổ tay lên, dùng tay áo lau nước mắt, quay đầu nhìn lại, gặp một nam nhân hai mươi một tuổi khoác ngoài bào màu lam đứng ở trước giường, trong tay cầm một cái khăn tím.

Lúc này nắng đã muốn lên, ta nhìn hần, trong đầu đột nhiên thoáng hiện vài “Mi thanh mục tú, ngọc diện bạc môi!” Bất quá, trên khuôn mặt tuấn dật kia là một biểu tình không hiểu nổi, ta kinh ngạc một lúc, bỗng dưng nhớ tới hành động của mình vừa rồi, không khỏi âm thầm hối hận! thật là quá thô lỗ! Thật là không tiểu thư khuê các chút nào!!!

Giờ mắt mờ mới lo làm chuông, ta gần như là đoạt lấy cái khăn trong tay của Bát gia, lau lung tung vài cái trên mặt, thanh âm xấu hổ thấp giọng nói “Cảm ơn Bối Lặc gia!”

Dận Tự nhận lấy khăn ở trong tay ta, xoay người lại ngồi xuống ở bên bàn. Hần ngồi yên, thân thiết hỏi: “Nàng mới vừa nằm thấy ác mộng sao? Nàng vẫn cứ nức nở suốt!!!”

Mặt ta đỏ lên, lắc lắc vạt áo lúng ta lúng túng nói: “Thiếp, thiếp nhớ tới A mã và Ngạch Nương!”

Dận Tự xì một tiếng nở nụ cười, hần theo bản năng vỗ vỗ đầu ta, lại có chút ngượng ngùng ho khụ khụ: “Hôm nay vừa vận gia rảnh rồi, ta cùng nàng hồi phủ thăm nhạc phụ đại nhân!”

“Minh Tuệ không dám làm phiền Bối Lặc gia!” Ta vội vàng xin miễn. cái gọi là tưởng niệm A mã, bất quá chỉ là cái cớ, gia tộc Quách Lạc La thị rắc rối khó gỡ, nếu như ta vô tình đi sai một bước, thì sẽ là một tai họa khó có thể cứu được! Trước khi ta có thể nắm được hết mọi chuyện vụn vặt trong gia đình này, ta tuyệt đối sẽ không dám đi tới đâu cả!!!

Nhìn sắc mặt hần có chút âm trầm, trong lòng ta thầm nghĩ, người ta khó có khi tỏ vẻ sần sộc, ta còn như vậy không hề cảm kích, xác thực là cũng có hơi không phải. Ta nghĩ vậy, vội vàng cười nói: “Nếu Bối Lặc gia ân chuẩn, thiếp muốn cho Minh Ngọc tới phủ ở chơi mấy ngày, có được không?”

Dận Tự sắc mặt khá hơn, gật gật đầu nói: “ Đó cũng là người nhà của Phúc tấn, vậy thì để cho Minh Ngọc tới đây ở với nàng một thời gian đi! Nha đầu kia thân thủ nhanh nhẹn, có thể giúp cho nàng giải buồn phiền!”

Người làm trong phủ bối lặc quả nhiên là làm việc có năng suất, buổi sáng nghe thấy Dận Tự ở bên ngoài phân phó quản gia chuẩn bị xe, đến buổi trưa ta đã cùng với Minh Ngọc ngồi chung ăn cơm.

Đương nhiên, cùng ăn cơm còn có chủ nhân phủ Bối Lặc Bát gia, và vì muốn long trọng nghênh đón Minh Ngọc cách cách tôn quý nên Trắc phúc tấn Mã Nhĩ Thái Nhược Lan cũng tham dự.

Nhược Lan tuổi ước chừng khoảng mười bảy mười tám, mặc một bộ kỳ bào đơn giản, trang điểm nhạt nhẽo, ngay cả nụ cười cũng nhàn nhạt, ta thực cảm thấy nàng như một làn khói, phảng phất dường như nếu có một luồng gió thổi qua sẽ bay đi mất.

Hiển nhiên là bát gia cũng nghĩ như vậy, cho nên hẳn vẫn luôn cẩn thận che chở cho nàng, luôn nhìn về phía nàng với ánh mắt luôn tràn ngập thương tiếc hòa cùng với một tia bất lực.

Ngồi ở bên cạnh ta là Minh Ngọc chỉ mới có mười hai tuổi, được nuông chiều từ bé mà lớn lên, cái miệng nói chuyện không hề biết kiêng dè, hành động không hề có quy cũ, xem thấy Bát gia lại lần nữa dùng đũa gấp đồ ăn cho Nhược Lan, nàng ta liền chu miệng nói: “ Tỷ phụ, người tại sao lại không gấp đồ ăn cho tỷ tỷ ta, chẳng lẽ tỷ tỷ ta lại không bằng...”

Lúc này, ta đang chậm rì rì ăn uống, nghe nàng nói như thế thì thiếu chút nữa là ghen, vội vàng nuốt xuống, thấy Dận Tự biến đổi sắc mặt ta liền quát Minh Ngọc một tiếng: “ Nói bậy bạ gì đó! Còn không có ăn cơm của muội đi!” Nhìn Minh Ngọc ưỡn khuất chu miệng, ta thấy không đành lòng bèn tự tay lột một con tôm, đưa tới trong chén của nàng, dịu dàng an ủi nói: “ Muội muội ngoan, ăn cơm xong tỷ tỷ sẽ đưa muội đi xem cá vàng mà tỷ phụ muội nuôi dưỡng có được không?”

Minh Ngọc nhoẽn miệng cười: “ tỷ tỷ cứ nghĩ người ta là tiểu hài tử!” Lòng ta nghĩ, với tuổi của người, thì cũng chỉ vừa tốt nghiệp tiểu học, như thế nào lại không phải là đứa nhỏ chứ? Nghĩ tới đây, ta không khỏi nâng tay điểm vào cái trán của Minh Ngọc.

Đôi mắt của nàng nháy mắt có chút phiếm hồng, nhẹ nhàng cắn cắn môi, rất nhanh ăn xong chén cơm, nhìn thấy Dận Tự buông đũa xuống, Minh Ngọc vội vàng nhanh chóng đứng lên, nắm lấy tay ta nói: “ Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta đi xem cá vàng nhỏ đi!” Ta cười thầm, nha đầu này, còn nói bản thân mình không phải là tiểu hài tử sao?

Ta vội vàng hướng Dận Tự hành lễ, rồi liền bị Minh Ngọc kéo ra cửa mà đi. Lúc bước ra khỏi cửa, mơ hồ ta nghe thấy Nhược Lan cúi đầu nói: “ Nhìn đến Minh Ngọc cách cách tính tình hoạt bát, muội muội ta...”

Những lời nói sau đó ta nghe không rõ ràng, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy rất chấn động, Mã Nhĩ Thái Nhược Hi!!! Nhân vật chính nha, rốt cục đã sắp xuất hiện rồi!!!

3. Chương 3

Edit: Vân Nhi

Năm Khang Hi thứ bốn mươi hai, nhất định là thời buổi rối ren. Ta mặc dù ở phía trong khuê phòng, nhưng cũng ít hoặc nhiều nghe được một ít tin tức. thí dụ như là, tháng giêng hoàng đế sẽ đi nam tuần, hoặc là nam tuần không bao lâu, Sách Ngạch Đồ đã bị giam ở trong Tông Nhân Phủ... Mà trong phủ Bối Lặc gia, cũng dần dần trở nên có chút náo nhiệt.

Ta ngồi ở trên tháp trúc, bên người là nha hoàn Liễu Nhi và Phương Nhi, mỗi bên một cái phe phẩy cây quạt, như vậy nhưng ta vẫn còn thấy nóng có chút khó có thể chịu được! nhìn khối băng đặt ở trên bàn, vừa rồi còn bay ra một chút làn khí trắng, không bao lâu đã hóa thành nước hết rồi.

Cầm trong tay bản Kinh thi, thuận tay mở ra một tờ, ta khẽ liếc mắt nhìn qua một lát. Miệng tuy rằng luôn nói: “ Lòng yên tĩnh tự nhiên là mát!” nhưng mà nghe tiếng kêu to của cây ngô đồng bên ngoài, tâm của ta vẫn giống như là một chậu lửa vậy, càng thêm lo lắng. Sách Ngạch Đồ rơi dài làm cho rất nhiều người tinh thần sa sút, đồng thời cũng làm cho rất nhiều người bắt đầu rục rịch vọng động.

Nha hoàn đem nước ở trên bày đổ đi, thay khối băng mới. Ta lấy tay đưa qua lấy mấy khối, ném vào trong cái đĩa đựng nho. Liều nhiên một bên vừa quạt, vừa nói: “phúc tấn, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Trời nóng như vậy, làm sao có thể ngủ được!” Ta oán giận. Nhìn xem trên người vẫn như trước tầng tầng quần áo, ta liền khóc không ra nước mắt. Ai nói cổ đại thì sẽ không nóng? Mặc trên người nhiều lớp quần áo như vậy, ở trong phòng có điều hòa thì cũng sẽ không thể nào mát mẻ được!!!

“Minh Ngọc đâu?” Nói đến cũng lạ, từ năm trước sau khi gặp qua Minh Ngọc, có lẽ là do thuở nhỏ đã mất mẹ, nên nha đầu kia đối với ta càng ngày càng không muốn rời xa, ba hay năm ngày là sẽ đến phủ Bối Lặc ở. Mà Dận Tự, lúc bắt đầu thì nhíu mày không thích ứng, nhưng sau đó bất luận Minh Ngọc có làm cái gì thì cũng đều có thể làm như không thấy.

“Hồi Phúc Tấn, Nhị cách cách vẫn còn ngủ ở bên hiên lý ạ!” Tiểu nha đầu cung kính trả lời.

Ta thật sự bội phục nha đầu kia, trời nóng đến như vậy, còn có thể nằm ngủ được nha! Ta hâm mộ thở dài, thật là, sinh trưởng ở nơi đây thì rất dễ thích ứng với hoàn cảnh nha!!!

Đột nhiên, bên ngoài trừ bỏ tiếng ve kêu, còn có thêm một chút tiếng người.

Ta nhìn thoáng qua bọn nha hoàn, lập tức có người bước đi ra ngoài. Một lát sau, một tiểu nha đầu trở về, biểu tình trên mặt thật là kỳ quái, cúi đầu trả lời: “Hồi phúc tấn, là.. là nhị Cách cách cùng... cùng thập tứ gia đang đánh nhau!”

Trời ạ! Ta xoa trán thở dài, cái này rốt cục muốn nháo đến như thế nào a!!!

Vội vàng mang theo nha đầu đi thẳng tới hiện trường, nhìn đến cảnh đó ta thực nhìn không được thở rút một hơi. Chỉ thấy muội muội dũng mãnh của ta tóc tai rối bù, một bộ dáng ngủ trưa vẫn chưa tỉnh táo lại. Vốn là một tiểu mỹ nhân ngây thơ, hiện tại là hình ảnh lại là một cô gái một tay cầm roi quất ngựa, một tay cầm cổ áo của Dận Trinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ vênh váo tự đắc kiêu ngạo. Ống tay áo của Dận Trinh thì có một vết roi, mơ hồ lộ ra vết máu. Ta bận cẩn thận đánh giá Minh Ngọc, thấy trên người nàng không có gì khác thường, lúc này mới yên lòng, xem ra Thập tứ gia cũng là một hảo hán, chưa có động thủ với nàng.

Ta thấy Minh Ngọc vừa muốn giơ roi, ta chạy nhanh tới giữ lại: “Dừng tay!” Vừa nói, ta vừa giật lấy roi của nàng, kéo tay nàng khỏi cổ áo của Thập Tứ, giọng cảm hận nói: “Người lại gây họa cái gì, ngu ngốc!”

Nhìn Thập tứ sửa sang lại quần áo, ta bước lên phía trước trấn an nói: “Thập Tứ đừng sợ hãi, tiểu nghiệp chương nhà ta không biết lễ nghĩa cấp bậc, xin Thập tứ đừng bao dung cho nó!”

Dận Trinh vội vàng thi lễ: “Bát tẩu đa lễ, Dận Trinh không dám!” Về mặt của hắn có chút không được tự nhiên.

Minh Ngọc tiến lên bên cạnh ta, lôi kéo tay ta và khiêu khích nhìn Thập tứ nói: “Tỷ tỷ, hắn nói thị phi sau lưng người ta, không phải là người tốt! Người tại sao lại phải khách khí với hắn như vậy!”

Dận Trinh trên khuôn mặt hiện lên thần sắc xấu hổ, đang muốn nói chuyện thì lúc này ở ngoài bước đến vài người. Thập gia mở đường, phía sau vội vàng đi tới là Bát Gia, Tứ gia, Cửu gia và Thập tam gia.

Ta vội vàng chỉnh đốn trang phục hành lễ: “Minh Tuệ xin chào các vị gia, gia cát tường!” Tứ gia khẽ lên tiếng “Đệ muội không cần phải đa lễ!” Bát Gia cau mày nhìn Minh Ngọc không nói lời nào, còn các vị khác cũng đáp lại lễ của ta.

Nhìn bộ dáng khó chịu không phục của Minh Ngọc, ta kéo nàng một phát, nàng lúc này mới biết thỉnh an, mơ hồ lên tiếng “Cát tường!”

Bát Gia nhìn xem Thập tứ gia chật vật, lại nhìn xem Minh Ngọc kiêu ngạo, vừa định mở miệng nói thì thấy Minh Ngọc lao thẳng về phía lão Cửu, lôi kéo tay áo hắn, đôi mắt đỏ lên, lạch cạch lạch cạch bắt đầu chảy nước mắt, ủy khuất nói: “Biểu ca...”

Dận Đường khước miệng rút lại, khuôn mặt là một bộ dáng không thể làm gì được, hắn kéo tay áo nhưng mà nàng lại không chịu buông, hắn thấp giọng nói: “Làm sao vậy hả? Huyền nào loạn xạ. Lại đại phát tính tình đại tiểu thư rồi?”

“ Biểu ca!” Minh Ngọc không thuận theo kêu to: “ Là bọn hần, bọn họ nói hươu nói vượn khi dễ người khác!” nàng lấy tay chỉ vào lão Thập và lão Thập Tứ. Bị chỉ vào, hai người không tự giác cũng lùi lại một chút.

“ bọn họ nói cái gì?” Dân Tự một bên xem xét vết thương của Thập Tứ, một bên hỏi: “ Có thể nào để cho người ở phủ của ta đã thương Hoàng tử?” Trong thanh âm của hần có một chút băng lãnh, trời đang mùa hè nhưng khiến cho người ta có chút lạnh lẽo.

“ Còn không mau nhận lỗi với Thập Tứ đi!” Dân Đường vỗ nhẹ bả vai Minh Ngọc, tiến lên làm người hòa giải.

“ Ta không làm!” Vốn nghe xong lời nói của Dân Tự có chút co rúm lại, lúc này Minh Ngọc lập tức đứng thẳng tắp lên: “ phải là bọn họ phải nhận lỗi với ta, nhận lỗi với tỷ tỷ của ta!”

Ta sưng sốt, nơi này có chuyện gì của ta nha???

4. Chương 4

Edit: Vân Nhi

Ánh mắt của ta đảo qua lão Thập, hần né mắt lảng tránh, không dám nhìn xem ta. Ta lại nhìn về phía lão Thập tứ, hần cũng chỉ cúi đầu xem xét vết thương của chính mình. Ta lại nhìn Minh Ngọc, nha đầu kia trong mắt đều là toát ra lửa.

Xem ra nhị vị gia này đã nói điều gì liên quan tới ta, nhưng như thế nào lại bị Minh Ngọc nghe được.

Ta nhớ lại, ta không khỏi có chút oán thâm, hơn nửa năm nay, ta luôn thận trọng từ lời nói tới việc làm, chưa từng làm ra chuyện gì chọc tới người khác, còn có thể bị người ta nói xấu sao? Hơn nữa, người muốn nói thì cứ nói đi, như thế nào lại để uội muội của ta nghe thấy! càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, lửa giận của ta lập tức đi lên. Các người có thể nói sau lưng người ta, ta cũng không sợ giáp mặt đắc tội.

Ta thấy Dân Tự còn muốn nói cái gì, ta lập tức ngăn lại: “ Được rồi, Bối Lặc gia. Chuyện này nếu nguyên nhân là ở ta, ta đây xin nói một câu. Minh Ngọc mặc dù đã sai, nhưng mà nó cũng không phải là đứa nhỏ không có chừng mực, không hiểu quy củ. Nhị vị gia rốt cục đã nói những gì, như vậy trước mặt mọi người ta cũng không muốn nghe hai vị thuật lại, về phần nhận lỗi, Minh Ngọc không nhận nổi, Minh Tuệ cũng không nhận nổi. Thương thế của Thập Tứ gia, nếu Đức Phi nương nương có trách tội xuống dưới, ta sẽ một mình gánh chịu!”

Nói xong, ta thì lễ, xin cáo lui, lôi kéo Minh Ngọc trực tiếp trở về hậu viện.

Trở về phòng, trước tiên ta kêu nha hoàn mang nước tới, hai tỷ muội rửa mặt chải đầu một chút, ta kéo Minh Ngọc ngồi ở trên tháp nói chuyện. Lúc này cảm xúc của Minh Ngọc đã ổn định lại, nàng nhìn xem ta, đột nhiên phì cười một tiếng vui vẻ.

“ Tỷ tỷ, tỷ vừa rồi thật là lợi hại!” nàng cười nói “ Giống như lúc tỷ ở nhà vậy!”

Ta gõ đầu nàng một cái: “ Nha đầu lỗ mãng nhà người! Nói đi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Vì thế Minh Ngọc bắt đầu miêu tả kể lại cho ta, bao gồm chuyện hai vị gia kia ở sau lưng bàn luận biểu tình ngôn ngữ động tác của ta, nhiều vô số kể. Ta hít vào một làn hơi, mới hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

Trong lúc các vị gia khác bàn luận công việc ở trong thư phòng, thì lão Thập cùng với Thập Tứ không chịu nổi không khí nặng nề và trời nóng, nên đã đi tới vườn hoa tìm bóng râm mát. Hai người ở trong đình hoa sen nói chuyện phiếm, lời nói của họ theo gió bay tới chỗ mái hiên Thủy các. Minh Ngọc nghe được bọn họ nói cái gì “ Bát ca chán ghét bỏ rơi bát tửu”, rồi “ Bát tửu là chính mình tự động đòi gả cho bát ca”, “ Trong lòng bát ca chỉ có trắc phúc tửn”....., tiểu cô nương này nghe được thì lòng đầy cảm phần, sau lại nghe thấy Thập Tứ nói “ Minh Ngọc kia cũng là thứ đánh đá chua ngoa” “ không biết muội muội của trắc phúc tửn thì như thế nào”, Lão Thập còn nói “ vô luận là cái dạng gì, thì so với Minh Ngọc cũng đều tốt hơn!” nghe thấy những lời nói đó, Minh Ngọc liền hoàn toàn không còn nghĩ được gì nữa cả.

Bởi vậy nên thời điểm lúc lão Thập và Thập tứ đã nghỉ đủ, muốn rời khỏi hoa viên thì nàng chạy tới ngăn bọn họ lại, động thủ. Lão Thập là nhân lúc Thập Tứ bị Minh Ngọc kéo lại thì chuồn đi báo tin.

Nghe xong lời kể của nàng, trong lòng ta thở dài, cười hỏi: “Muội nói, người ta nói có câu nào không đúng!”

Minh Ngọc nghẹn lời, đôi mắt vốn mở lớn lại càng mở lớn hơn nữa, khó hiểu nhìn ta.

“Nha đầu gốc, người ta nói cái gì thì có quan hệ gì với chúng ta đâu?” Ta ôn nhu nhìn nàng “Chúng ta làm chuyện chúng ta muốn làm, chỉ cần không ngại với người, vốn không sợ người ta nói gì. Năm đó quả thực là ta đã hướng A mã yêu cầu, xin Hoàng Thượng chỉ hôn ta cho Bối Lặc Gia. Mà Bối Lặc gia quả thực là không thích gặp ta, trừ bỏ ngày mười lăm ra thì chưa bao giờ ở chung phòng với ta. Đó là chuyện có thực nha, thì ta có gì mà phải sợ người ta nói!” nói xong ta cười tự giễu.

Minh Ngọc tội nghiệp nhìn ta, thanh âm oa oa nói: “tỷ tỷ, ta còn nhớ rõ ba năm trước, khi A mã trở về nói hoàng thượng đáp ứng chỉ hôn tỷ cho Bối Lặc gia. Khi đó tỷ cao hứng thành dạng gì, tỷ đã quên rồi sao? Tỷ lôi kéo ta nói cái gì là Bát gia tốt bao nhiêu, giống như là tiên, là thần vậy!” nàng nở một chút nụ cười, còn nói: “muội đã hỏi tỷ, hẳn so với biểu ca hoàn hảo thế nào? Tỷ nói cái gì tỷ còn nhớ không? Tỷ nói trên đời này không có ai so với hẳn tốt hơn. Tỷ thích hẳn, tỷ cũng sẽ làm cho hẳn thích tỷ, nhưng mà hiện tại chẳng lẽ tỷ không để ý sao?”

Ta nghe lời Minh Ngọc nói, trong lòng đột nhiên có chút co rút đau đớn. Có lẽ là vì tình yêu say đắm còn sót lại trong thân thể này, ta đột nhiên muốn rơi lệ, vì Quách Lạc La Minh Tuệ chân chính!!!

“Đừng nói nữa!” Ta đánh gãy lời nói của Minh Ngọc, ra vẻ thoải mái cười nói: “ta vẫn nghĩ muội là một tiểu hài tử, xem ra sang năm ta nên chọn thời điểm, nói chuyện với A mã, tìm cho người một người chồng tốt!”

Mặt Minh Ngọc đỏ lên, vân vê vạt áo, cọ cọ cổ áo thẹn thùng.

Ta vỗ vỗ đầu nàng, nhớ tới hành động vĩ đại vừa rồi nàng quát Thập Tứ gia, bất đắc dĩ nói: “muội làm vậy thì người ta nói muội thế nào? Còn ngại người ta nói muội đánh đá, nếu chuyện vừa rồi truyền tới trong cung thì cả A mã cũng không thể cứu được muội!”

“Muội rất tức giận thôi!” Minh Ngọc ủy khuất nhăn mặt nhăn mũi “bọn họ nói như vậy muội nghe xong rất tức giận nha!”

“Gốc tử, tức giận cũng không thể động thủ nha! Hơn nữa đó là Thập Tứ A ca, muội không chỉ động thủ còn làm kinh động tới mọi người!” ta nghĩ tới Thập Tứ bị thương, sợ Đức phi biết sẽ trách tội Minh Ngọc, lại sợ làm cho nàng sợ, nên không nói rõ, chỉ là cười nói: “về sau nếu lại xảy ra chuyện này, thì phải động não một chút, không nên trực tiếp động thủ! Cho dù chuyện gì thì cũng còn những biện pháp khác!”

“Biện pháp gì?” Minh Ngọc trông đợi nhìn ta.

Nhìn nàng cao hứng, ta cũng không giữ được ý niệm đùa dai ở trong đầu: “Đến đây, đưa lỗ tai lại đây!”

Nghe xong lời ta nói, Minh Ngọc cười đến không nhìn thấy mắt, vui tươi hơn hở góc ghéech nở nụ cười.

5. Chương 5

Edit: Vân Nhi

Dùng qua cơm chiều, lại cùng Minh Ngọc câu được câu không đánh một lát sách dạy đánh cờ, thấy nàng mặt lộ vẻ mệt mỏi, liền phái nàng bà vú tôn mẹ hòa bọn nha hoàn đưa nàng trở về phòng đi nghỉ ngơi.

Dùng xong cơm chiều, ta lại cùng với Minh Ngọc câu được câu không đánh cờ, thấy mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi, ta liền kêu bà vú cùng bọn nha hoàn đưa nàng về nghỉ ngơi.

Ta lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra ban ngày. Càng nghĩ, ta càng cảm thấy lòng muộn phiền vì thế lấy giấy mực ra, tự mình mài mực, tĩnh tâm tập viết mấy chữ. Minh Tuệ tuy là biết chữ, nhưng chữ viết lại không được tốt lắm. Ta trước đây cũng có luyện qua một thời gian, mấy tháng này nhàn rỗi vô sự, ta lại một lần nữa luyện viết, hôm nay thì tính ra viết cũng ra dáng rồi.

Lúc trời tối, Bát gia đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của ta, ta theo bản năng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy nửa vòng tròn mặt trăng treo trên ngọn cây. Không phải mừng một, cũng chẳng phải là ngày rằm.

Nhìn thấy ta động tác của hấn có chút cứng nhắc một chút, lập tức lại làm như không có chuyện gì lấy ra vật ở trong tay áo, đưa cho ta nói: “ Đây là do Lão Thập cùng với Thập Tứ nhờ ta chuyển cho nàng, nói là tạ lỗi với nàng!”

Ta xem mặt hấn có vẻ mất tự nhiên, cười nói: “ Lời nói này của gia giết ta, bọn họ không có làm chuyện gì sai, thì tạ lỗi cái gì? Hơn nữa, nếu họ có làm sai thì ta cũng không dám nhận sự tạ lỗi của họ đâu! Thỉnh Bối Lạc Gia thay ta trả lại họ đi, cái này ta không dám nhận!”

Hấn bắt đắ dĩ đem vật đó nhét vào tay ta, nói: “ những hiền lương thực đức gần đây ta thấy thì ra đều là giả bộ, miệng lưỡi vẫn là bén nhọn như vậy!” lời nói không phải là lời hay, nhưng nhờ hoàng hôn, sương mù, ánh nến và ánh trăng khiến cho lời nói có thêm vài phần ái muội.

Tay vừa tiếp xúc với vật kia, thì một trận cảm giác mát lạnh đánh úp lại. Ta cũng không có lời kéo, tò mò giơ vật trong tay lên, nhìn thấy là một khối ngọc hình hồ lô bằng bàn tay màu đen, bộ dáng bình thường, nhưng lại tỏa ra cảm giác mát lạnh. Ta cực kỳ vui vẻ, trời nóng đến như vậy, vật này thật là một đồ vật tốt nha.

Xem bộ dáng vui mừng của ta, trên mặt của Dận Tự cũng hơi lộ ra ý cười nói: “ Nàng cũng thật biết xem hàng! Đây chính là thứ tốt mà ngàn vàng cũng khó mua được! Tên viết là “ Ngọc Cốt” truyền thuyết đó là khối hàn ngọc ngàn năm, nàng cần phải thu nhận mới được!”

Ta liếc hấn một cái, cười nói: “ cho dù vật này có giá trị ngàn vàng hay ngàn bạc, nếu như không dùng, thì cùng rác rưởi có gì khác nhau đâu?”nhìn hấn trầm ngâm, ta lại hỏi: “ thỉnh Bối Lạc gia chỉ để, tên “ Ngọc Cốt” này chẳng lẽ là từ điển cổ Hoa Nhị phu nhân?”

Hấn tán thưởng nói: “ Phúc tấn quả nhiên là có kiến thức, đúng là vậy!” hấn hơi trêu chọc nhìn xem ta mồ hôi ướt đầm trán “gọi là “ băng cơ ngọc cốt, tự thanh lương vô hấn *” cũng đúng”!!

nghĩa là: thanh cao thoát tục, mát mẻ không đổ mồ hôi.

Ta không khỏi bật cười: “ thật là một giải thích khiên cưỡng, bắt quá cũng chỉ là một tảng đá mà thôi, cố tình đặt một cái tên bóng bẩy như vậy làm gì?”

Nhìn hấn còn muốn nói cái gì, ta cũng không nghĩ muốn tiếp tục nói, cúi đầu thưởng thức ngọc cốt, ta hỏi: “ đưa một món đồ vật như vậy, đến tột cùng là đại biểu cho sự xin lỗi của ai? Là Thập gia, Thập Tứ gia, hay vẫn là...” Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn “ Bối Lạc Gia đây?”

Hấn nhất thời trở mặt, nói: “ Ta?”

Ta không khỏi vỗ tay cười nói “ thỉnh Bối Lạc gia thứ tội, thiếp thân chỉ là nói chơi thôi!”

Nhìn bộ dáng hấn có chuyện không nói nên lời, trong lòng ta không khỏi thầm thấy thoải mái. Lời nói của hai người kia tuy là khó nghe, nhưng mà... còn không phải bởi do hành động khó coi của người?

Không muốn tiếp tục để ý tới hấn, ta gọi nha hoàn tiến vào chuẩn bị đi ngủ. Phương Nhi giúp ta vén tay áo lên, đưa tới một cái khăn mặt, tiểu nha đầu Thạch Lựu thì cầm cái thau đồng quỳ trên mặt đất, ta tỉnh tể rửa mặt. Liễu Nhi vội vàng lấy khăn giúp ta lau khô nước đọng. rửa mặt xong, ta ngồi ở trên bục, Phương nhi lại lấy một chút cao đặt lên tay ta.

Nhìn vào gương đồng tẩy sạch gương mặt, ta quay đầu thì thấy Dận Tự đang tựa vào trước bàn, , như có chút suy nghĩ gì nhìn ta.

Ta khẽ mỉm cười, một bên nâng tay giúp Liễu Nhi tháo trâm cài trên tóc xuống, một bên giương giọng nói: “ Phương Nhi, trời không còn sớm, đi gọi Liên Hỉ, tới hầu hạ Bối Lạc gia nhanh trở về nghỉ ngơi đi!” xem sắc mặt Dận Tự không vui, ta còn nói thêm “ thuận tiện đi nhìn xem Minh Ngọc có ngủ chưa. Nếu như chưa ngủ, thì xuống bếp đem một chén hạt sen chưng với ngân nhĩ đến cho nàng dùng!”

Phương Nhi lĩnh mệnh bước đi.

Dận Tự cắn răng nói: “ phúc tấn ở đây có đồ tốt, gia cũng muốn dùng một chén!”

Ta thấy hần có chút nóng nẩy, tâm tình ta càng lúc càng tốt, quay sang Liễu nhi phân phó: “ Người không nghe lời Bối Lạc gia nói sao? Chạy nhanh đi lấy một chén đưa tới thư phòng của gia đi!” nói xong, ta lại quay về phía Dân Tự nói: “ Gia, trời rất nóng, canh kia sợ để lâu sẽ mất mùi vị, Minh Tuệ không dám lưu người lại!”

Sắc mặt hần lúc hồng lúc xanh biến đổi không ngừng, ngừng lại một lát, hung hăng liếc nhìn ta một cái, giọng cảm hận nói: “ nàg... uống phí ta...” lời còn chưa dứt, hần liền quay đầu bước đi ra ngoài.

Nhìn cửa trống rỗng, trong tay ta nắm lấy ngọc cốt, lạnh ngâm ngâm, ta không khỏi cười lạnh một tiếng.

Uống phí người cái gì? Là hạ thấp dáng vẻ của mình, vẫn là giấu giếm dấu vết áy náy? Vô luận là cái gì, Quách Lạc La Minh Tuệ đã muốn không cần, ta đây càng không cần.

Đoạn nhân duyên này bắt đầu từ một người con gái mù quáng, cùng với một người nam nhân tính kế, thì sẽ có cái kết quả gì tốt?

Nhìn những thứ ôn nhu ái muội kia làm cho ta muốn tránh như tránh rắn rết, nhất là ta đã biết, cái nữ nhân kia đã sắp xuất hiện, nàg ở trong sinh mệnh tương lai của người chiếm một địa vị rất quan trọng, mà người, trước khi rời khỏi thế giới này câu cuối cùng cũng là gọi tên nàg!!!

Thời điểm ta mới vừa tới đây ta còn có một chút chờ mong mỏng manh, nghĩ rằng cho dù Nhược Hi sẽ xuất hiện, chúng ta cũng không phải là không có khả năng trở thành đôi vợ chồng ân ái. Nhưng mà nửa năm nay chúng ta luôn luôn tương kính như tân, sớm đã làm cho ta hiểu được, trong lòng hần có lẽ cũng là có tình, nhưng tuyệt đối không phải là với ta. Cuộc sống này dù thế nào cũng phải trải qua, chúng ta hiện tại đã là vợ chồng, đã không thể do người muốn đình chỉ, cũng không thể do ta quyết định chấm dứt. Ta nói với chính mình, không được động tâm, như vậy mới không phải thương tâm.

Cho nên ta thà rằng lạnh lùng đứng nhìn, nhìn người và nàg bắt đầu mọi chuyện, sau đó lại kết thúc mọi chuyện.

6. Chương 6

Edit: Vân Nhi

Nghe được bên ngoài truyền tới tiếng bước chân hăm hập, ta buông xuống cây bút trong tay. Nhìn xem trên mặt giấy nét mực tràn trề “Chung niên vô khách thường bế quan, chung nhật vô tâm trường tự nhàn”, ta mỉm cười, cả đời này chỉ sợ là ta không thể có những ngày thản nhiên bình an như thế này.

Minh Ngọc chạy tới trong phòng của ta, tóc mai có hơi chút xỏa tung, khuôn mặt nhỏ nhắn vì phơi nắng mà đỏ lên, còn có một lớp mồ hôi mỏng, hai tay nàg chống lên lưng ghế dựa cười to. Phía sau Tôn má má theo sau tay vỗ vỗ ngực, thở không ra hơi, nói: “ Ai nha tiểu tổ tông, tại sao lại không có được bộ dáng của một tiểu thư khuê các vậy!” Liễu Nhi chạy nhanh đến đỡ nàg ngồi xuống, lại phân phó tiểu nha hoàn bưng trà lên.

Thụy Hương và Thụy Vân mỗi người một bên, giúp đỡ Minh Ngọc ngồi xuống trên ghế, nàg vẫn nhìn về phía ta, vẫn luôn cười, một câu cũng không nói nên lời.

Ta nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng nàg, cười hỏi: “ người là một tiểu hầu tử, lại làm ra cái chuyện gì rồi? Thế nào lại đắc ý tới hình dáng này rồi?”

Nàg xoa bụng, dứt quãng nói: “ Thập gia... ha ha ha, cười chết ta... Thập Tứ gia.... Ha ha ha ha... không được, ruột ra muốn đứt rồi...!”

Nhìn nàg như vậy, trong lòng ta như có nhạc, thời gian này Minh Ngọc quả thực là nằm gai nếm mật trăm phương nghìn kế sẵn sàng ra trận, hôm nay nhất định là đã đắc thủ chọc ghẹo thành công hai vị gia kia rồi! Ta không khỏi âm thầm kêu khổ, ông trời phù hộ nha, trăm ngàn lần nha đầu này đừng làm quá mức lớn!!!!

“ Thụy Vân, người nói xem đã có chuyện gì xảy ra?” Ta không hỏi nàg nữa, quay đầu hỏi nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàg.

Thụy Vân đang muốn mở miệng, thì lúc này Dận Tự sắc mặt xanh mét sải bước tiêu sái vào phòng. Minh Ngọc vừa nhìn thấy hắn, lập tức im tiếng, rụt rè nhìn ta. Dận Tự trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, lấy tay cầm lấy cổ tay ta, mang theo tức giận trầm giọng nói: “Nàng đi theo ta tới đây!!!”

“Bối Lặc gia!” Minh Ngọc hốt hoảng đứng lên kêu lên: “chuyện này không có liên quan tới tỷ tỷ, ngài hãy phạt ta đi!” Dận Tự không nói lời nào, cũng không quay đầu lại kéo ta đi ra ngoài. Ta quay đầu nói với Minh Ngọc “Đừng lo lắng, cứ ở trong phòng, mọi sự đã có ta rồi!”

Ta bị Dận Tự lôi kéo, thất tha thất thiếu vừa đi vừa giãy giụa “Người buông ta ra!” Ta dùng sức kéo tay mình lại. “như vậy thì nhìn ra bộ dáng gì nữa!” hắn dừng lại một chút, liếc mắt nhìn ta một cái, tay buông lỏng hơn. Hắn vẫn kéo ta tới cửa thư phòng của tiểu viện, sau đó mới buông tay ta ra, sau đó lạnh nhạt nói: “Nàng vào xem một chút chuyện tốt muội muội nàng đã làm đi!” nói xong, hắn đem ra kéo vào trong phòng.

Tình cảnh trong phòng làm ta giật mình, chỉ thấy Thập gia ngồi ở trên bàn sách đối diện với cửa, trên người là chiếc áo dài của Dận Tự, tóc vẫn đang ướt đầm, cuộn lại ở trên vai, vẻ mặt buồn bực. Mà ngồi ở trên tháp ở bên cạnh là Thập Tứ, tiểu thái giám đang ở trên mặt hắn bôi cái gì đó, nghe hắn cứ luôn luôn râm rì rên rỉ.

Ta xoa cổ tay, đứng ở cửa không biết nói cái gì. Dận Nga nhìn thấy ta, há miệng muốn nói nhưng lại nuốt trở lại, Thập Tứ lúc này đã ngồi dậy, trên gương mặt anh tuần lại từng điểm sưng đỏ, khóe miệng có một mảnh máu ứ đọng, trên tóc còn dính một chút mảnh lá cây. Ta nhìn không được liền hơi nhếch miệng lên cười. sắc mặt của ba người ở trong thư phòng đều có xu hướng biến đen, ta che giấu nụ cười khụ lên một tiếng, chạy nhanh lên thân thiết hỏi: “hai vị gia như thế nào lại biến thành cái dạng này!?” Nói xong, ta quay đầu nhìn Dận Tự, còn nói thêm “Đều là người lớn như vậy, như thế nào lại bất cẩn như vậy. Thật nếu ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì thì hai vị ca ca phải làm sao đây?” Trong lòng ta là muốn trốn tránh, muốn bao che khuyết điểm, thế thì sao?

Sắc mặt của Dận Tự biến đen, phồng chùng đã muốn tới cực hạn. Ta nói sang chuyện khác: “Thập gia, hôm nay tuy là trời hơi nóng, nhưng mà ngâm trong nước cũng không phải là chuyện tốt, ta phân phó người đi nấu một chút nước gừng, cho người trừ bỏ chút khí lạnh!”

Thập gia tức giận nhìn ta: “Bát tẩu, tẩu cho là chính ta tự mình lao xuống nước? Còn không phải là chuyện tốt của muội muội tẩu sao? Nàng ta cư nhiên thoa dầu mỡ lên trên phiến đá bên hồ, ta bước lên một cái liền trượt té xuống hồ!” Ta vừa nghe vừa kinh hãi, cũng không cố làm ra vẻ bề trên của họ nữa, bện rộn đi tới cửa kêu: “Liên Hỉ lại đây!”

Thái giám bên người của Dận Tự là Liên Hỉ liền chạy tới “Thỉnh phúc tấn phân phó!”

“Người mau dẫn người đi tới trong vườn, đem viên đá làm Thập gia trượt chân rửa sạch đi, thời gian này đừng cho ai đi về hướng đó, miễn cho bọn họ bị thương!” Ta lo lắng, lại càng điệu thêm một phần “Người trăm ngàn lần phải cẩn thận, nếu lại có người bị trượt chân, thì người đi tới chỗ quản gia lĩnh phạt đi!”

“Vâng!” Liên Hỉ lên tiếng, vội vàng bước đi.

“Bát Tẩu!” phía sau ta truyền tới một tiếng kêu bất mãn “Tẩu còn có rãnh rỗi lo tới viên đá phiến kia sao?”

Ta quay đầu nhìn lại Thập Tứ đang ôm mặt than thở, có lẽ là quá đau, thỉnh thoảng lại nhăn mặt nhíu mày. Ta tới gần nhìn kỹ, thấy trên mặt hắn có mấy vết sưng đỏ, từng cái diện tích cũng không nhỏ, thoạt nhìn thì thấy hình như là nửa bên mặt đều bị sưng đỏ “Đây là...”

“Ách...” Thập Tứ có chút chần chờ “là ong vò vẽ!”

Ta hoảng sợ, bị ong đốt, chuyện này tuy nhỏ nhưng lớn, nghe nói nếu nghiêm trọng thì có thể bị nguy hiểm tới tính mạng nha. Ta liền vội vàng hỏi: “Kim châm đã lấy ra chưa? Mới vừa rồi ta thấy đã bôi thuốc, nhưng đã được khám chưa?”

“Tạ bát tẩu quan tâm!” Thập Tứ sắc mặt run rẩy, chịu đựng đau đớn trả lời “Trước khi tẩu tới đây thì Trâu thái y đã tới xem qua!”

“Vây là tốt rồi!” Ta thở phào một cái.

“Tốt?” Vẫn chưa từng lên tiếng Dận Tự đứng ở cửa lạnh lùng nói: “Phúc tấn nói chuyện này thế nào là tốt? lão Thập và Thập Tứ ở phủ của ta xảy ra chuyện, ta nhưng thế nào hướng phụ hoàng và Đức phi nương nương trả lại công đạo?” Ngữ khí của hắn mang theo sự chất vấn cùng với bất mãn.

Ta thấy bọn họ không có chuyện gì lớn, tâm sự buông xuống hơn phân nửa. Nghe Dận Tự nói vậy, ta không khỏi nở một nụ cười.

“Lời này của gia thật là mới mẻ, như thế nào là công đạo? đây là chuyện của người, người cứ nghĩ ra lý do người phải nói đi!” Ta thu ý cười, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên, gia vẫn là ăn ngay nói thật là tốt nhất! Vẫn là câu nói kia, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm, ta Quách Lạc La Minh Tuệ tuyệt đối không trốn tránh trách nhiệm!!!”

7. Chương 7

Edit: Vân Nhi

“Nàng!” Nghe xong lời ta nói, hắn dù có ngàn lời nói chỉ sợ là không thể nào mở miệng được.

Ta cảm thấy thú vị nhất chính là hắn càng tức giận, thì trên mặt ta càng thêm sung sướng

“Nếu không có việc gì, thì thiếp thân xin cáo lui!” ta mỉm cười hành lễ, hướng về phía cửa bước đi, “Nga” lại nhớ tới chuyện gì, ta lại nói: “Minh Ngọc không tốt, xin Thập gia cùng với Thập Tứ gia trăm ngàn lần đừng so đo với nàng. Còn nữa, thỉnh hai vị gia nên bảo trọng nhiều hơn, sau này nên cẩn thận hành vi cử chỉ của mình!” Ta thầm nghĩ trong lòng, càng đừng quên phải nên cẩn thận ngôn ngữ của mình.

Còn chưa có rời khỏi cửa của tiểu viện, thì ta nghe thấy ở trong phòng một thanh âm “loảng xoảng” vang lên, là tiếng đồ sứ vỡ vụn. tiếp theo chợt nghe thấy tiếng của Thập gia kêu to: “Nha! Thì ra là bát ca cũng sẽ đập đồ nha!” Ta bật cười, thật đúng là tưởng tượng không ra bộ dáng Dận Tự cầm lấy bình sứ đập bể nha.

Ta mang theo ý cười trở về phòng, Minh Ngọc lo lắng chào đón ta “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Ta ngưng lại nụ cười, nhướn mày nhìn nàng. Nàng bĩu môi, ma sát cọ cọ ta, giữ chặt tay ta: “Tỷ tỷ, tỷ đừng có nóng giận!”

“Ta giận cái gì đây? Chủ ý nguyên bản là của ta, chính là ta không nghĩ tới trò giỏi hơn thầy, người thật biết phát dương quang đại nha! Người nói người nha, lúc này đã hết giận chưa?” Ta cười hỏi.

“Vâng!” Nói đến đây, Minh Ngọc quả thực mặt mày hớn hở “tỷ tỷ, tỷ không thấy thôi, bộ dáng chật vật của hai người bọn họ lúc đó...”

“Tốt lắm, muội hiện tại đã hết giận, bây giờ thì đến phiên ta đi!” Ta đánh gãy lời nói của nàng.

“A?” nàng sửng sốt.

“Ta chỉ là muốn dạy muội vui đùa không ảnh hưởng tới toàn cục, làm cho hai người bọn họ xấu mặt là được rồi. Thế nhưng muội lại đem chuyện nháo lớn tới như vậy, còn bôi mỡ? còn chọc tổ ong vò vẽ? Muội đã suy nghĩ như thế nào, chuyện này mà lỡ có tai nạn chết người thì A mã cũng phải chôn cùng!” Ta càng nói càng giận, trực tiếp phân phó Liễu Nhi: “Người mau đi lấy gia pháp mang ra đây!”

Nói đến gia pháp này, kỳ thực là một khối gỗ đàn hương dài chừng một thước, rộng chừng nửa tấc. Trước đó vài ngày ta có trở về thăm A mã thì nhìn thấy hắn dùng cây thước này trừng phạt một đệ đệ của ta đã gây chuyện. Ta lúc ấy cảm thấy chơi thật khá, nên mới bắt chước làm một cây, để ở trong phòng trưng bày chơi.

Liễu Nhi đi tới giá sách cầm lấy gia pháp, Minh Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Liễu Nhi chần chờ nhìn Minh Ngọc, lại nhìn qua ta nói: “phúc tấn, Nhị cách cách cũng không có ác ý, chẳng qua...” Ta chớp lấy cây thước nói: “Nha đầu này không có chừng mực, nếu như không quản giáo, sợ nó còn muốn chọc trời

cho thùng một lỗ rồi chui ra!” Vừa nói ta vừa kéo tay trái của Minh Ngọc, không lưu tình chút nào trên bàn tay trắng nõn quất lên năm cái, nhìn xem thấy trên tay liền xuất hiện mấy đường hồng đỏ.

Minh Ngọc hai mắt nước mắt viền quanh, chịu đựng đau nói: “ Tỷ tỷ ta sai lầm rồi, tỷ đừng giận!” ta đem thuốc ném lên trên bàn, lại lấy ra một lọ thuốc mỡ ném cho Thụy Hương, phân phó: “ Các người đưa nhĩ cách cách về phòng đi, hôm nay không được cho nàng ăn cơm!”

Nhìn Minh Ngọc cẩn thận nước mắt lưng tròng bước đi, ta mới ngồi xuống trước bàn, bưng lên ly trà đã lạnh uống một ngụm, chợt nghe ở cửa có người nói: “ Phúc tấn đã diễn xong rồi?”

Ta tức giận buông chén trà, đầu cũng không quay lại: “ Gia khi nào thì học được nghe lén người ta?”

Dận Tự bước về phía đối diện ta, dựa vào cửa sổ cười nói: “ Ta không có tới nghe lén thì nàng làm sao có thể diễn xướng đây?”

Ta giận dữ mỉm cười: “ Minh Tuệ ngu dốt, không giống như gia là thủy tinh tâm can thủy tinh nhân. Bối Lạc gia diễn xướng nhiều nghe hát cũng nhiều, nên lời thực lòng cũng nghe không ra?”

Hắn lắc đầu cười thở dài: “ Minh Tuệ nha, nàng luôn miệng không buông tha người. Thời gian trước ta còn tưởng rằng nàng đã thay đổi, thì ra...” Hắn dừng một chút, thuận tay cầm lấy tờ giấy ở trên bàn lên, khen: “ Chữ của nàng càng lúc càng đẹp!” nói xong hắn mỉm cười, trong ánh mắt có chút trêu đùa chế nhạo: “ Nàng đây là oán giận gia không cho nàng “ Trường tự nhàn” sao?”

Ta cảm thấy mặt mình đỏ lên, nóng bừng như lửa, cũng không biết là do xấu hổ hay là do giận dữ. Ta đứng lên, đoạt lại tờ giấy kia, nhanh chóng giấu đi dưới đồng sách, giọng căm hận nói: “ Bất quá chỉ là hai câu thơ điền viên mà thôi, bối Lạc gia suy nghĩ nhiều!”

“ Phải không?” Hắn vòng qua cái bàn, đi đến bên cạnh ta, thấp giọng nói: “ Minh Tuệ, đã hơn một năm nay ta đã vắng vẻ nàng!” nói xong, hắn nâng tay giúp ta chỉnh lại trâm cài trên đầu, trên mặt hơi thoáng qua một chút xúc động.

Thấy hắn làm ra vẻ như vậy, ta hơi né người qua, nhìn hắn cười cười: “ Bối Lạc gia, ngài đem Thập gia và Thập tứ gia để lại thư phòng, đến nội viện là muốn nói những lời này với ta hay sao?”

Hắn cúi xuống, sắc mặt bình tĩnh nói: “ Bọn họ đã trở về rồi. Ta tiến vào là muốn báo với Phúc tấn, Lão Thập và Thập Tứ nói, chuyện này cứ bỏ qua đi, để cho phúc tấn bớt đi lo lắng!”

“ Như vậy ta thật sự là phải cảm tạ hai vị gia đã khoan dung độ lượng.” Ta thần nhiên đáp lại. “ Thỉnh gia xin chuyển cáo giúp thiếp thân, Minh Tuệ và Minh Ngọc vô cùng cảm kích!”

Sắc mặt hắn âm trầm khó phân biệt, trong phòng nhất thời yên lặng. Chỉ có ngoài cửa sổ thừa thốt tiếng ve kêu, hòa cùng tiếng báo giờ trong phòng.

Lúc này, nghe ngoài cửa tựa như có tiếng người, ta ý bảo nha hoàn Phương nhi , nàng ta liền đi tới trước cửa lên tiếng hỏi: “ Bên ngoài là ai ồn ào? Phúc tấn gọi vào hỏi chuyện!”

Bồ Đào Thiêu Liêm tiến vào, trước tiên hành lễ với Dận Tự: “ Bối lạc gia cát tường!” Lại đối với ta thỉnh an “ Hồi phúc tấn, bên ngoài cửa có người báo lại, nói là lễ vật của Quách Lạc La tướng quân cho phúc tấn đã đưa tới cửa!”

Ta vui vẻ nói: “ Là đại ca từ Mông cổ đưa tới? Chạy nhanh gọi người tiến vào! Cẩn thận đừng có đụng hỏng nó!”

Dận Tự kinh ngạc hỏi: “ Lúc này không phải năm mới không phải ngày lễ, Minh Tuấn lại đưa lễ gì cho nàng?”

“ hắn là ca ca thiếp, chẳng lẽ muốn tặng quà cho thiếp cũng phải xem hoàng lịch sao?”

8. Chương 8

Edit: Vân Nhi

Đang nói thì hai tiểu thái giám thật cẩn thận đưa một vật vào trong phòng, Liễu Nhi phân phó bọn họ đặt ở trên bàn. Sau đó, ta bóc lớp vải thật dày ở trên, thì ra đây là một bộ đồ trang trí làm bằng gỗ lim khảm ngọc lưu ly, ở giữa là một mảnh tơ tằm màu trắng vẽ một bức vẽ phóng ngựa ở trên thảo nguyên, một bức tranh nhỏ như vậy nhưng từng con ngựa hay cỏ trên thảo nguyên đều được vẽ cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Ta vui sướng nhìn, yêu thích không muốn buông tay.

Liễu Nhi lên tiếng: “Tướng quân còn đưa tới một cô gái, phúc tấn có muốn gặp nàng không?”

“ta còn đang nghĩ lần này đại ca tại sao lại không có thư, thì ra là có khẩu thư, mau cho nàng ta vào đây!” vừa nói, mắt ta cũng như cũ không rời khỏi món đồ trang trí.

“Nô tỳ Vân Nhạn bái kiến Bát Bối Lặc, bái kiến Bát phúc tấn!” Nha đầu kia tiến bào quỳ xuống thi lễ “Bối lặc gia cát tường, phúc tấn cát tường!”

Ta xoay người ngồi xuống, lại nhìn xem Dận Tự, hẩn phát vạt áo, ngồi xuống trên tháp, nói: “Đứng dậy đi!”

“tạ Bối Lặc gia, tạ phúc tấn!” Vân Nhạc khấu đầu rồi đứng dậy.

“ngươi gọi là vân Nhạc? đại ca của ta muốn ngươi truyền lời gì cho ta?” Ta xem nha đầu kia tuy rằng cứng nhắc một chút, nhưng mà không hề sai quy cũ, bất giác có một chút thích thú.

“Hồi phúc tấn, tướng quân phái nô tỳ đi tới đưa món đồ này, nói là phúc tấn sẽ rất thích. Vốn là chuẩn bị vì sinh thần của phúc tấn, nhưng không ngờ bên thợ thủ công có chút sai lầm, nhanh chóng làm cũng vẫn bị muộn sáu ngày. Tướng quân nói, thỉnh phúc tấn trăm ngàn lần đừng trách ngài ấy!” Vân Nhạc nói xong, lại thi lễ với ta.

Phân phó Thạch Lựu dẫn Vân Nhạc đem quà của đại ca cho Minh Ngọc, sau đó ta cho nàng về Ngạch phụ phủ, nói một hai ngày nữa ta sẽ phái người đưa thư đáp lễ, nàng thưa dạ rồi lui xuống.

Món đồ trang trí này, quả nhiên là tinh xảo lạ thường, ta càng xem càng thích. Trời xanh cỏ xanh, tuần mã chạy chồm, nhìn liền cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Sau một lúc lâu ta vui vẻ ngắm nhìn, thì cảm thấy trong phòng im lặng có chút quái dị, quay đầu nhìn xem thì thấy bọn nha hoàn đều không có ở đây, mà Dận Tự vẫn như cũ ngồi ở trên tháp, như có chút suy nghĩ nhìn ta.

“Thì ra mấy ngày trước là sinh thần của nàng?” Thấy ta nhìn hẩn, Dận Tự thấp giọng nói.

“Không phải chuyện gì lớn, nên thiếp cũng không có đá động nhiều người!” ta lơ đãng đáp, lại quay đầu tiếp tục nghiên cứu món quà này.

“Nga!” Hẩn tựa hồ như thở dài một tiếng. Tiếp theo chợt nghe hẩn đối với người ngoài cửa nói: “Liên Hỉ, người phân phó phòng bếp một tiếng, hôm nay gia ở trong phòng phúc tấn dùng bữa tối!” Nói xong, hẩn cởi áo nằm ở trên tháp.

Ta cũng không để ý tới hẩn, xem đủ đồ trang trí rồi thì tiếp tục lấy giấy ra tập viết chữ.

Trời dần dần tối xuống, nha hoàn tiến vào đốt đèn, ta thu xếp lại mấy tờ giấy, đem bút treo lên án, nhẹ nhàng đứng xoa nhẹ thắt lưng, xoay người thì thấy Dận Tự đang nằm ở trên tháp, ánh mắt sáng quắc nhìn ta. Ta hoảng sợ, vội hỏi: “Nha! Bối Lặc gia, ngài tại sao còn chưa đi?”

Hẩn không đổi sắc nghiêng người bước xuống, chậm rãi nói: “đêm nay gia không muốn đi!” Nói xong, hẩn nhẹ giọng phân phó bên ngoài: “Đưa cơm lên!” sau đó, hẩn nhẹ bước đi ra phòng ngoài.

Ta đình trệ một chút, cảm thấy có chút kỳ quái, vẫn là theo hẩn đi ra phòng ngoài.

Trên mặt bàn đã dọn lên mấy món ăn, bọn nha hoàn còn đem một quả đào tằm mật ong để ở trên bàn. Ta sững sốt một chút, đây là ăn như thế nào nha?

Dận Tự đã lau tay sạch sẽ, ngồi ở trước bàn, cầm đôi đũa nhìn ta. Ta cũng cầm lấy hỗn hợp bột đậu tấy sạch tay, rồi ngồi ở bên cạnh hắn.

Hắn giúp ta gấp đồ ăn, rồi lại tự mình rót một chén rượu, cười nói: “nàng nếm thử đi, đây là rượu mùa xuân này ở Giang Tây đưa tới, rượu Ma cô!” Hắn dừng một chút “Tuy rằng muộn một chút, cũng coi như hợp với tình hình!”

Ta cũng không phải chưa từng uống rượu, chẳng qua trước kia uống chủ yếu là rượu trắng và bia, ngay cả rượu đỏ ta cũng đều chỉ dùng làm thuốc ngủ mà thôi. Nhìn chén rượu trắng tràn đầy loại rượu màu hổ phách, ta có chút khó xử bưng chén lên, trước tiên đưa lên mũi ngửi thử, nghe thấy hương rượu còn kèm theo hương vị thuốc bắc. Dận tự cười nói: “Nghe nói rượu này có thủ ô và cỏ linh chi, có thể trừ bệnh thêm tuổi. Ta uống trước kính nàng!” nói xong, hắn uống một hơi cạn sạch.

Ta trước tiên nhấp một chút, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, vì thế liền nâng tay uống một li, có chút vị ngọt, cũng không lạt miệng, buông chén rượu không xuống, ta lau lau khóe môi, cười nói: “Quả nhiên là rượu ngon!” Sau đó, ta cầm đũa lên gấp đồ ăn.

Hắn cười nói: “Ăn đồ ăn nhiều một chút!” Nói xong, hắn lại cầm lấy bình rượu muốn rót cho ta.

Ta bận nuốt xuống đồ ăn trong miệng, buông đũa xuống, che chén rượu lại, nói: “bối lạc gia, Minh Tuệ tử lượng không cao!”

Hắn cười: “Năm đó Minh Tuệ cách cách tử lượng nổi danh ở trong cung, bây giờ lại sao vậy?”

Ta đem cái chén để sang một bên, nói: “Tục ngữ có nói, hảo hán không đề cập đến vinh quang năm cũ. Bối lạc gia nói như vậy làm Minh Tuệ hổ thẹn!”

Hắn cầm lấy li rượu, rót đầy và nói: “Không ngại, nếu có say thì gia sẽ dìu nàng vào nghỉ ngơi!”

Nhìn không được lời hắn nói, ta ước chừng uống khoảng sáu li thì mới ngừng, kết quả cảm thấy đầu có hơi chút choáng váng, nhưng đầu óc vẫn rất thanh tĩnh. Loại không khí này, có đèn, có rượu, bên trong còn có kháng, ngồi đối diện một nam một nữ...ta gõ đầu một cái, thân thể không khỏi run lên.

Ăn cơm xong, để súc miệng rượu, ta bận rộn phân phó pha trà.

Hai người lại cùng ngồi đó, mỗi người một ly trà chậm rãi uống, bọn nha hoàn cũng đều lặng ngắt như tờ. thỉnh thoảng chỉ bụp một tiếng, là có con muỗi bay vào ánh nến. ta giương mắt nhìn Dận Tự, thấy hắn đứng lên cầm lấy chụp đèn chụp lên ngọn nến, trong phòng nhất thời tối xuống một chút. Ta khụ một tiếng nói: “Bối Lạc gia, canh giờ đã không còn sớm!”

“đúng vậy, canh giờ đã không còn sớm!” hắn vừa nói vừa đứng dậy “phúc tấn chẳng lẽ muốn để tóc búi vậy đi ngủ? vì sao vẫn còn ngồi ngay ngắn ở đó!” nói xong, hắn cầm lấy cổ tay ta, thuận thế kéo lên, ta tà tựa vào trong lòng hắn.

Ta nghe trên người hắn mùi Tô Hợp hương cay nồng, còn có nhàn nhạt mùi rượu. Hô hấp của hắn ở ngay trên đầu ta, nóng nóng. Mặt ta áp vào ngực hắn, nghe tim hắn trầm ổn đập, ta đột nhiên cảm thấy thất thần.

9. Chương 9

Edit: Vân Nhi

Nghe thấy hắn cúi đầu cười lên một tiếng, lúc này ta mới hoàn hồn, đẩy hắn ra.

Hắn cúi đầu nhìn ta, dùng tay vuốt ve mặt ta, thấp giọng nói: “Minh Tuệ, nàng như vậy mà lại thích đỏ mặt sao?”

Ta né đầu, tránh ánh mắt của hắn, nói: “Bối Lạc gia, trời không còn sớm, ngày mai còn phải vào triều. Người nên sớm đi ngủ đi!”

Hắn cũng không nhìn lại ta, cất bước đi vào phòng trong, vừa đi vừa tiếp nhận bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu. Ta thấy là hắn không chịu rời đi, cũng chỉ đành phải đi theo vào.

Hắn mặc trung y tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, nhìn ta từng bước một bước qua. Trong lòng ta cực kỳ không yên, không tình nguyện chậm rãi từ từ di chuyển. Đi đến cạnh bên kháng, ta từ từ leo lên, suy nghĩ không muốn đụng vào hắn. Rốt cục bò tới bên trong, ta lại bận rộn ngăn chặn lại nằm xuống.

Đột nhiên, hắn cúi người sát lại gần ta, ánh mắt bình tĩnh nhìn ta. Ta khẩn trương nhắm mắt lại, trong khoảng khắc, ta chợt nghe hắn cười khổ một tiếng, nói: “ Ngủ đi!”

Trời dần dần tối, ngoài cửa sổ còn có tiếng một con dế kêu to, ầm ầm trong vườn còn có âm thanh ếch kêu, vội vàng lung tung ngân nga, giống như là muốn nắm chặt thời gian cuối hạ cuối cùng này. Ta không ngủ được, lại không dám trằn trọc lẫn lộn nhiều.

Nghe hô hấp đều đặn của Dận Tự, ta mở to mắt, lặng lẽ quay đầu nhìn hắn.

Tới đây đã hơn một năm, ngủ chung giường chung chiếu với hắn cũng đã nhiều ngày. Dù sao, hắn vẫn cho ta đích phúc tấn này một ít mặt mũi, mỗi tháng mừng một mười lăm hắn luôn luôn tới đây. Tuy rằng, kỳ quái là, hắn chưa bao giờ chạm vào ta. Giống như hôm nay vậy, đem ta ôm vào trong ngực, lại chưa từng có hành động.

Ta không rõ, hắn đối với ta rốt cục là có tâm tư gì, ta cũng không muốn đi đoán mò. Tuy rằng ta ần ần cũng sợ mình cố chấp, sai lầm làm mất đi một đoạn nhân duyên. Nhưng mà, đối với tương lai ta biết quá rõ ràng, làm cho ta không dám có ảo tưởng gì cả.

Lúc này đã muốn bước vào tháng chín, Lần trước Nhược Lan đã nói muội muội của nàng đã từ Tây Bắc khởi hành, trễ nhất là sau tết âm lịch sẽ có thể tới. nói cách khác thì Mã Nhĩ Thái Nhược Hi đã sắp xuất hiện ở trước mặt ta, vắt ngang qua giữa chúng ta. Mỗi khi suy tư, ta cuối cùng cũng cứ hận không thể trực tiếp nói với Dận Tự: “ Hưu ta đi!”

Ta nhớ rõ có người đã nói, giữa ba người dây dưa với nhau, không cần biết thứ tự đến trước hay sau, không được yêu thì mới chính là bên thứ ba. Tuy rằng ta cương quyết phản đối cái quan điểm này, nhưng vấn đề hiện tại chính là, ta so với Nhược Lan là người đến sau, so với Nhược Hi lại là người tới trước, cả hai loại này ta đều chiếm, hơn nữa, ta còn là người không được yêu thương!!!

Cuộc sống rối rắm xoắn suất như vậy ta không muốn trải qua. Nhược Lan cũng thế, tùy thời thủ thân, chỉ biết tụng kinh niệm phật, thường bị người ta quên mất ở trong phủ còn có người như vậy. nhưng mà Nhược Hi sắp đến, tình thế suy nghĩ, cũng không biết là ta phá hủy cả đời nàng hay là nàng hủy hoại cả đời ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ cảm thấy tiền đồ u ám. Nhưng mà ta còn bị ai biết được, trừ phi hoàng đế hạ chỉ , nếu không thì cả đời này ta sẽ cùng Dận Tự trói buộc chung một chỗ. Ai... Thuận theo tự nhiên đi! Giống như lời Tứ gia nói với Nhược Hi vậy: Ký lai chi, tắc an chi.

Cũng không biết từ khi nào thì ta lại mơ mơ màng màng. Thời điểm tỉnh lại, thì trời đã sáng rõ, bên cạnh ta đã sớm không có ai. Bên gối của ta có để một chuỗi hạt đeo tay bằng gỗ trầm hương, màu đen trầm trầm, mơ mơ tỏa hương. Liễu Nhi một bên giúp ta chỉnh lại quần áo, vừa nói: “ Là Bối Lặc gia phân phó nô tì không được quấy rầy phúc tấn, chuỗi hạt này cũng là do Bối Lặc gia lưu lại, nói là lễ vật tặng phúc tấn!” ta cười cười, thưởng thức trong chốc lát, sau đó đưa cho Phương nhi đặt vào trong hộp.

Rửa mặt chải đầu xong, Nhược Lan lại tới thỉnh an. Hai chúng ta rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, thấy nàng thần nhiên, ta cũng không nói thêm gì, để cho nàng đi về.

Nha hoàn tới hỏi hiện tại có muốn dùng điểm tâm hay không, ta lắc đầu, phân phó nàng đi gọi nhị cách tới đây.

Chỉ chốc lát sau, Minh Ngọc bước nhanh đến, bỏ nhào vào ta cẩn thận đánh giá một chút, cười nói: “ Tỷ tỷ, tỷ không còn giận muội?” ta kéo tay trái của nàng, thấy trên đó quần một tầng sa dày, có chút đau lòng: “ Minh Ngọc, tay có còn đau hay không?”

Nàng bĩu môi, đáng thương hề hề nói: “ Vốn rất đau...” nói xong nàng cười “ nhưng mà tỷ tỷ quan tâm nó, nó sẽ không đau!”

“ Nha đầu hư hỏng!” ta nhéo tay nàng một chút, nàng khoa trương kêu đau một tiếng, ủy khuất nói: “ Tỷ tỷ, muối còn dói nha! Ngày hôm qua tỷ còn không có uội ăn cơm!”

Ta phân phó bọn nha hoàn đưa cơm lên, nhìn Minh Ngọc ăn cơm, bộ dáng như rỗng như hổ, ta cảm thấy buồn bực gì cũng đã biến đi mất. nghĩ đến ta tới đây còn có A mã và ca ca yêu thương ta, lại có một muối muối tốt như vậy, cho dù hôn nhân không thuận lợi đi, thì cũng tính là không quá tệ, vẫn là câu nói kia, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi!

Đại khái là Dận Tự cũng có ý tưởng giống ta, chúng ta vẫn như cũ là một đôi vợ chồng tương kính như tân.

Hắn cho ta cũng đủ tôn trọng, ta cũng cho hắn đủ mặt mũi. Về phần hắn đi tới phòng của Nhược Lan, như thế nào ta cũng một mực không có hỏi tới.

May mắn Dận Tự chỉ có hai nữ nhân chúng ta, Nhược Lan lại là người không biết tranh đoạt, ta mới có thể nhàn nhã qua ngày. Ta vẫn nghi hoặc cửu phúc tấn rốt cục là như thế nào cân bằng hậu viện một đám nữ nhân kia, xem nàng lúc trước trò chuyện vui vẻ, ta thực sự là bội phục nàng cực kỳ!

Trời càng lúc càng lạnh, vì sang năm là chọn tú, Minh Ngọc bị A mã bắt ở nhà học quy cũ, dần dần cũng không thường tới đây. Ta cả ngày ngồi lì ở đầu giường gần lò sưởi, vô luận là thêu hoa hay đọc sách, luôn luôn không chịu đi đâu. Dận Tự gặp một lần là cười một lần, nói chỗ nào lại lạnh đến như thế. Ta không thêm để ý tới, vẫn như trước ngồi ở trên kháng. Bất quá, sau đó hắn lại đưa tới cho ta mấy cái lò sưởi tay rất tinh xảo.

Hắn tặng cho Nhược Lan một cái đồ trang trí phong cảnh sa mạc, đơn giản là vì nàng nhiều lần nhìn vật trang trí ở trong phòng ta. Thời điểm mà Liễu Nhi nói với ta, bộ dáng thật cẩn thận làm cho ta không khỏi bật cười.

Ta vuốt vuốt đồ trang trí ca ca mang tới, thần nhiên nói: “ Mọi sự đều có nhân quả, vạn vật có đến cũng có đi. Người sửa lại duyên phận của mình, người tận hưởng phúc trạch của mình thôi!”

10. Chương 10

Edit: Vân Nhi

Sáng sớm chỉ thấy bên ngoài âm u , trời giống như là bị ai dùng mực loãng chà lên vài nét, gió Bắc thổi khiến cho cái chuông nhỏ treo ở hiên nhà quay tròn đình đình đang vang lên không ngừng.

Minh Ngọc chung quy vẫn là không quản thúc được, nhìn nàng đứng trên đất một bên thì dậm chân một bên thì chà sát hai bàn tay, ta cười nói: “ Nhìn tên tiểu hầu tử người, trời lạnh như thế, còn chạy ra đây làm gì?”

Nàng mặc cái áo choàng sa tanh màu đỏ thẫm, lộ ra trên người là trường bào cũng màu đỏ thẫm, tiếp nhận lò sưởi tay nha hoàn mang tới, nàng cầm thật chặt, ánh mắt cười nói: “ Tỷ tỷ, muối nhớ tỷ thôi!”

Phân phó nha hoàn ở trên tháp trải thật nhiều da đệm giường, ta để cho nàng cởi bỏ giày leo lên ngồi. Da lông màu tuyết trắng, cùng với quần áo nàng đỏ thẫm, lại hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn với hàm răng trắng tinh và đôi mắt sáng, trông rất đẹp mắt.

“ Muội làm sao lại nhớ ta?” sau khi bọn nha hoàn hầu hạ nàng ngồi vào chỗ của mình, ta cười nói: “ Sợ là muốn tránh cái an nhàn lại gặp phải phiền phức rồi!” sau đó ta nghiêng mắt nhìn Tôn ma ma, hỏi: “ Tôn ma ma, Minh Ngọc đây ở nhà lại gây cái họa nào rồi?”

Tôn ma ma cung kính ngồi xuống, bắt đầu dĩ cười: “ cách cách có chuyện không biết, Nhị cách cách có điểm không chịu nổi quản thúc. Ngạch phụ mời tới vài vị ma ma trong cung, lại không có giống như lão nô dễ dàng nói chuyện. Việc đi đứng nằm ngồi, ăn, mặc, ở cơ hồ đều dạy vài lần. Nhị cách cách bị sửa trị đến quay cuồng rồi!” bà nói xong, không khỏi chép chép miệng, còn nói: “ Thật sự chịu không nổi, nên mới đau khổ năn nỉ ngạch phụ, đến tìm cách cách để thanh tịnh vài ngày!”

Ta nhìn xem Minh Ngọc sắc mặt càng ngày càng buồn khổ, nhin không được ta khẽ nở nụ cười.

Minh Ngọc quệt miệng nói thầm: “ Tôn ma ma, ta nghe thấy ý tứ trong lời nói của bà có vẻ rất vui sướng khi người gặp họa!”

Tôn ma ma cố nén cười nói: “ Lão nô không dám ạ!”

“ Tỷ tỷ, muội không cần đi tuyển tú có được không?” Minh Ngọc nháy mắt, ủy khuất nói: “ muội quy cũ không được, tính nết cũng không tốt, tuyển cũng phải lật bài tử. Thời giờ thời gian tuyển cũng còn hơn mười tháng, lại bị mấy lão ma ma khi tra tấn nữa thì chỉ sợ không đợi được tới ngày tiến cung thì muội đã bước một chân vào quan tài rồi!”

Ta liền quát nạt: “ Nói bậy! Nhiều người ở đây mà nói chuyện vẫn không biết suy nghĩ!” Tôn ma ma cũng ở bên cạnh niệm phật: “ Tiểu tử tông của ta ơi, đừng có nói những lời bậy bạ như vậy, xin thần phật phù hộ...”

“ Muội cho rằng không muốn đi thì không cần đi?” ta nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng hỏi: “ Quy cũ này đã được đặt ra nhiều năm, chỉ một mình muội là có thể thay đổi được sao?”

“ Muội không muốn giống như cô cô vậy, cũng không muốn giống như tỷ tỷ vậy!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Ngọc đỏ bừng: “ Nhìn thì kim tôn ngọc quý, nhưng trên thật tế tỷ qua được mấy ngày? Một người thì đọc sách viết chữ, một người thì ngắm hoa ngắm trăng, làm cái gì đều cũng chỉ có một mình! Giống như một con chim bị giam trong lồng vậy, chỉ có thể lặng lẽ nhìn trời qua ngày! Còn có cô cô...”

“ Câm miệng!” nghe nàng chuẩn bị nói ra những lời nói bất kính, ta vội vàng ngừng lại: “ Có một số việc suy nghĩ trong đầu rồi thôi, trăm ngàn lần không được nói ra!” Ta chuyển tới vòng tay ngọc bích trên cổ tay, trầm ngâm một chút: “ Tuyển tú là không thể tránh khỏi, nhưng tỷ tỷ có thể đi cầu xin cô cô và Huệ phi nương nương, giúp uội tìm được một chỗ tốt!”

“ Cái gì mà chỗ tốt chứ?” Minh Ngọc nhìn ta “ Các vị ấy tìm thấy đơn giản chỉ là dòng họ hoàng thất mà thôi, còn nếu không thì chính là con em nhà quyền cao chức trọng giàu có mà thôi, là một đám văn không thành võ không giỏi, muội mới không thấy lạ!”

Ta có chút giận, lại có chút đồng tình, nửa vui đùa hỏi nàng: “ như thế nào? Chẳng lẽ muội muốn tự mình đi tìm? Tiểu cô nương à, muội nghĩ hiểu được cái gì? Cho dù là chính mình nhìn trúng, kết quả cũng không chắc là tốt. còn không bằng nghe lời của cha mẹ, lời của mai mối thì tốt hơn!”

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, có chút tức giận nói: “ đúng vậy, chính mình tìm cũng chưa chắc là tốt!”

Ta ghen lời.

“ Tỷ tỷ,” Nàng đột nhiên chua xót nói: “ tỷ có còn nhớ đã dạy cho ta một bài thơ hay không?” Khuôn mặt nàng nghiêm túc ngâm lên: “Khô ngư quá hà khắp, hà thì hối phục cập! Tác thư dữ phùng tự: tương giáo thận xuất nhập!”

ta cầm lấy cuốn sách trong tay đứng dậy, vỗ nhẹ trong lòng bàn tay” Tương giáo thận xuất nhập, tương giáo thận xuất nhập...”

không biết từ khi nào thì trời nổi tuyết, cửa sổ giấy có mấy hạt tuyết từng trận từng trận bay vào. ở nhà chính lò sưởi được mở ra, âm thanh cười nói xuyên qua rèm cửa thật dày tới đây.

PHương Nhi tiến vào, ta hỏi nàng: “ Bối Lặc gia đã trở lại?”

Nàng trả lời: “ Mới vừa rồi Liên An qua nói, Bối Lặc gia phân phó chuẩn bị lò sưởi ở trong Đông nôan phòng, ngài mời vài vị gia trở về uống rượu!”

“ uống rượu?” Ta nghi hoặc hỏi.

“ Nói là chúc mừng Thập gia vừa mới có thêm một vị tiểu a ca!” Phương Nhi cười trả lời.

Ta sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới, lúc ta vừa tới có nghe nói trong phủ của Dận Nga có trắc phúc tấn, xem ra ta cũng nên đưa tới một phần hạ lễ!

Đang tính toán nên đưa tới cái gì, thì chợt nghe Minh Ngọc lạnh lùng cười nói: “ Tỷ tỷ, có nhìn thấy không? Đây chính là nam nhân. Đích phúc tấn còn chưa có vào cửa, Trắc phúc tấn đã sinh tới a ca thứ ba rồi!”

Ta thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lạnh lùng, nhin không được cười nói: “ Muội cũng đừng có vì một người mà lật đổ cả thuyền như vậy!”

Nàng nhìn xem ta, trong ánh mắt là vẻ lạnh buốt không tương xứng với tuổi của nàng: “ tỷ tỷ, ngạch nương của chúng ta là quận chúa tôn quý, A mã không phải vẫn là nạp thêm vài tiểu thiếp hay sao? Còn có, ngay cả Bát gia, năm đó khi tỷ vừa mới vào cửa...”

“ Nhị cách cách!” Liễu Nhi luôn bên cạnh hầu hạ ta đột nhiên hô lên, hơn nữa sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Minh Ngọc phảng phất giống như đã nghĩ tới cái gì, thành khẩn liếc nhìn ta một cái, cúi đầu không nói.

Liễu Nhi quỳ rạp xuống đất: “ Phúc tấn, nô tỳ biết sai rồi!”

Ta cảm thấy trong ngực là một trận đau đớn, thân mình lắc lắc, vội vàng chống đỡ, nhin đau cười nói: “ Liễu nhi nha đầu này, càng ngày càng không ra thể thống gì. Đợi nói với Liễu Ma ma, phạt người một tháng bạc!”

Nhìn lại vài người đang kinh hãi, lại đang thở dài một hơi, ta hoảng hốt hiểu được, có lẽ thời điểm mà Minh Tuệ vào phủ bát gia, đã từng phát sinh ra một chuyện gì đó, mà việc này hẳn là một kiêng kỵ, là chuyện không thể nói ra.

Ngoài cửa sổ, tuyết tựa như rơi nhiều hơn.

11. Chương 11

edit: Vân Nhi

Trên sân khấu đang diễn vở Đại náo Thiên Cung, ở bên đó thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nhóm a ca trầm trồ khen ngợi, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười trêu chọc nhau.

Ta chán ghét trường hợp này, nhưng lại không thể không xuất hiện trong trường hợp này.

Chán chết ta cúi đầu thưởng thức li rượu nhỏ, nghe trong bữa tiệc những nữ nhân đón gió thổi lửa, chỉ chỗ mắng mào, theo khen tiểu a ca của Dân Nga dáng dấp tốt, lại nói tiểu thiếp nhà ai mới nạp dụ dỗ mê hoặc thế nào. Đột nhiên, Tam phúc tấn Đồng Ngạc thị cười nói: “ Muốn hỏi vẫn là Minh Tuệ phúc khí tốt, nhưng vào cửa đã hơn hai năm, phủ Bát gia lại chưa có thêm người mới vậy!”

Ta ngẩng đầu nhìn mọi người ngồi chung quanh, mắt có thể thấy được đủ loại biểu tình khác nhau. Nhìn nàng ta cười cười, ta nói: “ lời này của Tam tẩu là không để ý rồi, có thể gả vào hoàng gia, chẳng lẽ không phải là người có phúc khí sao? Ai lại so với ai hơn kém bao nhiêu bao giờ!” ta hiểu được ý ngầm của họ, không phải là nói phủ Bát Bối Lặc không con sao?

Thần sắc của Tam phúc tấn khê biến, ngược lại vừa cười vừa nói: “ Vẫn là Minh Tuệ mồm mép lanh lợi! ta có thể không sánh bằng muội rồi, muội là do bát gia hao hết tâm tư cưới về, phóng túng một chút cũng không sao!” đây phượng kết trên đầu nàng ta khê run rẩy, mảnh liệt lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Ta thả lại chén rượu trên tay xuống bàn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “ những lời này của tam tẩu thật là đúng! Bát gia hao hết tâm tư đem ta cưới về, ta cũng hao hết tâm tư muốn gả cho Bát gia. Người Hán có câu như thế nào nha?” TA suy nghĩ một chút, lại ra vẻ ngượng ngừng cười nói: “ Không phải là “Lưỡng tình tương duyệt” sao?” Nói xong, ta lại che miệng mỉm cười: “ a, ta thật là múa rìu qua mắt thợ rồi, ai chẳng biết Tam gia tình thông kim cổ, ta nghĩ Tam tẩu nhất định sẽ hiểu được hàm ý của câu “ lưỡng tình tương duyệt này phải không?” trong phủ nhà người con cháu không ít, bất quá sự bực bội của người cũng không ít đi? Ta âm thầm oán giận nói.

Cửu phúc tấn ở bên cạnh Đồng Ngạc thị đứng lên, tự tay rót rượu cho tam phúc tấn, cười nói: “ trời lạnh như vậy, tỷ tỷ uống chén rượu này để tan hàn khí đi!” sau đó, lại quay đầu vội vàng tới bên ta rót rượu, vui tươi hơn hử nói: “ Bát tẩu, tẩu cũng thật là một người giỏi giang! Khó trách Ngạch nương hay nhắc tới tẩu, luôn khen không dứt miệng!”

Nhìn Tam phúc tấn không nói một lời nâng li lên uống, ta cũng mỉm cười, nói lời tạ, ngửa đầu một hơi uống sạch. Đại phúc tấn vỗ tay cười: “ Vẫn là Minh Tuệ của chúng ta có học vấn, vừa mới nói bốn chữ này ta nghe nhưng vẫn chưa hiểu hết nha!” Tất cả mọi người đều nở nụ cười, không khí lạnh lẽo lúc nãy lại linh hoạt lên.

Ta đứng lên, mang theo tiếng cười nói lời xin lỗi, mang theo Liễu Nhi và Phương Nhi đi ra ngoài.

Ta thà ra ngoài, cũng không muốn trở về đối mặt với một đám tâm tư nghi ngờ. Phân phó Liễu Nhi và Phương Nhi đứng ở cửa hoa viên, ta chậm rãi tiêu sái tiến vào hậu viện, vừa vặn nhìn thấy mấy nụ mai đỏ vừa mới chớm nở, liền đi tới chỗ hành lang gấp khúc ngồi xuống.

Mấy ngày tuyết rơi liên tục đã chợt ngừng, bầu trời được ánh trăng tròn làm nổi bật lên sắc lam, trên sân tuyết đọng lấp lánh ánh trăng, mấy nụ mai đỏ sáng lấp lánh tựa như nở ở trong sương mù. Ta thở ra một hơi dài, thỏa mãn hít vào không khí lạnh lẽo.

“ Minh Tuệ, chẳng lẽ đây là đang tu tiên không thành?” Nghe được một âm thanh trầm thấp ở cuối hành lang gấp khúc truyền tới.

Ta sợ hãi nhảy dựng lên, xoay người lại nhìn, thì thấy Cửu a ca Dận Đường chậm rãi đi tới, một thân cẩm bào sa tanh nguyệt sắc giống như đang hòa tan vào trong tuyết.

Nghe thấy hắc không gọi ta là Bát tẩu, ta cũng cười thi lễ nói: “ Biểu ca, người như thế nào lại trốn khỏi bàn tiệc đi ra đây?”

“ Ta chẳng qua là đi ra đây hít thở không khí mà thôi!” Ta không nhìn hắc, xoay người xem mấy nụ hoa mai đang nở.

“ Lời người vừa mới nói có thật hay không?” Hắc sâu kín nói.

“Cái gì?”

“Lưỡng tình tương duyệt.”

“ Ách!” Ta xoay người lại, hắc lại vòng vo đầu nhìn ánh trăng, thấp giọng ngâm nói: “ Hằng nga ứng hối trộm linh dược, Trời nước một màu dạ dạ tâm!”

“ Thực hay không thực, phải xem có người tin hay không tin!” Ta thản nhiên nói.

“ Một năm kia, người không phải là nói như vậy. người đem tâm giao cho hắc, tự nhiên là muốn có được tâm của hắc. người nói như vậy một cách kiên định cố chấp, ngạch nương và cậu cũng vô lực ngăn cản, hướng chỉ là ta?” hắc vẫn như trước thẳng lưng, thanh âm phát ra càng lúc càng lạnh lùng trầm thấp: “ Nếu sớm biết tình trạng như bây giờ, lúc trước ta...”

“ Biểu ca!” Ta đánh gãy lời của hắc, cười nói: “ Khó có được biểu ca trí nhớ tốt như vậy, Minh Tuệ năm đó không hiểu sự đời, khó trách làm ra một ít chuyện cười ọi người, biểu ca trăm ngàn lần đừng để ở trong lòng!”

“ Vậy thì hiện tại ra sao?” hắc xoay người lại, đôi mắt tinh sáng nhìn về phía ta.

Ta cũng nhìn thẳng vào hắc, bình tĩnh nói: “ Hiện tại, gạo đã sớm nấu thành cơm, có muốn hay không thì cũng chẳng phải là đã vô dụng rồi sao? Còn nữa, ta rảnh rỗi thì đọc sách viết chữ, ngắm hoa xem cá, lại càng thú vị hơn phải ở đó tranh giành tình cảm chứ?” nói xong, ta nhin không được bật cười.

Hắc cũng cười, lắc lắc đầu nói: “ Nếu như người tự đắc với những thú vui đó, thì cũng phải chịu thôi. Bát ca là người khoan dung ôn thuận, cũng sẽ không bạc đãi người!” thanh âm của hắc chìm trong tiếng chiêng trống náo động từ xa xa truyền tới, phiêu phiêu giống như lời vô nghĩa.

Ta cười nói: “ hơn nữa, còn có biểu ca đây! Nếu Bát gia đối với ta không tốt, biểu ca cũng sẽ không ngồi yên nhìn đi?”

“ Đó là tất nhiên!”

“ Cửu ca, khó trách nơi nào cũng không tìm được huynh, thì ra là huynh đang ở trong này tránh bị quấy rầy!” Dận Nga lớn giọng lên tiếng từ phía xa.

Hắn bước nhanh tới gần, thấy ta thì sửng sốt một chút, lập tức chấp tay nói: “ thì ra bát tẩu cũng ở đây?”

Ta phúc thân thi lễ: “ Thập gia cát tường. Ta còn chưa chúc mừng Thập gia có thêm quý tử rồi!”

Hắn khoát tay: “ không có phải là chuyện lớn gì, bất quá ta mượn cái cơ này để huynh đệ cùng chung vui mà thôi!”

Nói xong, hắn kéo Dận Đường bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: “ Cửu ca, huynh đã đáp ứng đệ, thay đệ tiếp rượu, như thế nào lại đảo mắt một cái không thấy tăm hơi rồi? nếu huynh không tới, Thập Tam và Thập Tứ ta không đối phó nổi, ta đều phải phun ra hết rồi!” Dứt lời hắn lại có chút kỳ lạ nói: “ Bát ca không tìm thấy huynh sao? Huynh ấy đi ra còn sớm hơn ta nha!!!”

12. Chương 12

Edit: Vân Nhi

Nhìn Dận Đường và Dận Nga đi xa, Liễu Nhi lại tới giúp ta đem áo choàng tới, lại xoa xoa tay hà hơi, nói: “ Phúc tấn, trời lạnh như thế, vẫn là về trước đi!”

Ta gật gật đầu, hít sâu một ngụm không khí mát lạnh mang theo mùi hương hoa mai, lúc này,ta mới mang theo các nàng chậm rãi đi ra ngoài.

Phương nhi có chút kinh ngạc nói: “ phúc tấn, thật là kỳ quái nha! chúng ta rõ ràng là canh giữ ở cửa, chỉ thấy có Thập gia tiến vào, không thấy có người khác nha, vừa rồi Cửu gia thế nào lại ở đó?”

Ta lơ đãng: “ Có lẽ hắn đã ở đó trước khi ta đến!” nói xong, ta cầm lấy bao tay giữ nhiệt, hôm nay trời quả nhiên là rất lạnh.

Đi tới cửa vườn, ta thấy một bóng người cao gầy cầm đèn lồng màu đỏ, mặc áo choàng da thuộc, mơ hồ có thể nhìn thấy được trường bào màu ngân lam ở bên trong, trên đầu đội chiếc nón màu đen, mình châu khảm trên nón tỏa ánh sáng lờ lờ.

Liễu nhi và Phương nhi vội vàng cúi người xuống, miệng nói cát tường. Dận Tự không nói gì, chỉ là bước tới gần ta hai bước, đôi mắt chăm chú nhìn ta.

Ta đi tới gần, phúc thân thi lễ: “ bồi lộc gia!”

Hắn giữ chặt cổ tay ta, bàn tay lạnh lẽo tiếp xúc với ta, ta không khỏi rùng mình một cái. Đồng thời, một cổ cảm giác áp bức khiến ta phải đứng thẳng thân mình, hắn lạnh lùng nói: “ Phúc tấn thật là rất hưng phấn! trời lạnh như vậy, cũng vẫn đi thưởng mai!” nói xong, hắn bỏ tay của ta ra, thẳng về phía trước bước đi.

Ta lảo đảo một chút, liền cảm thấy cẳng chân nhói đau, Liễu Nhi và Phương Nhi bước lên trước đỡ lấy ta, đồng thanh hỏi: “ Phúc tấn, ngài làm sao vậy?”

Ta lắc đầu: “ Không có việc gì. Liễu Nhi ngươi hãy giúp ta, chúng ta đi thôi. Phương nhi ngươi đi tới chỗ trắc phúc tấn cáo biệt, nói rằng ta thân thể không khỏe nên về trước!”

Dưới sự đỡ nâng của Liễu Nhi, ta khập khiễng đi về phía đại môn. Trên đường gặp được bọn thái giám và thị nữ bọn chúng đều tò mò nhìn xem ta.

Ta lấy khăn nhỏ che nửa mặt, trong lòng nghĩ, như thế nào lại bị kịch như vậy? cũng không biết vị gia này lại nghĩ ra chuyện gì, êm đẹp không để cho người ta được yên tĩnh.

Đang nghĩ tới, thì ta thấy ở tiền sảnh Dận Đường bước nhanh đi ra, đến trước mặt ta một phen đỡ lấy khuỷa tay ta, thân thiết hỏi: “ Minh Tuệ, ngươi làm sao vậy?” Khi nói chuyện, một cổ mùi rượu đậm đặc bay vào trong mũi ta.

Ta hơi lui ra phía sau, nhẹ nhàng tránh ra khỏi bàn tay hắn, ta vội la lên: “ Cửu gia mau buông tay ra!”

Sắc mặt hần đỏ hồng, trong ánh mắt nửa mê nửa tỉnh, sững sốt một chút, vẫn là buông tay ra, đồng thời cũng lui lại một bước, âm thanh chua chát nói: “Bát tẩu, xin lỗi! Mới vừa rồi ta thấy tình trạng của tẩu nên trong lòng ta mới hơi gấp gáp một chút!”

Ta nhin đau xuống, hơi vuốt cằm hướng hần nói: “Đa tạ cứu gia. Vừa rồi ta bước đi hơi vô ý một chút, cũng không có gì đáng ngại.”

“Nếu không có gì trở ngại, vậy thì mau trở về phủ đi!” Là thanh âm của Dận Tự.

Ta ngẩng đầu, thấy hần đứng ở cách đó không xa, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

Dận Đường lạnh nhạt cười, chấp tay nói: “Bát ca, Bát tẩu, đệ đệ hơi say rồi, muốn đi tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi một chút! Các người đi thông thả!” Nói xong, hần hơi lão đảo xoay người bước đi.

“Còn không đi?” Dận Tự bước lại đỡ thắt lưng của ta, ta thấy khuôn mặt của hần không có chút biểu tình, thấp giọng nói: “Bối Lặc gia cứ việc yên tâm, Minh Tuệ từ nhỏ cũng đã được học qua khuê huấn, nhất định sẽ không bôi nhọ thanh danh của Quách Lạc La gia!” Thân mình hần cứng đờ, cước bộ dừng lại một chút, cắn răng nói: “Gia còn không có hoa mắt ư tai đến trình độ đó!” nói xong, hần lại bước đi nhanh hơn một chút.

Nhìn hần động khí, ta đơn giản khẽ dựa vào người hần, hần bước đi chậm lại, hai người chậm rãi đi về phía trước. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chúng ta dẫm lên trên đá lót đường, cùm cụp cùm cụp, trong đêm sâu, một tiếng lại một tiếng, giống như đập vào trong lòng người.

Đến cửa, xe ngựa đã đậu ở nơi đó từ khi nào, Dận Tự đỡ ta đi lên, rồi chính bản thân mình cũng chui vào trong xe.

Ta ngồi đối mặt với hần, ở trong xe giắt đèn ngọc lưu ly, lão đảo lắc lư, bóng dáng của hần cũng lúc ngắn lúc dài, khiến ắt ta hoa lên.

Đêm ở kinh thành tất cả yên tĩnh, ta nhắm mắt lại, nghe tiếng vó ngựa bước đi trên đường, còn có âm thanh lộp bộp của bánh xe gỗ nghiêng ở trên mặt đường. Dần dần, tinh thần của ta có chút phiêu diêu.

“Minh Tuệ!” thanh âm của Dận Tự vang lên khiến cho ta hồi phục lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra hần đang bình tĩnh nhìn ta.

Đôi mắt của Dận Tự không quá lớn, nhưng lại trắng đen phân minh, giống như một khối mã não đen. Có đôi khi thì sẽ thực âm u, như vậy nham hiểm, âm mưu, làm sao có thể có ánh mắt sạch sẽ như vậy?

“Minh Tuệ, ta...” hần giống như là có chút khó mở miệng, dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Hai năm nay ta đã ủy khuất nàng!”

“Bối Lặc gia nói quá lời!” ta chính là thế ngồi “Minh Tuệ không còn ước mong gì, có thể trải qua ngày ngày thanh tĩnh, thiếp cũng không còn thấy là ủy khuất!”

Sắc mặt của hần có chút khó phân biệt, sau một lúc lâu mới nói: “hôm nay nghe nàng ở trên đại sảnh nói “lưỡng tình tương duyệt”, ta còn tưởng rằng nàng đã muốn buông xuôi chuyện của năm đó. Cho đến khi nghe nàng cùng Cửu đệ giải thích, ta mới biết được là nàng đã hạ quyết tâm muốn cùng ta vạch ra giới tuyến rồi!”

“Lời này của Bối Lặc gia nên xóa bỏ rồi. Cái gọi là vợ chồng, vui buồn liên kết, vinh nhục cùng chia, thì giới tuyến này có muốn cũng không thể nào vẽ ra, trừ phi...” nói xong, ta hé miệng cười “Bối Lặc gia muốn hưu thiếp, hay vẫn là muốn cho thiếp chết?”

Đồng tử của hần bỗng dưng co rút lại một chút, vươn tay tựa như muốn che miệng của ta lại, nhưng ngược lại lại khẽ vuốt vai ta, hần nặng nề nói: “Hai chữ này, ta nghĩ cả đời sẽ không ở trong miệng của nàng nói ra. Dù sao năm đó...”

Thanh âm lộc cộc của xe chạy ngừng lại, xa phu ở bên ngoài kính cẩn lên tiếng: “Bối Lặc gia, phúc tấn, đã tới trước cửa phủ chúng ta!”

Dận Tự chột ngừng lời, sắc mặt cũng khôi phục bình tĩnh, hần vuốt lại quần áo, vén màn xe lên khom người nhảy xuống, lại xoay người tới đỡ ta. Ta một bên bước xuống xe một bên thâm nghĩ, ở trong thời gian trước

khi ta tới đây, nửa năm mà Minh Tuệ được gả tới đây, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao khi mọi người nhắc tới chuyện này đều có những biểu tình kỳ quái?

Cũng may, nghi hoặc này cũng không có làm ta phiền lòng lâu. Mấy ngày sau ta thời điểm ta vào trong cung thỉnh an, rốt cục cũng có người nói cho ta biết đáp án

13. Chương 13

Edit: Vân Nhi

Xe vừa mới tiến vào cửa Thuận Trinh liền dừng lại, được Liễu Nhi đỡ xuống, ta thật cẩn thận xuống xe, tiểu cung nữ Tô Lạp của Chung Túy Cung dắt chúng ta đi về phía trước. con đường mệnh mỏng trông trải, làm cho gió Tây Bắc lạnh càng thêm thấu xương. Ta gắt gao cầm chặt lò sưởi trên tay, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo không cần hàng ngày vào cung thỉnh an, nếu không thì không một chết cũng là lạnh chết.

Vòng qua ngự hoa viên đi một khoảng ngắn, đi tới Chung Túy Cung. Để lại Phương Nhi và Liễu Nhi cùng vài tiểu nha đầu ở bên ngoài cửa điện, ta chiếu theo quy cũ đi tới chính điện thỉnh an Huệ Phi nương nương.

Xuyên qua gian tiền sảnh, ta tiến vào bên trong phòng sưởi, đập vào mắt ta là một cảm giác ấm áp, mang theo một chút hương mùi hương trái cây. Trong điện còn có Lương tần, hai người đang ngồi ở trên kháng ấm áp, xem nội vụ phủ vừa mới đưa tới những hoa văn mới.

Cung nữ giúp ta cởi áo choàng, ta cung kính quỳ xuống thi lễ, chào hỏi hai vị ngạch nương.

Huệ phi lệnh cho cung nữ nâng ta đứng dậy, cười nói: “ xem bộ dáng bị lạnh của con này, thật là đáng thương, nhanh tới trên kháng ấm áp mà ngồi đi!” Lương tần cũng cười đón ta bước lại trên kháng.

Ta ngồi ở trên kháng, nhìn hai người cầm trong tay các loại vật liệu may mặc, giúp cho hai người chọn lựa một ít, có cái được chấp nhận, có cái bị bác đi. Bởi hai người nói chuyện phiếm một lát, nghe hai người nói qua nói lại, nói đến Ôn Hi quý phi đã không còn trên nhân thế, lại nói tới lúc trước Lão Thập đã có thêm tiểu a ca, hai người đều có chút trầm mặc.

Huệ phi nhìn xem Lương tần, bà liền đối với ta nghiêm mặt nói: “ Minh Tuệ này, ta mặc dù không phải là thân ngạch nương của lão Bát, nhưng dù sao hấn cũng lớn lên ở trước mặt của ta, theo lý thuyết ta cũng nên lên tiếng. Huống hồ, mẹ chồng con tính tính hư nhược, lại thích hòa khí, mọi sự đều không muốn mở miệng. nên ta không thể không làm người xấu rồi!”

Ta bước xuống khỏi kháng, đứng nghiêm trang kính cẩn nói: “ Con dâu xin cung kính nghe ngạch nương dạy bảo!”

Huệ phi thở dài: “ Minh Tuệ, con là người xinh đẹp khéo léo, ngạch nương muốn nói cái gì thì chắc con cũng đã biết rồi. Trong phủ các con hơi quá mức thanh tịnh, ta xem thấy tới Thập Tứ cũng đã có tiểu a ca, nhưng lão Bát tới nay cũng chưa có 1 nam nữa nữ, người ngoài nhìn vào cũng là hơi khó coi!”

Ta cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, loại chuyện này cũng không phải là ta có thể sốt ruột đi?

“ Hai năm nay con vẫn chưa có tin gì, còn Mã Nhĩ Thái thị kia, từ khi hai năm trước sinh non, đến nay vẫn chưa có động tĩnh gì” bà lại thở dài “ Từ khi con vào cửa, cũng không thấy Lão Bát nạp người mới, ta đưa qua mấy nha đầu, hấn liền thực sự cho làm nha đầu vậy!”

Nghe xong những lời này, ta thiếu chút nữa nở nụ cười, xác thực, cả hai nha đầu Thạch Lựu và Bồ Đào trong phòng ta nghe nói đều là do Huệ Phi đưa qua, nghe tên thì biết là dùng để làm gì. Ta nói cổ nhân cũng thật là quái, chuyện trong khuê phòng thì giữ kín như bưng, nhưng đối với việc con cái thì ngược lại nói ra không hề cố kỵ.

“ Chuyện này, người biết chuyện thì nói Bát gia cùng với phúc tấn cầm sắt hài hòa, cảm tình tốt. Nếu không biết chuyện thì là khiến cường gán ghép, nói cái gì là sợ vợ thì còn là dễ nghe, chỉ sợ có người nói bậy là Bát phúc tấn tàn nhẫn khắc nghiệt, không chấp nhận được người khác, cái này cũng không phải là tiếng tốt gì!” ngữ khí của Huệ phi là giống như nói giỡn, nhưng lại khiến cho người ta đổ mồ hôi lạnh.

Ta quỳ gối xuống: “ Ngạch nương, Minh Tuệ không dám!” Nói xong, ta thuận tiện nặn ra hai giọt nước mắt: “ Con dâu tuy rằng ngu dốt, nhưng thuở nhỏ đã có học qua nữ giới. Con dâu ngay cả nếu không hiểu chuyện cũng vạ vạ không dám làm vậy!”

“ Nha đầu ngốc, mau đứng lên!” Lương tần ôn hòa nói: “ Huệ Ngạch nương của ngươi chính là tính tình này,” nói xong, bà lại đối với Huệ phi nói: “ Tỷ tỷ, xem tỷ kia, lời này ta nghe thấy còn e ngại, huống chi Minh Tuệ vẫn còn nhỏ, xem tỷ khiến con dâu sợ như vậy!”

Ta đứng ở dưới khàng, Lương tần giữ chặt tay ta, hơi oán giận nhìn Huệ phi.

Huệ phi liếc mắt nhìn bà một cái, lại nhìn ta nói: “ Nhìn xem các người kia, thân thiết như vậy coi ta là người ngoài sao? Ta cũng chỉ là muốn quan tâm mà thôi!”

Ta đưa tay kia ra cầm lấy tay Huệ phi, cười nói: “ Huệ Ngạch nương, lời này của người thật khiến cho Minh Tuệ thương tâm. Ngạch nương của Minh Tuệ đã qua đời sớm, con đã sớm đem hai vị ngạch nương coi là mẹ ruột của mình rồi. hai vị ngạch nương muốn dạy cùng dạy, mắng cũng cùng mắng, nếu còn khó chịu thì đánh con cũng được!” ta lại cười nói: “ Tự nhiên, đau cũng cùng đau!”

Huệ phi thổi phù một tiếng nở nụ cười, chỉ chỉ vào trán của ta, nói với Lương tần: “ nhìn xem tiểu nha đầu này, bên ngoài thì cũng ra dáng một đương gia, nhưng ở chỗ của chúng ta thì luôn luôn có chiêu kỳ quặc, làm cho người ta khóc không được cười cũng không xong!”

Vừa nói vừa cười, chuyện vừa rồi cũng coi như tạm thời trôi qua. Bất quá ta biết, chính là tạm thời mà thôi. Dù sao, không con ở thời đại này chính là chuyện đại sự. Nhưng mà nếu muốn trong phủ của bát gia có người nổi dòng thì phải chờ đến năm Khang Hi thứ bốn mươi bảy rồi, cách bây giờ còn tới năm năm nha. Hiện tại nữ nhân sinh con cho hấn tên gì, đang ở đâu còn chưa có biết nha! Sớm biết rằng sẽ tới đây thì năm đó ta sẽ tập trung nghiên cứu sử sách nhà thanh, sau đó tập trung đi tìm nữ nhân đó đưa vào trong phủ là được rồi. Ai... tương lai ngày sau thật là khó sống nha!!!

Nhìn xem canh giờ, đã qua giờ tỵ, ta hướng Huệ Phi và Lương Tần cáo lui, chuẩn bị đi thỉnh an cô cô Nghi phi, Huệ phi dặn ta mang theo mấy cuộn chỉ, nói là do cung nữ khéo tay nhất trong cung của bà làm ra, lần trước Nghi phi nhìn thấy thích, nên tặng riêng cho bà ấy.

Ta chàoàng áo chàoàng vào, bái biệt hai vị phi rồi bước ra ngoài, mang theo Liễu Nhi và Phương Nhi đi thẳng tới Dực Khôn cung.

Đến cửa Dực Khôn cung, chợt nghe bên trong có thanh âm rất là náo nhiệt, sau khi dám thái giám đi vào thông báo thì rất nhanh, thị nữ bên ngoài của Nghi phi liền đi ra đón ta.

Nàng cười thỉnh an ta, ta cũng cười đỡ lấy nàng, lên tiếng nói: “ Như ý cô nương miễn lễ!” Nàng lại đến bên đỡ lấy ta, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “ Cửu gia vừa tới, đang ở bên trong nói chuyện với nương nương!”

14. Chương 14

Edit: Vân Nhi

Bước chân của ta hơi ngừng một chút, nghĩ tới ngày đó Dận Đường thất thổ, trong lòng lại có hơi chút khản trương. Ta đương nhiên là nhìn ra, Dận Đường đối với Minh Tuệ hẳn là có một chút cảm tình không thể nói ra, cảm tình này có lẽ là đơn phương, bằng không Minh Tuệ cũng không có gả cho Bát gia.

Tuy nói hai người là biểu huynh muội, có chút tiếp xúc cũng không có gì lạ. nhưng bất quá bây giờ đang ở trong cung, khắp nơi đều có tai mắt, đừng nói là có cái gì đó, chính là cho dù người có trời quang trăng sáng, thì cũng sẽ có người như hổ rình mồi chờ tìm lấy sai lầm. Cái gọi là miệng người đáng sợ, ta cũng tận lực không muốn đi làm cái chuyện gì gây sự chú ý của mọi người.

Trong lúc ta đang chần chờ suy nghĩ, thì thấy Dận Đường từ bên trong đi ra, trên người vẫn còn mặc triều phục. hấn vừa đi vừa khoác áo chàoàng, đi tới trước mặt ta thì ngừng lại, đôi mày thanh tú nhíu lên, mắt phượng mỉm cười, chấp tay ôn nhu nói với ta: “ bên ngoài hàn khí nặng như vậy, bát tẩu tới đây như thế nào lại không đi vào, ngạch nương chờ tẩu đã lâu!”

Ta phúc thân hành lễ, mỉm cười hỏi: “ Cữu gia phải về sao?”

Hắn lại nhủu mày, ra vẻ bất mãn cao giọng nói: “ ngạch nương thấy cháu gái sẽ không cần con. Nói là muốn cùng tẩu nói chuyện, ghét bỏ ta ở đây vướng bận, đuổi ta đi rồi!”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Nghi phi cách cửa sổ cười mắng: “ Được rồi, người đó, ở đó giận dữ cho ai xem hả? bên ngoài lạnh như vậy, còn không để uội muối của người vào đây!”

Dận Đường cũng cười lớn nói: “ trẻ một chút ta lại tới thỉnh an ngạch nương!” Sau đó lại nói với ta: “ Bát tẩu, ta đây liền cáo lui trước!”

Lúc này Dận Đường thế nào lại có nửa phần cô đơn của đêm đó, hắn khoác áo choàng màu trắng, khuôn mặt trong suốt, quả thực là có vài phần phiêu phiêu như tiên. Nhìn thân ảnh của hắn bước ra cửa, ta mới bắt đầu xoay người bước vào trong nội đường.

Nghi phi nửa dựa nửa ngồi trên kháng, thấy ta tiến vào, không đợi ta hành lễ, liền vội vàng kêu cung nữ giúp ta cởi áo choàng, hầu hạ ta lên kháng, giữ chặt lấy tay ta, khẽ nói: “ đứa cháu này, người như thế nào lâu như vậy mới tới thăm cô cô vậy?” bà lại hỏi tới Minh Ngọc, ngày thường ở nhà lấy gì tiêu khiển, có gây ra chuyện bướng bỉnh gì hay không.

Ta nhất nhất trả lời vấn đề của bà, lại đem mấy cuộn chỉ Huệ phi gửi tới cho bà. Bà nhận lấy nhìn nhìn, để sang một bên, một đôi mắt phượng nhìn ta cẩn thận đánh giá.

Bị bà nhìn có chút sợ hãi, mặt ta hơi đỏ lên, gục đầu xuống hỏi: “ Cô cô, người nhìn con như vậy làm gì?”

“ có phải có người làm cho con giận hay không?” gương mặt bà được bảo dưỡng thỏa đáng, tuy là đã lớn tuổi, nhưng vừa nhìn là biết thời trẻ bà cũng có nhan sắc thanh nhã, lúc này khuôn mặt mà vẻ thướt tha vẫn không giảm đang ẩn ẩn lộ ra chút hàn ý.

“ không” ta thở dài nói “ Cô cô vì sao lại nói vậy, có ai dám khi dễ con đâu?”

” ta ở đây có nghe nói vài ngày trước Tam phúc tấn ở trước mặt con nói vài lời khó nghe phải không?” bà ép hỏi.

“ chị em dâu bọn con trong lúc đó bất quá là đùa vui một chút thôi!” ta thường thức cái chuôi gối như ý bằng vàng trong tay, không thêm để ý nói.

Nghi phi đưa tay đoạt lấy cái như ý trong tay ta, thấy ra ngoài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “ Tuệ nhi, trước kia con cũng là một người tính tình mạnh mẽ, trong mắt không để một hạt cát, miệng lưỡi không buông tha người, như thế nào trong hai năm này lại càng lúc càng hòa tan, lại có chút cảm giác không tranh với đời vậy! lúc trước ta không muốn đem con gả cho lão Bát, theo hắn hai năm, cô gái mười bảy mười tám tuổi hiện nay tại sao nhìn như thế nào cũng giống như bảy tám mươi tuổi vậy?”

Ta đùa cợt bỏ qua, không thuận theo nói: “ Cô cô chính mình còn trẻ đến như vậy lại nói người ta già đi là sao đây?”

Bà cũng giơ tay sờ sờ mặt của ta, thở dài nói: “ Bát a ca kia là một tên hồ đồ, một cô gái xinh đẹp như hoa vậy, lại toàn tâm toàn ý với hắn, hắn cũng không biết tiếc biết thương.” Bà lại chuyển đề tài hỏi: “ hắn có phải luôn nghĩ trong phòng của Mã Nhĩ Thái thị hay không?”

Sự việc này ta cũng không có để ý quá, thật sự không biết nên nói cái gì, ta chỉ có thể giả ngu.

“ Nữ nhân này thoát nhìn thanh tịnh, thì ra là một kẻ chuyên dụ dỗ, sớm biết như vậy lúc trước nên để cho nàng cùng hai nữ nhân kia cùng đi tới thôn trang đi!” Thanh âm của Nghi phi mang theo vài phần mãnh liệt.

“ Hai nữ nhân kia?” Lòng của ta chợt lạnh, trừ bỏ Nhược Lan, làm sao lại còn hai nữ nhân? Trước kia ta cũng mang máng nhớ cũng có đọc trong lịch sử là trước khi đại hôn Dận Tự còn có hai cách cách (tiểu thiếp) bên cạnh. Nhưng hơn một năm này, ta cũng không có phát hiện ra dấu vết của nữ nhân nào, nên cũng không suy nghĩ gì nhiều. Nay nghe tới, thì ra là hai nữ nhân kia ở trong thôn trang, hơn nữa hẳn là do Nghi phi ra tay.

Nhìn ta thật lâu không có phản ứng, Nghi phi âu yếm vỗ lưng ta: “Mã Nhĩ Thái thị tuy rằng thân phận không bằng con, nhưng dù sao nàng ta cũng vào cửa sớm hơn con, lại là Trắc phúc tấn do chính lão Bát thỉnh phong, tự nhiên địa vị cũng không giống nhau. Con trăm ngàn lần đừng chịu thua kém, cũng đừng để cho vợ kế sinh con trưởng trước nha!” nói xong, bà lại hỏi chút chuyện trong khuê phòng khiến ặt ta đỏ bừng, lại không thể nói kỳ thực thời gian Dận Tự ở trong phòng của ta hai chúng ta chỉ đơn thuần ngủ, nên ta chỉ có thể lung tung trả lời.

Nghi phi cau mày, phe phẩy đầu nói: “Không được, vẫn là thỉnh thái y lại đây coi xem một chút, kê chút đơn thuốc cho con uống. Thời gian dài như vậy, có thể nào một chút động tĩnh cũng không có?”

Ta thấy ngăn cản cũng không được, chỉ có thể để mặc bà thôi. Trong lòng ta âm thầm nghiền ngẫm, nếu như thực sự không thể sinh con, là sẽ bị hưu, hay là sẽ ngênh đón một đống nữ nhân vào cửa? nghĩ lại ta lại thấy, thái y đều đã thành tinh, ngay cả nếu tra ra ta không thể sinh con thì cũng sẽ không dám nói nha! Lúc đó sẽ kê cho ta một ít thuốc không có tác dụng gì để dùng mà thôi.

Không bao lâu, Thái Y viện được xưng tụng là “Phụ khoa thánh thủ” La Kính Đình vội vàng chạy tới. Sau khi thỉnh an, La thái y đem cổ tay phải của ta đặt lên một cái đệm, rồi đặt hai ngón tay lên kinh ngạc của ta, một lát sau, hần nhú nhú mày, không thể tin được lại xem thêm một lát nữa, trên trán tựa như ra một chút mồ hôi. Hần lại run rẩy nói: “thỉnh phúc tấn đưa tay trái ra!” ta vươn tay trái, hần lại xem một lát. Hần đứng lên khom người với Nghi phi nói: “hồi Nghi phi nương nương, Bát phúc tấn đây là... đây là...” Hần nhìn xem ta, lại nhìn xem mấy cung nữ, tựa hồ như khó có thể mở miệng.

Nghi phi hướng hần liếc mắt một cái, nói: “Lâm mama lưu lại, còn các người đi ra ngoài đi! Minh Tuệ, con cũng ra ngoài đi!”

15. Chương 15

Ta buồn bực mang theo bọn nha đầu đi ra ngoài, ngồi ở tiểu sảnh uống trà, trong lòng cân nhắc, hay là hần xem ra ta không thể sinh con? Đây cũng không có chuyện gì, dù sao Bát phúc tấn chân thật cũng không có ở đây, vậy thì cứ xem chuyện này Dận Tự xử lý thế nào.

Thời gian không lâu lắm, thì Lâm mama đưa thái y đi ra, vừa đi vừa cho hần một cái hồng bao.

Thấy La thái y đi rồi, ta bước vào phòng trong, thấy Nghi phi xanh cả mặt ngồi ở trên ghế, ta liền rót cho bà một chén trà nóng: “Cô cô, chuyện gì mà lại kinh hoàng như vậy? chẳng lẽ thực sự con có bệnh gì không thể nói ra sao?” bà tiếp nhận chén trà uống một ngụm, đặt lên bàn thật mạnh, nhìn ta nói: “Người ăn ngủ cóc, làm sao có thể nhiễm bệnh? Ta vừa định phụ họa theo bà, thì giọng nói của bà cũng chuyển, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu như người có bệnh gì còn dễ, nhưng hiện nay... nay...”

Ta trừng to mắt nhìn bà, bà tức giận đến mức cầm lấy chén trà ném xuống đất. Ta hoảng sợ, chỉ thấy bà đi tới cửa, gấp gáp kêu: “Vân Thu, Ngôn Xuân, các người nhanh chóng đi thỉnh Huệ phi nương nương và Lương tần nương nương tới đây! Nói là ta có chuyện quan trọng!”

Ta phân phó cung nữ đem đồng mảnh vỡ thu thập xong, lại lần nữa kêu mang trà lên. Nghi phi vẫy tay nói: “Người mang nha đầu ra ngoài trước đi, ta hiện tại thấy người thì liền đau đầu!”

Ta cười thầm, vị này cũng là thuộc gia tộc Quách Lạc La nha, hỉ nộ vô thường cực kỳ lợi hại. Hôm nay lúc vừa thấy ta, thì kêu cái gì vui sướng nhiệt tình nha, chỉ vừa chớp mắt một cái, còn chưa tới giờ ăn trưa thì nhìn thấy ta đã bắt đầu đau đầu! Bất quá phản ứng này của bà cũng hơi quá một chút, Thái y kia đã xem ra cái gì rồi?

Ta mang theo Liễu Nhi và PHương Nhi đi tới Ngự Hoa Viên, xem thấy mấy nụ mai đỏ vừa vặn đang nở, nên đảo vòng quanh thưởng mai một chút. Đột nhiên ta nghe thấy tiếng cười khê: “Phúc tấn đây là đang làm cái gì?”

Nhìn lại, ta thấy Dận Tự và Dận Đường từ đầu bên kia đi tới, hai người đều mang theo ý cười nhìn ta.

Ta thi lễ chào bọn hần, Dận Tự cười nói: “may mà đây là cây hoa mai, nếu như đây là cây kim quế, thì ta còn suy nghĩ là nàng đang đảo thuốc đây!” ta mím môi, đối với hần nhe răng ra cười: “Gia đây là nói thiếp

là con thỏ phải không?” Dận Tự cười lắc đầu “ Nàng suy nghĩ nhiều rồi!” Dận Đường cũng ở một bên cười nói: “ Muốn nói cũng nói Bát Tẩu là Hằng Nga nha!” Ta sưng sốt một chút, nhớ tới bài thơ đêm đó Dận Đường đọc, ta nhìn thấy bọn hắn đều mang bộ dáng gió thổi vẫn bất động, ta chống đỡ không được cười lạnh nói: “ Hai vị gia thật là khôi hài!”

Dận Đường mỉm cười hỏi: “ Ta hôm nay tiến cung là muốn thỉnh an ngạch nương, kết quả là khi tẩu tới đó ta liền bị bà đuổi ta ra đây. Lúc này sao tẩu lại ở đây làm gì?”

Ta bất đắc dĩ nói: “ Ta không biết vì sao cũng bị đuổi ra ngoài!” Dận Tự cười tháo xuống vài đóa hoa trên tóc ta, nói: “ Nàng lại làm cái gì?” Ta làm bộ như không có nghe, nói: “ Ta muốn đem một ít hoa mai về nhà pha trà, hai người giúp ta hái một ít được không?”

Dận Tự mang khuôn mặt gập nặn nhìn xem Dận Đường, Dận Đường khẽ cười một tiếng, nói với ta: “ ngay cả hoa của Ngự hoa viên tẩu cũng không bỏ qua nha!” nó xong, hắn đưa tay bắt đầu hái hoa. Dận Tự nhếch mi, nhưng vẫn đưa tay hái xuống một ít, ta đem hoa bọc ở trong khăn tay, nhìn thấy đủ rồi thì lúc này mới kêu bọn họ dừng tay lại.

Lúc này, một tiểu thái giám thở hổn hển chạy tới. Ta đem bao hoa mai đưa cho Dận Tự, hắn không biết nên khóc hay nên cười nhìn xem ta, thuận tay nhét vào trong ống tay áo. Dận Đường nhìn chúng ta, thần nhiên cười.

Tiểu thái giám chạy tới gần, thở gấp thỉnh an: “ Bát Bối Lặc... cát tường. Cữu... cữu bối tử cát tường. Bát phúc tấn cát tường!”

Dận Đường nghi hoặc nhìn hắn nói: “ Đứng lên đi, ngươi là người Trữ Tú cung? Ngạch nương có chuyện gì sao?”

Tiểu thái giám đứng lên, khom người đáp: “ Hồi Cữu bối tử, nô tài là Tần An ở Trữ Tú cung. Nương nương mệnh lệnh nô tài thỉnh Bát Bối Lặc cùng với Bát phúc tấn qua đó!”

Dận Đường hỏi: “ Chỉ gọi bọn họ sao? Có nói gia qua bên đó không?” Tiểu Thái giám lắc đầu.

Tuy rằng Nghi phi chỉ bảo ta và Dận Tự đi, nhưng Dận Đường vẫn theo bọn ta cùng nhau đi về Trữ Tú cung.

Đi vào ta liền thấy không khí âm trầm. Tam phi ngồi ở trên kháng, Huệ phi ở giữa, Lương tần và Nghi phi ngồi hai bên trái phải, sắc mặt đều thực tối tăm. Xem tư thế này, giống như là đang muốn xử án vậy.

Thấy ba người chúng ta cùng nhau tiến vào, còn chưa kịp thỉnh an, Nghi phi liền trầm giọng nói: “ Dận Đường, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi xuất cung trước đi!”

Dận Đường lo lắng nhìn hai người chúng ta, trên mặt tràn đầy hoang mang, nhưng nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của Nghi phi thì liền thi lễ rồi quay người bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại năm người chúng ta, trong nháy mắt tựa hồ như lâm vào trong yên lặng.

Trong tay của Huệ phi vẫn bưng bát trà, lúc này, bà cầm chén trà quăng về phía chúng ta, leng keng một tiếng, bà tức giận nói: “ Dận Tự, Minh Tuệ, hai người quỳ xuống!”

Tuy rằng không hiểu, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống, Dận Tự do dự một chút, cũng quỳ gối bên cạnh ta.

“ Giải cho một đôi vợ chồng ân ái!” Huệ phi lạnh lùng nói.

Dận Tự cung kính nói: “ Huệ ngạch nương, không biết là chúng con làm sai chuyện gì, làm cho Huệ ngạch nương, ngạch nương còn có Nghi phi nương nương phải tức giận!”

Huệ phi đứng lên, bước vài bước về phía chúng ta, giơ tay chỉ vào cái trán của Dận Tự: “ ngươi là đứa con bất hiếu! cư nhiên còn dám hỏi chúng ta? Ngươi là cái gì chính ngươi không biết sao?” sau đó bà lại nhìn ta, có chút thương tiếc còn có chút giận dữ nói: “ Minh Tuệ, ngươi cũng vậy, tính như vậy mà trôi qua sao?”

Dận Tự quay đầu nhìn xem ta, trong ánh mắt có chút ủy khuất cùng với chút nghi vấn. Ta trả lại cho hắn một ánh mắt giống y như vậy, phải biết rằng ta cũng không hề hiểu cái gì cả.

Lúc này chợt nghe Nghi phi mang theo cười lạnh nói: “Bát a ca, nữ nhi của Quách Lạc La thị chúng ta tuy rằng có chút thô kệch, nhưng cũng không thể để cho người khi dễ như vậy!”

Dận Tự nhìn xem ba người đang nổi cơn thịnh nộ, lại quay đầu nhìn xem ta, trầm giọng nói: “Nương nương xin chỉ giáo cho? Dận Tự thật không dám!”

“Không dám?” Nghi phi vỗ cái bàn một cái, lông mày cũng dựng đứng lên: “Người đường đường là bối lạc gia, có cái gì không dám!”

Huệ phi trấn an vỗ vỗ tay của Nghi phi, thấp giọng nói với Dận Tự: “Lão Bát, người luôn luôn rất biết cân nhắc, nhưng là...” Bà chờ một chút, thanh âm càng lúc càng thấp: “Người nói xem, vì sao Minh Tuệ cho tới hôm nay vẫn là xử nữ?”

16. Chương 16

Đầu óc ong lên một tiếng, vạn vạn không nghĩ tới Huệ phi lại nói ra một câu như vậy, máu toàn thân ta giống như chảy về trên mặt, hai má đỏ hồng giống như muốn vỡ ra vậy. Ta nghĩ vạn lần cũng không thể nào đoán ra được chân tướng sự việc là như vậy... không thể suy nghĩ được! bất quá trong lòng ta cũng có chút suy nghĩ thắc mắc, công phu bắt mạch của cổ đại lại có thể có công năng cao như vậy?

Vụng trộm liếc Dận Tự một cái, ta thấy sắc mặt của hắn biến đen, hai gân xanh trên trán nổi lên, hàm cắn chặt lại, không nói được một lời.

Nghi phi tự mình đi tới, nâng đỡ ta đứng dậy, thương tiếc nói: “Minh Tuệ nha đầu ngốc này, bị ủy khuất to lớn như vậy mà cũng không nói ra. Nếu không phải là lần này La thái y bắt mạch phát hiện ra manh mối, người còn muốn giấu giếm chúng ta cả đời, sau đó đem theo cái tiếng không thể sinh con cả đời sao?”

Ta cúi đầu, nhất thời không biết nói gì, nói cái đề tài như vậy, lại nói trước mặt nhiều người, ta thật sự là rất thẹn thùng nha.

“Người cũng đừng có lo lắng!” Nghi phi lôi ta ngồi ở trên ghế, ôn hòa nói: “Ta đã lấy phương thuốc ở chỗ La đại phu rồi, hẳn nói độc này cũng không khó giải!”

“Độc?” Lần này ta hoàn toàn kinh ngạc, Dận Tự cũng đứng lên, không thể tin được nhìn ta: “Minh Tuệ, nàng trúng độc sao?”

“Như thế nào, các người cũng không biết sao?” Biểu hiện của Huệ phi cực kỳ khiếp sợ, bỗng dừng lại chuyển sang buồn bực: “nếu là không biết, thì tại sao hai người đã thành thân hai năm vẫn chưa viên phòng?”

Sắc mặt của Dận Tự đột nhiên thay đổi, đi nhanh tới trước mặt của Huệ phi, lớn tiếng hỏi: “Ngạch nương, đến tột cùng thì Minh Tuệ trúng loại độc gì?”

Huệ Phi đôi mắt lạnh lùng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hạc Linh Xuân!”

“Thử hỏi phù du bối, ninh biết quy Hạc Niên.” Dận Tự thấp giọng tự nói, quay đầu nhìn về phía ta, theo trong mắt hắn, ta nhìn thấy là xin lỗi, hơn nữa, tựa hồ như có mang theo vài phần... May mắn.

Mấy người đều trầm mặc không nói lời nào, đợi một lúc lâu sau, ta thật sự nhịn không được sợ hãi hỏi: “Khi nào thì ta chết?”

Nghi phi không nhịn được, phù một tiếng nở nụ cười. Ta lại nhìn Huệ phi và Lương tần, trên mặt đều có chút ý cười, ta thật sự nghi hoặc nhìn Dận Tự, hắn thế nhưng lại khụ một tiếng quay đầu đi, sắc mặt có chút phấp phồng.

Nghi phi tức giận nói: “đây là chuyện của hai người, chính mình trở về cân nhắc đi!”

Lương tần cười nói: “Đừng sợ, độc này không dễ dàng lấy đi mạng người đâu!” ta cẩn thận suy nghĩ một lúc, xác thực ta cho tới bây giờ cũng không có cảm thấy chỗ nào không khỏe, hẳn là đó không phải loại độc gì nguy hiểm. Nhưng nó có tác dụng gì? Vì sao sắc mặt của mọi người lại lạ như vậy?

Huệ phi thấy ta ngây thơ, nói với Dận Tự: “Lão Bát, độc này tất nhiên là bị người ở trong phủ của người hạ, chiếu theo thời gian xem, tự nhiên chính là lúc đại hôn của hai người. Người trở về trong phủ hảo hảo

mà sửa trị một phen, tất cả muốn tạo phản rồi!” Bà lại cười khụ một tiếng, nói: “ Thuận tiện, nói cho Minh Tuệ biết đây là loại được gì?”

Dận Tự quỳ một gối xuống, đối với ba người thành khẩn nói: “ Thỉnh Nghi phi nương nương, Huệ ngạch nương, ngạch nương yên tâm, con sẽ đi tìm La thái y lấy giải được, sau đó sẽ hồi phủ tra rõ, rất nhiên sẽ cấp cho Minh Tuệ một cái công đạo!”

Ta khỏi Dục Khôn cung, Dận Tự muốn đi Thái y viện, phân phó Liễu Nhi, Phương Nhi và Liên Hỉ đưa ta xuất cung, đi tới cửa Thuận Trinh, thì ta thấy hai chiếc xe ngựa, ta đánh giá một chút, một chiếc chắc là của Dận Tự, một chiếc khác là của...

Lúc này, bên trong màn của chiếc xe kia vươn ra một bàn tay trắng nõn thon dài, ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn phi thủy trong suốt, giữa buổi trưa tỏa ánh sáng rực rỡ giống như một hồ nước xanh trong. Ngay sau đó màn xe bị đẩy ra, bên trong bước xuống một người, người đã sớm phải xuất cung: Dận Đường.

Hắn vội vàng đi tới hỏi: “ Bát tẩu, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Bát ca đâu? Hắn vì sao không đi ra cùng tẩu?”

Ta có chút xấu hổ, sự thật này thật đúng là quá khó nói. Trầm ngâm một lát, ta khẽ cười nói: “ Bát gia đi Thái y viện. Một chút nữa sẽ đi ra!”

“Thái Y Viện?” hắn từng chữ một lặp lại “ Chẳng lẽ là thân thể Bát tẩu có bệnh gì sao?” Hắn rất nhanh đánh giá ta vài lần, còn có chút nghi hoặc hỏi.

“ Cửu gia, ta có chút chuyện không rõ, có thể thỉnh giáo người sao?” Ta không biết phải đáp lại hắn như thế nào, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đơn giản hỏi hắn một chút sẽ tốt lắm!

Hắn híp mắt lại, cười yếu ớt hỏi: “ Thỉnh giáo thì không dám, Bát tẩu có việc gì thì cứ hỏi, ta biết thì sẽ giải đáp cho tẩu!”

“ Hạc Linh Xuân là độc được gì?”

Khi câu hỏi của ta vừa ra khỏi miệng, thì chỉ thấy Dận Đường tựa hồ như là bị sặc, ánh mắt hắn mở to, mặt trắng đỏ bừng, chỉ vào người của ta lắp bắp nói không ra lời.

“ Hay là người cũng không biết?” Ta nhìn hắn “ Hoặc là, độc này là loại độc rất khó lường sao?”

Hắn vuốt vuốt ngực, bình tĩnh một lát rồi hỏi: “ Truyền thuyết nói đây là yêu vật tà môn, tẩu tại sao lại nghe tới nó?”

“ Thái y nói, độc ta trúng chính là Hạc Linh Xuân!” Ta nhìn hắn, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“ Cái gì?” Sắc mặt của Dận Đường đột biến “ Là ai hạ được?”

“ Ta làm sao biết? Nếu biết ai là kẻ kẻ đơn, thì ta cũng không tới mức hôm nay mới biết là mình bị hạ độc!” Ta cười khổ lắc đầu.

“ Thuốc này sẽ không làm chết người đi?” Trước mắt ta lo lắng nhất vẫn là vấn đề này.

Hắn ngừng một chút mới nói: “ Ách, vấn đề này...” Hắn lại tạm ngừng “ Độc này cần có chút nguyên nhân, chỉ cần không động tới nó, nó sẽ không phát độc!”

“ vậy nguyên nhân dẫn tới là gì?” Ta vội hỏi. Chê cười, chuyện này rất trọng yếu nha, quan hệ tới việc ta có thể hay không bị chết yếu nha.

“ Bát ca đang tới, tẩu hỏi bát ca thì tốt lắm!” Dận Đường nói xong, hướng phía sau ta thi lễ, rồi vội vàng nhảy lên xe ngựa, xe lập tức quay đầu, nghiêng ngang mà đi.

Trong lòng ta thâm nghĩ, cái gì mà lại khó mở miệng tới như vậy? Xoay người, ta chỉ thấy Dận Tự đã ra tới cửa cung, tiểu thái giám ở phía sau trong tay mang theo mấy túi thuốc, đang rất nhanh chạy tới chỗ ta.

17. Chương 17

Đi tới gần ta, ta thấy trên người hắn cũng không có khoác áo lông cừu, trên trán lại có một tầng mỏng mồ hôi. Ta chạy nhanh lại giúp hắn lên xe, khuôn mặt hắn dịu dàng tươi cười, trước tiên hắn đỡ ta lên xe, sau đó mới theo bước lên xe.

Phân phó bọn hạ nhân lên xe khác, hai chúng ta ngồi mặt đối mặt ở trong xe.

Hắn hỏi: “Xa xa nhìn thấy người đang cùng Cửu đệ nói chuyện, hắn như thế nào lại làm như nhìn thấy quỷ, chạy trốn nhanh tới như vậy!”

Ta một bên đưa khăn cho hắn lau mồ hôi ở trên trán, vừa nói: “thiếp hỏi hắn, nguyên nhân là cho độc Hạc Linh Xuân phát ra là cái gì, hắn liền vội vã chạy đi, nói là thiếp nên hỏi gia!”

Dận Tự nghe xong thì bàn tay run rẩy lên, sau đó đem khăn nắm chặt ở trong tay, chậm rãi lau trán.

“Làm sao vậy?” Ta sắp tò mò muốn chết “Cô cô và ngách nương hai người nói để gia nói cho thiếp biết, cửu gia còn nói thiếp hỏi gia. Vậy Hạc Linh Xuân này rốt cục là loại độc gì?”

Hắn lấy khăn khẽ che miệng, nhẹ nhàng ho hai tiếng: “Trên một ngọn núi tiếp giáp với tỉnh Vân Nam, có một bộ lạc sinh sống. Nghe nói người ở nơi đó rất tôn trọng trinh tiết của nữ nhân. Cho nên...” Hắn dừng lại một chút, trên mặt có hơi chút lộ ra tia xấu hổ.

“Cho nên cái gì?” Ta thúc giục hỏi hắn.

“Bọn họ làm ra một loại bí dược” Hắn quay đầu không được tự nhiên nói: “Loại này chỉ có thể cho xử nữ dùng, uống thuốc xong, nếu mà... nếu mà cùng nam nhân làm việc bất chính, thì tim sẽ ngừng đập mà chết.”

“A?” Nghe xong hắn nói mấy câu đó, ta quả thực sắp học máu, ta đây là xuyên qua, cũng không phải là huyền huyền. Cái này không phải thuần túy là nói hươu nói vượn, đâm rỗng hang hổ sao? Ta còn thực không tin, trên thế giới này lại có loại dược biến thái tới tận cùng này.

“Vậy thì mấy nữ nhân đó cả đời sẽ không lấy chồng sao?” Ta thuần túy là buồn cười, trêu chọc hỏi hắn.

Hắn xem bộ dạng ta không hề để ý, cau mày nói: “Tự nhiên là không phải. Có độc dược thì sẽ có giải dược. Ngày thành thân, thì sẽ bỏ giải dược vào trong ly rượu giao bôi!”

“Ha ha...” Nghe xong giải dược này, ta thực sự không nhịn được cười to, lập tức lại cảm thấy mình đã lại quên mất quy cũ, ta lập tức che miệng lại, trông mong nhìn hắn.

Hắn dương lông mi, đối với loại phản ứng này của ta trong mắt hắn là một bộ dáng không tán thành.

Ta nhịn xuống muốn nói hắn ngu muội không biết hưởng ứng, ta tiếp tục tò mò hỏi hắn: “Nếu đây là bí dược, như thế nào mà mọi người đều biết?”

Sắc mặt hắn trầm xuống, do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: “Mấy năm trước trong vương phủ của Hạo Bối lạc, thiếp vừa mới nạp vào phủ ngay tại... đêm động phòng đã chết. sau khi khám nghiệm tử thi, đã tra ra là tử thi trúng độc, theo kinh nghiệm của Thái y thì đó chính là Hạc Linh Xuân. Cuối cùng điều tra thì biết rõ, là thiếp tứ phòng của Hạo bối Lạc hạ độc, nữ nhân kia có người thân ở trong bộ lạc kia!”

Nói xong, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, giống như nhớ tới cái gì, vội vàng nói với ta: “Nàng về phủ trước đi, theo như phương pháp kèm theo nấu thuốc uống một lần là được. ta còn có chút chuyện muốn xử lý, sẽ không về chung với nàng.” Nói xong, hắn vội vàng nhảy xuống xe ngựa, một bên mặc áo lông cừu, một bên đón lấy con ngựa của thị vệ, chỉ thấy hắn thúc ngựa, ngênh ngang chạy đi.

Xe chậm rãi đi qua chợ, ta nghe bên ngoài cửa sổ truyền tới các tiếng rao hàng, thanh âm cò kè mặc cả, rộn ràng náo nhiệt, tràn ngập trong không gian. Ta ngồi ở trong xe nghĩ mãi không thông, dược này có thực là thần kỳ tới như vậy sao? Quả thực là siêu cấp tiến hóa so với Thủ cung sa nha!

Bất quá ta nghe nói thủ cung sa cũng là gạt người, thần lẫn thêm một chút chu sa, điểm ở trên cánh tay, bất quá chỉ là hình xăm, làm sao có thể thực chứng minh được trinh tiết?

Nhưng Hạc Linh Xuân này, nghe qua mặc dù có mũi có mắt, giống nhau vô cùng kỳ diệu. Nhưng ta âm thầm nghiền ngẫm, phỏng chừng được này là để hù dọa các cô nương, có tác dụng uy hiếp mà thôi. Xem tên này, Hạc Linh Xuân, hạc là động vật kiên trinh, lại tượng trưng cho trường thọ. Lấy tên này nghĩa là muốn báo cho nữ nhân phải giữ mình trong sạch, kiên trung thủ tiết, mới có thể sống lâu dài, nếu không thì sẽ không thể có kết quả tốt.

Ta cứ suy nghĩ, lại cân nhắc cái tiểu thiếp đáng thương của Hạo bối lặc kia, chắc là chưa từng trải qua việc đời, thể lực và trái tim đều không thể chống đỡ, mới tạo thành đột phát bệnh tim mà chết, vừa vận lại có người dùng Hạc Linh Xuân, như vậy liền kết hợp với nhau, phỏng chừng là khám nghiệm tử thi không dám nói là do viên phòng mà chết nên đã lợi dụng lý do loại độc này, bắt hung thủ lại, bồi công đạo cho Bối lặc gia.

Một đường ta nghĩ, thẳng cho tới khi về tới cửa phủ bối lặc, ta mới từ trên xe bước xuống, sau đó quay đầu lại nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu lại xem thì thấy Dận Tự cười ngựa bay nhanh tới, trong lòng ta thấy nghi hoặc, hắn vừa rồi mang bộ dáng có việc quan trọng phải làm nhưng như thế nào lại nhanh như vậy đã trở về rồi.

Đến gần ta, Dận Tự chế trụ dây cương, nhảy xuống ngựa, ta hỏi: “ Chuyện gia muốn làm nhanh như vậy đã làm xong rồi?”

Hắn đem dây cương giao cho thị vệ, cười cười nói: “ ta đi về trước, chuyện đó thì không chạy đi được!”

Hắn là đang nói giỡn với ta sao? Ta xem bóng dáng hắn, vừa đi vừa nói thầm. Vị gia này mấy ngày này thật là khác thường, ở chung với ta rất hài hòa, không có việc gì còn có thể vui đùa hai ba câu.

Hắn lập tức bước thẳng về phía viện của ta, ta cũng vội vàng cất bước theo sau. Đi tới ngoài cửa, hắn dừng bước chân, ý bảo ta đi vào trước.

Vào phòng, bọn nha hoàn hầu hạ ta thay quần áo, ta đang cầm lấy ấm lô, ngồi ở trên kháng ẩm áp, nhìn Dận Tự bất động thanh sắc ngồi đối diện với ta.

Hắn uống lên một chén trà nóng, cười hỏi: “ Trà của nàng ở nơi này thật nhẹ!”

“ Vào đông thả vào một ít táo khô, uống chút trà xanh để thanh nhiệt!” ta cũng nhấp trà, cười nói.

“ Nàng vẫn không hề lo lắng?” Hắn bắt đắc dĩ nói: “ thực chưa từng thấy qua người như vậy, nếu là phụ nhân bình thường, sợ là đã sớm sợ hãi choáng váng rồi!”

“ Gia không phải là đã cầm thuốc trở về rồi sao? Thiếp đây còn e ngại cái gì?” Ta cười cười, trong lòng thầm nghĩ, đầu tiên là ta không có tin có loại thần dược này. Còn nữa, dù sao người cũng sẽ không đựng vào ta, ta lại không nghĩ tới Hồng hạnh xuất tường, có cái gì đáng sợ đâu!!!

18. Chương 18

Hắn giống như nhìn ra ý tứ của ta, đột nhiên phát cười hỏi: “ Minh Tuệ, hôm nay tại sao lại tìm La Kính Đình xem mạch vậy?”

Nghe câu hỏi của hắn, lại thấy hắn có thêm ý tươi cười, ta nghĩ tới nguyên do bắt mạch, không khỏi trờ mắt liếc hắn một cái.

Nhìn thấy vẻ mặt có chút xấu hổ của ta, hắn tựa như có chút sung sướng, tươi cười trên mặt càng sâu hơn.

Khuôn mặt của ta nóng bừng, ta che giấu uống một ngụm trà, hỏi: “ Bối lặc gia, hoa mai hai người hái đâu?”

Dận Tự khẽ thở dài, lấy cái bao khăn ở trong tay áo ra, chậm rãi thông thả đi tới trước mặt ta, đưa tay đưa cho ta. Ta nâng tay nhận lấy, không ngờ lại bị hắn giữ chặt.

Ta bị động đứng lên, hơi chút dùng sức muốn tránh khỏi tay hắn, hắn lại cúi đầu nở một nụ cười, lại vươn tay kia ra, đem ta giam trong lòng hắn.

Mặt của ta lập tức dán ở trước ngực hắn, cách một lớp sa tanh, ta nghe được tiếng tim đập hữu lực của hắn. ta hơi dùng sức muốn tách ra, nhưng hắn vẫn không buông tay, cứ như vậy gắt gao ôm ta.

“ Bối lặc gia...” Ta không dám ngẩng đầu, thấp giọng kêu.

Đôi môi hắn tựa như dán ở bên tai ta, nhẹ nhàng nói: “ Minh Tuệ, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Ta định trụ thân mình, bởi vì nghe được những lời này của hắn mà có chút bi thương. Người không phải là cỏ cây, đã hơn một năm nay, ở cùng một nhà, lại danh chính ngôn thuận là vợ chồng, tuy rằng không có vợ chồng chi thực, nhưng cảm tình cũng có vài phần. Ta cũng từng nghĩ tới, đơn giản đánh cuộc một lần, đánh cuộc một tình yêu, cũng đánh cuộc tính mạng một phen.

Nhưng là, mỗi khi hắn tới viện của Nhược Lan, trong lòng ta lại thấy do dự không quyết. Nơi này có một nữ nhân, trượng phu của ta đồng thời cũng là trượng phu của nàng, hơn nữa, nàng vẫn là nữ nhân đầu tiên mà trượng phu của ta yêu thương.

Càng thêm đáng sợ là, tương lai không xa, còn có một nữ nhân nữa sẽ xuất hiện, bọn họ sẽ yêu thương lẫn nhau, đã từng ôm hôn, từng thề non hẹn biển, lại từng sinh ly tử biệt.

Quách Lạc La Minh Tuệ, bởi vì Dận Tự mà treo cổ tự sát, táng thân trong biển lửa, nhưng thời điểm cuối cùng khi Dận Tự uống độc mà chết thì trên miệng vẫn là gọi tên Nhược Hi.

Nghĩ tới đây, ta dùng sức tránh khỏi cánh tay hắn, rút lui hai bước về phía sau, tựa vào lưng ghế nhìn chằm chằm vào hắn.

Sắc mặt của Dận Tự có chút trắng bệch, hắn kinh ngạc nhìn ta, nói: “ lại là ánh mắt như vậy! Minh Tuệ, ta thường xuyên mơ thấy ác mộng, mơ thấy nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, chậm rãi ngực của nàng đổ máu, trong ánh mắt cũng sẽ đổ máu, chung quanh cũng nhiễm một tầng máu đỏ...”

Nói xong, hắn đột nhiên ngừng lời, cước bộ lão đảo xông ra ngoài.

Ta cảm thấy thân thể là một trận run rẩy, ngực đau tựa hồ như lập tức sẽ chết đi, thân mình mềm nhũn, thật mạnh ngồi xuống ghế.

Phương Nhi vốn đã muốn choáng váng đứng ở đằng kia, thấy ta té ngã, vội vàng chạy tới đỡ, miệng lên tiếng kêu to: “ Phúc tấn, phúc tấn, người làm sao vậy...”

Cơ thể của ta mềm nhũn không có tí lực, mà linh hồn tựa như cũng muốn rời khỏi thân thể bay ra bên ngoài. Phương Nhi đã gấp tới độ muốn khóc, mấy nha đầu bên ngoài nghe được động tĩnh vội vàng tiến vào, giúp nàng đỡ ta tới trên tháp.

Ta dựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, tay vẫn không tự giác khẽ run lên, trước mắt ta cũng giống như Dận Tự miêu tả vậy, một mảng màu đỏ, áo đỏ, màn đỏ, nền đỏ, còn có... máu đỏ!!!

Đột nhiên cảm giác bị thương chợt đến, ta lên tiếng khóc lớn.

“ ai ui, hoàng thiên bồ tát!” Liễu Nhi nghe thấy thanh âm hoảng loạn liền chạy tới “ Phương Nhi, người hầu hạ như thế nào vậy? Phúc tấn làm sao lại như vậy?”

Phương Nhi nhỏ giọng nói cùng nàng một lát, chợt nghe Liễu Nhi nói: “ các người đều lui ra ngoài đi, phúc tấn không gọi thì không ai được đi vào!”

Ta khóc trong chốc lát, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, mới lấy khăn lung tung lau trên mặt, ngẩng đầu lên. Liễu Nhi bưng chén thuốc vẫn ở bên cạnh ta, thấy ta dừng khóc, nàng vội vàng bưng chén thuốc lại, ôn nhu nói: “ cách cách, thừa dịp còn nóng thì mau uống thuốc đi!” ta đỏ hồng đôi mắt quay đi, nàng ta tiếp tục nói: “ Cho dù trong lòng có ủy khuất, cũng không nên bỏ mặt thân mình không lo!”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Liễu Nhi nói như vậy, kinh ngạc quay đầu lại. Trên mặt nàng có vẻ thương xót thần nhiên, đem thuốc đưa cho ta. Ta thấy nàng như vậy, đành phải cầm lấy, đơn giản một hơi uống cạn.

Rất khó uống! không đợi ta biểu hiện không khỏe, Liễu Nhi vội đưa qua một ít mút hoa quả, ta lấy một ít bỏ vào trong miệng, thể này mới áp chế được mùi thuốc đông y kinh khủng đó.

Nàng đem chén thuốc bỏ lại trên bàn, tới cửa kêu một tiểu nha đầu mang bồn rửa mặt và khăn tiến vào, hầu hạ ta rửa mặt sạch sẽ.

Thu thập thỏa đáng xong, ta ngồi ngay ngắn ở trên kháng, vây quanh là da lông nệm giường, trong tay là một ấm lô nho nhỏ được bỏ thêm chút than. Nhìn Liễu Nhi lại một lần nữa đóng cửa phòng lại, quỳ thụp xuống đất, thản nhiên nói: “ Cách cách, mới vừa rồi Liễu Nhi đi quá giới hạn, thỉnh cách cách trách phạt!”

“ Người mau đứng lên đi! Người gọi ta một tiếng cách cách, ta như thế nào có thể trách phạt người!” Ta bởi vì lúc này có chút không kiềm chế được cảm xúc, nên bây giờ có chút ngượng ngùng nói.

“ Cách cách, mạng của nô tỳ năm đó là do Quận chúa cứu, quận chúa cho nô tỳ hầu hạ cách cách, nô tỳ có phải mất tính mạng này cũng không sao, chỉ muốn bảo hộ cách cách cho chu toàn. Nhưng là, nô tỳ đã không làm được, thế nhưng lại để cho người ta hạ độc cách cách!” nàng vẫn quỳ gối ở đó, ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn ta.

“ Nha đầu ngốc,” ta thở dài “ Trời lạnh, người đứng lên trước đi rồi nói” thấy nàng vẫn bất động như cũ, ta làm bộ muốn đứng lên, “ Người muốn ta bước xuống đỡ người sao?”

Liễu Nhi lúc này mới chịu đứng lên.

Ta lại nói tiếp: “ chuyện này ta cũng không biết như thế nào phát sinh, người tự trách cái gì? Hơn nữa, ngàn năm làm kẻ trộm cũng không thể ngàn năm phòng kẻ cướp. người có chăm chú nhìn thì cũng sẽ có người tìm chỗ trống. huống chi, chuyện này cũng không phải là nguy hiểm tới tính mạng, ta hiện tại không phải là rất tốt sao?”

“ cái gì mà tốt?” Liễu Nhi đột nhiên có chút kích động, khuôn mặt tái nhợt lập tức đỏ lên “ Thiếu chút nữa là tân nương tử chết trong ngày động phòng, vậy được cho là tốt sao? Hai năm nay cô đơn lạnh lẽo, cũng được cho là tốt sao?”

19. Chương 19

Edit: Vân Nhi

Ta sững sốt, lập tức bật cười: “ Nha đầu này, càng ngày càng lớn mật, những lời này cũng có thể hồ đồ nói?”

Liễu Nhi nhìn ta, biểu tình đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, nàng bước nhanh đi tới trước bàn trang điểm, mở ra một ngăn kéo nhỏ, lấy ra bên trong một món đồ, lại quay bước tới gần bên ta.

Nàng cầm trong tay một gói nhỏ màu trắng, đưa tới ở trong tay của ta, nói: “ Cách cách, người đã quên đây là cái gì sao?”

Ta thấy vẻ mặt nàng nghiêm nghị, trong lòng lòng cũng có chút tò mò, liền đưa tay tiếp nhận. ta mở gói nhỏ màu trắng đó ra, bên trong thì ra là một cây phượng trăm. Chạm vào con phượng hoàng muốn giương cánh bay, một đầu bên nhọn lóe lên hàn quang. Cây trăm được làm thật là tinh xảo, lúc này tuy rằng vàng độ tinh khiết không cao, so với vàng thời hiện đại thì hơi cứng hơn một chút, nhưng đồ vật này lại có thủ công rất tinh xảo.

Ta cầm phượng trăm ở trong tay, âm ỉ lạnh, thân mình ta không khỏi run lên.

Liễu Nhi nức nở nói: “ Lúc trước, cách cách nghe được đây là đồ vật mà Bát gia tự mình chọn để vào bên trong sính lễ, nên yêu thích vô cùng. Lúc thành thân, người nhất định phải mang ở trên đầu. Kết quả...” nước mắt của nàng lập tức rơi xuống: “ kết quả Bát gia căn bản là không có nhìn tới tâm ý của cách cách! Ngày ấy, Trắc phúc tấn cố tình để hư thai, Bát gia tự nhiên liền không để ý tới người, xả vạt áo bỏ cách cách mà đi!”

“ Liễu Nhi!” Ta cảm thấy thân mình chợt rét lạnh, ta quát lên ngừng lời nàng lại: “ Không cần nói nữa!” Ta không muốn biết trước kia đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, tóm lại sẽ là chuyện không tốt lắm!

“ Lúc ấy nô tì thấy Bát gia lao ra khỏi tân phòng, không yên lòng cách cách nên đã tiến vào xem!” Liễu Nhi cố ý không ngừng lời, tiếp tục nói tiếp: “ cách cách vẻ mặt trắng bệch, cầm cây phượng trăm này trong tay,

hướng về phía ngực đâm xuống!” Nàng ta hiển nhiên là đang nhớ lại tình cảnh trước đó, trên mặt là dáng vẻ sợ hãi, tâm ta cũng gắt gao co lại, đau đớn quen thuộc lại bắt đầu tràn ra.

“ Nô tỳ sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, vội vàng xông lên đoạt lấy cây trâm, lại cầm lấy khăn cầm máu cho cách cách. May mà vết đâm không sâu, nhưng về mặt của cách cách lúc đó cả đời nô tỳ cũng đều không quên được, như vậy tuyệt vọng, dường như tâm đều đã chết!”

“ Sau đó...” Liễu Nhi còn muốn nói gì, thì chợt nghe thấy ở ngoài cửa có tiếng bước chân, nàng liền vội vàng ngừng lời.

Chỉ thấy rèm cửa được vén lên, Dận Tự bước vào, thấy tình cảnh của ta và Liễu Nhi, lại nhìn thấy phượng trâm ở trong tay ta, sắc mặt hắn có chút quái dị, thì thào nói: “ Thì ra, nàng vẫn còn giữ...”

Ta đem phượng trâm bỏ vào trong bao vải, đứng lên, giao cho Liễu Nhi sắc mặt quái dị, thản nhiên nói: “ Thu lại đi. Những cái này sau này không cần phải đưa cho ta xem nữa!” Liễu Nhi có chút kinh ngạc đem trâm kia để vào chỗ cũ.

Sắc mặt của Dận Tự dịu đi, nói với ta: “ Phúc Tấn đã uống thuốc rồi, hiện tại La thái y ở ngoài, để cho hắn bắt mạch cho nàng!” nói xong, hắn phân phó Liễu Nhi: “ Người đi thỉnh La thái y vào đây!”

Liễu Nhi lo lắng liếc mắt nhìn ta một cái, ta cười cười, nàng liền vội vàng đi ra ngoài.

Dận Tự như có chút suy nghĩ nhìn xem tủ bàn. Ta bước từ trên kháng xuống, đợi Phương Nhi các nàng tiến vào hầu hạ. Cho đến khi mặc tốt quần áo tiếp khách, thì ta nghe Liễu Nhi hồi báo, La thái y đã tới đây rồi.

Dận Tự đi ở phía trước, ta đi theo sau hắn ra buồng trong, nhìn thấy La thái y đang ngồi ở bên bàn uống trà, Dận Tự gật gật đầu, ta đi lên chào La thái y một chút, hắn liền đứng lên xưng không dám nhận.

Ta ngồi vào trước bàn, đặt tay ở trên đệm, La thái y cẩn thận bắt mạch một chút, lại cười nói: “ phúc tấn thân thể đã không còn trở ngại, Bối Lặc gia cùng phúc tấn cứ yên tâm!”

Nghe hắn nói như vậy, ta nghe thấy Dận Tự tựa hồ như thở ra một hơi dài. Ta cười cười, đối với Thái y nói: “ Đa tạ La thái y lo lắng!”

Hắn vuốt vuốt chòm râu mỉm cười nói: “ Bất phúc tấn khách khí, đây là bổn phận của ta!”

Ta đang nghĩ tới lúc này cảm thấy ngực đau kịch liệt, cười hỏi: “ Xin hỏi Thái y, thân mình ta có còn chứng bệnh gì nữa không?”

Hắn sửng sốt: “ phúc tấn sao lại nói vậy? ta vừa mới bắt mạch, cũng không thấy có gì khác thường!”

Ta cười nói: “ Bất quá lúc này ngực cảm thấy đau đớn, chắc là do lạnh, không có gì!”

Dận Tự ngồi ở một bên, nghe ta nói vậy, vội hỏi Thái y: “ Thuốc này đã uống vào hai năm, có gây nên tổn thương gì cho cơ thể hay không?”

La Thái y mỉm cười nói: “ Bối lặc gia cứ yên tâm đi, thuốc này không có gây tổn thương gì cho cơ thể. Thân thể phúc tấn bất quá là có chút hư nhược, chắc là do suốt ngày suy nghĩ quá mức, lại lười biếng không hoạt động nhiều!” nói xong, hắn lại chuyển hướng sang ta: “ phúc tấn, về sau khi thời tiết tốt hơn, thì người nên ra ngoài nhiều một chút, thoải mái một chút. Nếu như chăm sóc tốt, thuốc gì cũng không cần uống!”

Sau khi tiễn La thái y, sắc trời lúc này đã tối dần. Dận Tự phân phó chuẩn bị cơm ở trong phòng ta, hai người bọn ta trầm mặc ngồi ở bên bàn tròn. Ta không có cảm giác thèm ăn, chỉ gấp mấy miếng thức ăn chay, lại uống thêm một chén canh, sau đó lại buông đũa xuống. Dận Tự ăn cũng rất ít, thấy ta ngừng ăn, hắn cũng buông chén, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

“Minh Tuệ.” Hắn mở miệng.

Ta cười cười, quay đầu nhẹ nhàng mà nói: “Bối lặc gia không cần nói thêm cái gì nữa! nhất là những câu linh tinh như “ Bắt đầu lại từ đầu” nữa, mở đầu của chúng ta quá tệ!”

Hắn dừng lời lại, cúi đầu không nói.

Ta đơn giản nói: “ Là do thiếp năm đó không biết nặng nhẹ, A mã lại cứng chiều thiếp quá mức, nên mới đi cầu xin Hoàng Thượng chỉ hôn thiếp cho Bối Lặc gia, làm chậm trễ chung thân của người. Bối lặc gia không vui cũng là đương nhiên thôi! Thiếp cầu cái thiếp không nên cầu, nên tự nhiên thiếp cũng không thể gánh vác được cái thiếp không thể gánh vác. Cũng không cần nói cái gì là ủy khuất hay không, năm đó đi nhầm một bước, cho tới bây giờ đã không còn kịp nữa rồi!” Nói tới đây ta không khỏi có chút bi thương “ bối lặc gia, thiếp đã không còn mù quáng thích người nữa, mà người từ đầu tới cuối cũng không hề yêu thích thiếp. Hiện nay, truy cứu là lỗi do ai cũng đã không còn quan trọng nữa rồi. Hết thấy đều không còn kịp nữa rồi!”

“ Không còn kịp nữa rồi...” Hần thì thào lập lại một câu.

20. Chương 20

Edit: Vân Nhi

Thấy khuôn mặt của hần có chút hui quạnh, khê cần môi tiếp tục nói: “ Bối lặc gia lòng có chí lớn, chuyện nữ nhi thường tình này, đối với người cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, không cần phải lo lắng như vậy!”

Hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, có chút kinh ngạc, lại có một chút tránh né, chắc là bởi vì câu “ lòng có chí lớn” của ta.

Không hề để ý tới hần, ta đứng lên, xoay người tiếp nhận nha hoàn hầu hạ thay quần áo, hần đi tới phía sau lưng ta, ôm cổ ta.

Ta sững sốt!!!

Hần thấp giọng nói: “ Đừng nhúc nhích, Minh Tuệ. Mới vừa rồi nhìn thấy nàng cầm cây trâm kia ở trong tay, nàng có biết trong lòng ta có bao nhiêu sợ hãi không?” nói xong, thân mình hần thật là khê run lên.

“ Ta năm đó cũng đã từng ra chiến trường, đã gặp qua cảnh máu chảy đầu rơi. Nhưng mà bộ dáng của nàng ngày đó, cho đến hôm nay ta nhớ tới vẫn còn cảm thấy sợ hãi ở trong lòng!”

“ Ta biết nàng oán hận ta, đem động phòng hoa chúc mà lại bỏ nàng đi không thèm để ý. Nhưng là lúc ấy tình thế cấp bách...” Hần dừng lại một chút, thở dài thật sâu nói: “ Chung quy là ta đã sai lầm rồi. Lầm nàng ấy, lại lầm nàng!”

Ta nghe thấy hần nhắc tới Nhược Lan, ta liền dùng sức tránh qua một chút, xoay người lại đối mặt với hần, cười lạnh nói: “ Bây giờ thì thế nào? Năm đó gia vì tư tâm của mình mà hủy nhân duyên của một người, lại uống phí tính mạng một người!”

Sắc mặt của hần chợt trắng xanh, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn.

“ Chuyện ở trên đời này, không phải là do người muốn thì nhất định sẽ có được!” ta có chút vui sướng khi người gặp họa nói: “ Chẳng cần biết người là hoàng tử hay là thường dân, người cũng chỉ có được thân của người khác, cũng không thể có được tâm của người khác!” đột nhiên ta cảm thấy chính mình đang trở nên ác độc, ta dùng hết sức mình để kích thích hần: “ Lúc trước, Minh Tuệ không để ý tới lễ pháp lễ tục, không để ý tới phản đối của người nhà, cố ý phải gả cho người. người lại không hiểu không thương tiếc một mảnh chân tình, ngược lại người lại tránh như rắn rết. Bây giờ, Minh Tuệ rốt cục đã tỉnh ngộ, không còn ảo tưởng nữa, thì tại sao người lại dùng thái độ này, vẫn là sớm buông tay là tốt nhất!”

“ Huống hồ...” Ta tạm dừng một chút, hạ giọng nói: “ Minh Tuệ tự biết mình vô phúc, cũng chưa từng có kỳ vọng sẽ được làm hoàng hậu!” nói xong, ta không để ý tới phản ứng của hần, lập tức vào phòng trong.

Ban đêm, ta không hề nằm thấy ác mộng, kê cao gối ngủ thẳng cho tới mặt trời lên cao.

Sáng sớm, Liễu Nhi tiến vào hầu hạ ta, ta kêu nàng chuẩn bị phục sức đơn giản, hôm nay ta muốn ra ngoài đi dạo một chút, dù sao lời nói của La thái y hôm qua cũng là có chút đạo lý.

Ăn điểm tâm xong, ta phân phó nô tài đóng xe, Liên Hỉ chạy lại hỏi ta: “ Gia kêu nô tài tới đây hỏi một tiếng, có cần nô tài đi theo hay không?”

Ta cười cười, đối với hần nói: “ phiền người trở về nói với Bối Lặc gia, ta bắt quá chỉ đi tới Sùng Phúc Tự ở bên ngoài thành, không cần mệt nhọc tới mọi người!”

Thấy hần đi rồi, ta mang theo Liễu Nhi và Phương Nhi đi lên xe, phía sau các nha hoàn ngồi ở trên hai xe khác.

Đường đi kỳ thực là không xa, vòng qua Hoàng Thành, ra ngoài cửa Tuyên Vũ là sẽ tới Sùng Phúc Tự. Sùng Phúc Tự khởi đầu là một ngôi chùa được lập nên để tế trung thần, nghe nói là Lý Thế Dân vì thương xót những chiến sĩ bỏ mình trên chiến trường, nên ra chiếu khởi công xây dựng, thẳng cho tới thời của Võ Tắc Thiên thì mới hoàn thành, sau đó do nhiều lần chiến loạn làm hư hại, ở đời Minh đã đổi tên thành Sùng Phúc Tự. Còn ở thời hiện đại chùa này tên là Pháp Nguyên Tự, tên được đổi ở trong những năm Ung Chính.

Ta thích nhất là tượng phật Di Lặc ở Thiên Vương điện, vừa nhìn thấy thì liền làm cho người ta cảm thấy vui mừng, giống như mọi thứ u phiền đều được quên đi.

Ta mang theo Liễu Nhi và Phương Nhi chậm rãi đi vào, nơi này hương khói cực thịnh, người đến người đi tấp nập.

Vào cửa chùa, ta đi thẳng tới Thiên Vương bảo điện. Thắp lên một nén hương, ta ngồi ở đệm, ngẩng đầu nhìn tượng phật Di Lặc, trong lòng nghĩ ta đã từng ở Bảo Quang Tự ở Tứ Xuyên đã nhìn thấy một đôi câu đối, trong lòng ta nhớ lại đọc: “Nhĩ mi đầu trứ thập yêu cấp, dẫn năng thủ phân an bản, tiện tương đắc hòa khí nhất đoàn, thường hướng chúng nhân khai khẩu tiểu; ngã đồ bì giá dạng phi đại, tổng bất sâu cật ưu xuyên, chích nhân khả bao la vạn tượng, tự nhiên bách sự phóng tâm khoan”.

Ta khẽ mỉm cười, ta quay đầu lại nói với hai nha đầu kia: “ Các người cũng đi thắp một nén hương đi! Nhìn xem phật gia, cả đời cái gì công danh phú quý đều chỉ là giả, mở miệng thì liền cười, đó là có phúc!”

Ra khỏi Thiên Vương Bảo điện, buồn phiền theo ta từ lúc ta tới đây đã tan biến thành hư không, nhìn thấy đám đông tụ tập ở trong miếu, khói thuốc lượn lờ, ta cảm thấy hô hấp có chút không thoải mái, ta liền mang theo Liễu Nhi và Phương Nhi đi ra ngoài.

Vừa lên xe, thì ta lại nghe thấy ở ngoài xe có người tới báo, nói là Cửu phúc tấn cũng đến dâng hương, mời phúc tấn tới trà lâu nói chuyện.

Ta có chút buồn bực, hỏi rõ thì thấy đó thật là xe của phủ Cửu Bối tử, ta liền phân phó xa phu đi theo xe vào trong thành.

Một lúc lâu sau, xe ngừng lại. Ta nhắc rèm cửa sổ lên xem, thì ra là đang đứng ở cửa sau của một tòa trà lâu. Có một nha hoàn tới mời ta xuống xe, nói là Cửu phúc tấn đã ở trên lầu đợi ta.

Ta xuống xe, theo các nàng bước đi, Liễu Nhi và Phương Nhi muốn đi theo, thì nha hoàn kia cản lại, nói: “ Phúc tấn của nhà ta nói, chỉ thỉnh bát phúc tấn đi vào!” Ta nhìn nàng, thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương khoảng 12, 13 tuổi, thần sắc bình tĩnh, không giống như người gian tà. Ta liền nói với Liễu Nhi và Phương Nhi: “ các người tạm thời ở trong xe chờ, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Ta đi dọc theo hành lang lên lầu hai, đi tới một căn phòng lớn, nha hoàn đứng ở cửa lên tiếng thông báo: “ Bát phúc tấn tới!”

Cửa vừa mở ra, ta lấp bấp kính hãi, lại có thể là Dận Đường. Hần nhìn bộ dáng hoảng sợ của ta, cười cười, lại vẫy vẫy tay với nha hoàn kia: “ Ngọc Đan, người đi xuống trước đi!”

Ngọc Đan? Ta nhịn xuống bước đi theo Dận Đường vào trong, vừa đi vừa hỏi hần: “ Cửu gia, tại sao lại phải giả thần giả quỷ như vậy? Người tới tìm ta làm gì?”

Dận Đường ngồi ở trước bàn, hần rót cho ta một chén trà, cười nói: “ Minh Tuệ, người không cần phải tức giận. Uống chén trà nóng cho tiêu đi hơi lạnh đi!”

Ta cũng không thêm để ý tới hần, trực tiếp ngồi xuống trên ghế. Hần đem chén trà để ở trước mặt ta, cười nói: “ Nhìn người xem, vẫn là tính tình này! Cũng không biết hai năm nay người lại làm thế nào giả hiền lành đây!!!”

“Cửu gia,” Ta nghiêm mặt nói: “Ta nói thế nào cũng là chị dâu người, người làm sao lại dám trêu đùa ta, về tình về lý cũng đều không thích hợp! Ngay cả khi người không cần thanh danh, thì ta vẫn còn cần một chút thể diện!”

Tươi cười của hắn bị hãm lại, trong khoảng khắc khóe miệng hắn hơi nhếch lên, nói: “Hôm nay nếu ta đã mời người tới đây, thì ta đã không xem người là chị dâu rồi!!!”

21. Chương 21

Edit: Vân Nhi

ghe hắn nói vậy, ta không nhịn được tức giận ở trong lòng, đây là cái gì ca ca đệ đệ, như thế nào hắn lại dám nói như vậy? ta bỗng nhiên đứng lên muốn đi ra ngoài, Dận Đường liền bước nhanh vài bước chặn lại ở trước mặt ta, tựa vào cửa vừa cười vừa nói: “Minh Tuệ, người thực sự cam tâm cứ như vậy trôi qua cả đời!?”

Ta quay người lại, không nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Lời này của Cửu gia thật là quá mới mẻ, ta trôi qua như thế nào, thì chính là chuyện mà ca ca của người nên quan tâm, cùng người có quan hệ gì?”

“Hắn sẽ quan tâm sao?” Dận Đường nhú nhú mày, trong lời nói có mang vài phần chế giễu.

“Người...” Ta nheo mắt, nói thật... Dận Tự đúng thật là sẽ không quan tâm!!!

“Năm nay Sách Ngạch Đồ thất thế, Hoàng bá phụ trước khi lâm chung đã nói với phụ hoàng, bát ca có thể làm thái tử. Tâm tư bá nghiệp của Bát ca càng lúc càng lớn!” Dận Đường trầm giọng nói: “Hiện nay suy nghĩ của hắn đơn giản chỉ là làm sao để lật đổ Thái tử, ngồi lên cái vị trí kia mà thôi! Làm sao có tâm tư lo cho chết sống của người?”

Ta có chút buồn bực, lão Cửu này không phải là vây cánh trung thành của Bát gia sao? Tại sao hôm nay lại nói như vậy?

“Người cũng không muốn làm hoàng hậu, có thật không?” Dận Đường đột nhiên lên tiếng hỏi một câu.

Một câu này làm ta quá sợ hãi, đây là câu nói đêm qua ở trong phòng ta nói nhỏ với Dận Tự, làm sao hắn có thể biết được? Ta bắt đầu suy nghĩ, lúc ấy ở trong phòng có người nào hầu hạ.

“Khi còn bé người đã từng nói với ta, về sau phải làm Hoàng hậu. lúc ấy ta chỉ cảm thấy đó là lời nói đùa của trẻ con thôi, nhưng sau đó người một lòng muốn gả cho Bát ca, mà Bát ca lại là người có chí lớn!” hắn cười khổ, tiếp: “Ta nguyện ý hỗ trợ cho Bát ca, đơn giản là do ta muốn hoàn thành mong muốn của người!”

Ta rốt cục cũng biết được như thế nào là sét đánh liên tục, lúc này ta thực có cảm giác giống như bị sét đánh vậy. Ta vô lực nhìn hắn: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Hắn lạnh nhạt cười, con người hẹp lại tỏa ra ánh sáng lung linh.

“Minh Tuệ, lúc trước không cần biết là ta nói gì, người luôn cho rằng ta đang đùa giỡn. hơn nữa, phụ hoàng kiêng nể thể lực của An vương, nên mới đem người chỉ hôn cho Bát ca yếu thế!” hắn đưa tay xoa xoa rồi nói tiếp: “nhưng hai năm nay, người cùng bát ca ở chung được mấy ngày? Làm sao còn thấy cái thần thái kiêu ngạo ương ngạnh phần khởi của Minh Tuệ cách cách năm đó? Chuyện xảy ra cho tới giờ, lời nói của ta người vẫn như cũ không tin!” hắn thở dài, ánh mắt nhìn thẳng vào ta “Ở trong lòng người, Dận Đường này là người không thể tin tưởng được sao?”

Chúng ta hai người đứng đối mặt với nhau, ai cũng không nói thêm lời nào.

Nghĩ tới lời nói của Dận Đường, trong lòng ta thực là có cảm giác nghiêng trời lệch đất. thì ra vị Cửu a ca này đối với Minh Tuệ là có thâm tình đến như vậy!!!

Lúc trước Minh Tuệ lựa chọn Bát gia, có lẽ nguyên do chính là tình cảm ôm ấp nổi loạn của nữ nhi! Một người xuất thân cao quý, được sủng ái mà lớn lên, lại yêu một vị a ca xuất sắc nhưng do xuất thân của mẫu thân thấp kém mà không được coi trọng. Trong lòng ta thầm than, đời sau thường nói: Nghèo khổ nuôi con

traí, giàu có nuôi con gái! Đây là chỗ hổng duy nhất của việc nuông chiều nữ nhi, nàng có lẽ sẽ không bị người khác dùng tiền tài quyền thế lừa đi, nhưng nàng sẽ có thể mang tâm của người mẹ mà chọn chồng!!!

Ta lại nghĩ, vị Cửu gia này nói chuyện như một mối tình thâm thiết, chết không từ nan, nhưng hậu viện một đám nữ nhân của hắn chính là kết quả của thâm tình đó sao? Đây là thời đại bị ai gì, nữ nhân ở trong mắt họ có lẽ chỉ là một vật phẩm, hay là một món ăn, một chén canh mà thôi! Ta có thể lúc nào cũng nghĩ tới người, luôn luôn ăn lấy một ngụm, thì người nên biết mang ơn!!!

Ta cười lạnh một tiếng, nói: “ Lời nói này của Cửu gia thật cảm động lòng người, khiến người rơi lệ! Ta tuy là một nữ tử nơi khuê phòng không có kiến thức gì nhưng vẫn biết được tam cương ngũ thường, luân lý của thánh nhân. Hành động hôm nay của Cửu gia, chẳng phải là đã uống phí sách thánh hiền đã đọc sao?”

Ta nói xong, cũng không thèm nhìn hắn, đưa tay đẩy hắn ra, muốn mở cửa đi ra ngoài. Hắn bắt lấy cổ tay ta, ta không hề nghĩ ngợi, đưa tay đẩy người hắn.

Hắn nhắc tay ngăn bàn tay ta, trên mặt vẫn còn ý cười như cũ.

Ta hung tợn trừng mắt nhìn hắn: “ người mau buông tay ra!” hắn nghe lời bỏ tay ta ra, nhưng thân mình vẫn bất động như cũ.

“ Minh Tuệ, ta biết có nói gì cũng đều không làm gì được,” Hắn cười đến thực cô đơn “ từ ngày người được hứa ban cho Bát ca, ta đã liên tục nói với chính mình, không còn kịp rồi!!! Ta cũng từng nghĩ tới, nếu như khi đó người được gả cho ta, thì hiện nay ta đã không phải ở cái dạng này!” hắn thấy ta muốn nói gì, liền giơ tay ngăn ta lại, nói tiếp: “ sẽ không trầm mê trong tử sắc, cũng sẽ không chỉ lo kinh thương, cùng dân đoạt lợi...”

Nhìn thấy hắn vẫn chưa nói xong, ta thật sự nghe không nổi nữa, cười lạnh đánh gãy lời hắn: “ Cửu gia nói như vậy, chẳng phải là đang nói Minh Tuệ làm hại người? lỗi này, Minh Tuệ thật không dám chịu!”

Nhìn hắn vẫn nói xong, ta thật sự nghe không nổi nữa, cười lạnh đánh gãy hắn: “Cửu gia như vậy giảng, chẳng phải là đang nói Minh Tuệ làm hại người? Này lỗi, Minh Tuệ thực không dám chịu!”

“ Ta hiểu được!” Dận Đường vuốt trán vội vàng nói: “ Ta không hề có ý oán trách người nửa phần! ta chỉ là có chút không cam lòng, nhưng lúc này có không cam lòng cũng không có chỗ giải sầu!” hắn lại cười khổ một chút, nghiêm mặt nói: “ Minh Tuệ, ta không biết, hiện nay người có còn tình cảm gì với Bát ca không?”

“ Có hay không có, cũng không có liên quan gì tới Cửu gia ngài!” Ta lạnh lùng nói.

Dận Đường nhắm chặt mắt lại, gian nan nói: “ Minh Tuệ, hôm nay ta không phải muốn tới tranh chấp với người, ta chỉ muốn nói với người một chuyện, nếu như trong lòng người có bát ca, ta sẽ giúp đỡ cho hai người vợ chồng hòa thuận, còn nếu như người đã quyết định buông tay, ta sẽ nghĩ cách giúp người thoát ra!”

Trong lòng ta run lên, nếu như quả thực như thế, cũng là...

Cửa phòng đột nhiên bị người ta một cước đá văng ra, Dận Đường nhanh chóng quay người lại kéo ta tránh ra, để tránh bị ván cửa rút xuống bị nguy hiểm. Ta vừa định thần lại, thì nhìn thấy trước cửa...

Dận Tự đang đứng ở nơi đó, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa mang theo ý cười hiện tại lại đông cứng băng giá lạnh lùng. Đôi môi mỏng mím lại thành một đường, ánh mắt sắc như dao nhìn ta cùng Dận Đường.

Hắn chậm rãi đi vào trong phòng, nhếch mi nhìn tay Dận Đường còn đang cầm lấy cổ tay ta, khóe miệng hơi hơi cong lên nói: “ Phúc tấn nói là đi dâng hương, hiện nay không biết là đốt cái gì hương, cầu cái gì thần đây?!!!”

22. Chương 22

Edit: Vân Nhi

Dận Đường buông tay ta ra, nâng mũi chân lên đá đá ván cửa vừa bị đã sập, cười nói: “ Bát ca, đây chính là gỗ hoàng dương tốt nhất, ta thật vất vả mới tìm được nha!”

Ta lui về phía sau hai bước, âm thầm ảo não, mới vừa rồi ta nên đi, không nên phạm phải sự việc tối kỵ tình ngay lý gian này. Nghe Dận Đường nói ra những lời này, ta nhin không được cần môi nở nụ cười, nghĩ rằng thì ra trà lâu này chính là sản nghiệp của Dận Đường. Cửu Bối tử, ngài cũng không thực biết điều nha! Lúc này, cảnh này, ngài không thêm giải thích, cũng không hoảng sợ, ngược lại còn có thể nhàn nhã như vậy! Thật là một người thần kỳ nha!!!

Dận Tự cười lạnh một tiếng, trên mặt nổi lên vài đường gân xanh, con người luôn luôn ôn hòa bây giờ giống như bị bao phủ bởi băng tuyết ngàn năm! Hắn bước vài bước đến trước mặt ta, đưa tay nắm chặt lấy tay ta, thốt lên vài chữ: “ Theo ta trở về!”

“ Bát Ca” Dận Đường tiến lên, đưa tay muốn kéo ta lại, nhưng lại chần chờ thu tay lại “ Nếu đã đến đây, thì hãy uống một chén trà rồi hãy trở về, ta lập tức phân phó người mang trà lên!”

Khóe miệng của Dận Tự hiện lên một tia cười, nhưng trong mắt lại toàn là băng giá, hắn nhìn về phía ta, ngữ điệu ôn nhu quý dị nói: “ Minh Tuệ, vừa rồi ngay cả trà nàng cũng chưa uống miếng nào sao?”

Vấn đề này thật sự là phải cân nhắc nha, ngay cả chén trà ta cũng chưa uống thì này giờ ta ở đây làm cái gì nha? Ta có chút cứng lưỡi, ngơ ngác nói không ra lời.

Dận Đường thấy tình cảnh như vậy, cười nói: “ Đúng là ta thất lễ, cũng chưa lo mang trà lên cho bát tẩu. Thỉnh Bát ca dừng trách ta!” nói xong, hắn lại cười cười, tiếp tục nói: “ Bát ca thực sự là thần cơ diệu toán, như thế nào lại biết hôm nay ta vừa nhập vào một số trà ngon, tới thực là đúng lúc!”

Nghe ra ý trong lời nói của hắn, ta không khỏi có chút buồn bực, đối với Dận Tự nói: “ Gia đúng thật là sắc sảo, tự nhiên phái người đi theo thiếp sao?”

“ Cho dù có người đi theo, thì cũng là vì bảo hộ tẩu thôi. Đúng hay không, Bát ca?” Dận Đường xoay xoay chiếc nhẫn phỉ thúy, lạnh lạnh nói.

Dận Tự liếc Dận Đường hừ lạnh một tiếng, liền mang ta một đường lao đảo dọc theo cầu thang đi xuống dưới. Ta nhỏ giọng kêu lên: “ Gia mau thả ta ra! Để bọn nha đầu nhìn thấy thì còn thể thống gì nữa!”

Hắn thần nhiên cười, vô tình nói: “ Không sao cả. Bát phúc tấn luôn trong sáng quang minh chính đại, lời người khác có gì đáng sợ đâu?”

Nghe xong lời này, ta dùng tay giữ chặt tay vịn, sống chết không chịu đi xuống dưới, giọng căm hận nói: “ lời này của gia thật là chết người! thiếp đến tột cùng là đã làm chuyện gì? Gia không cần phải nặng lời như vậy!”

Hắn xoay người nhìn ta, trên tay lại càng dùng sức, ta đau tới kêu nhỏ một tiếng. hắn trầm giọng nói: “ Nàng muốn ở đây cùng ta nói, hay là về phủ từ từ nói?”

“ Gia buông thiếp ra trước!” Ta vội la lên. Ngẩng đầu nhìn lên lầu, ta thấy Dận Đường dựa vào góc lan can, trên mặt mang theo vẻ không cười nổi, lẳng lặng nhìn ta.

Dận Tự dùng sức lôi kéo, ta còn không hiểu được tại sao lại như vậy thì đã bị kéo vào trong lòng hắn.

“ Người...” Ta dùng sức đẩy dụa, hắn thấp giọng cười nói: “ Nàng còn chưa có trả lời ta, là nói ở đây hay là về phủ nói?”

Thức thời vẫn là chính yếu, ta liền nói: “ Về phủ tốt hơn!”

Hắn buông tay ta ra, tự mình đi xuống lầu. Ta xoa xoa cổ tay có chút đau, đi theo hắn xuống dưới. vừa đi ta vừa thầm mắng ở trong lòng, người này thật sự là giống như một cơn gió vậy, không thể hiểu nổi hắn!!!

Mới vừa ra tới cửa sau, chợt nghe trên lầu tiếng cửa sổ bị mở ra, ta ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy Dận Đường đứng ở bên cửa sổ, trên mặt lộ vẻ cười, cao giọng nói: “ Bát ca bát tẩu đi thông thả, thứ tiểu đệ không thể tiễn xa!”

Dận Tự cũng không quay đầu lại, chỉ là lạnh giọng nói: “ Cửu đệ thật sự là rất khách khí!”

Chợt nghe thấy trên lầu Dận Đường cười to, cửa sổ loảng xoảng một tiếng đóng lại.

Liều Nhi và Phương Nhi đứng ở phía sau, thấy tình cảnh như vậy, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Vừa định tiến lên thỉnh an, thì Dận Tự đã vung tay lên, nhìn cũng không nhìn các nàng, chỉ đối với ta thấp giọng quát: “Lên xe!” nói xong, ta còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị hắt ôm lên xe, miễn cưỡng duy trì tư thế ngồi xong, ta thấy hắt cũng mang theo hàn khí đi lên, ta đơn giản nhắm mắt không thèm để ý tới hắt.

Xe bắt đầu lăn bánh đi về phía trước, không khí ở trong xe áp xuất cực kỳ thấp nha! Ta vuốt ve cổ tay, nhắm mắt niệm tâm kinh: “Vô lo vô cố, vô hữu khủng bố, rời xa giấc mộng điên đảo, đi về cõi niết bàn...”

“lão Cửu đưa cho nàng hai sự lựa chọn, nàng tưởng tốt lắm sao? Nàng nghĩ cứ như vậy rời khỏi phủ Bối Lặc?” Dận Tự rốt cục nhìn không được, mở miệng nói chuyện.

Ta một mực yên lặng tụng đến: “Yết đế yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế, bồ đề tát bà ha” lúc này mới mở to mắt, nhìn đến sắc mặt lạnh như băng của hắt, thở dài nói: “Bối lặc gia có mơ hồ thì thiếp cũng đã được ghi tên vào ngọc điệp của hoàng gia, có thể muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Cho dù là Bối Lặc gia muốn hưu thiếp, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

Hắt sững sốt một chút, sắc mặt khẽ dịu đi, nói: “Ta sẽ không hưu nàng!” nói xong, hắt suy tư một hồi, khóe miệng lại mỉm cười, nói: “Cho nên, vấn đề lúc này Cửu đề hỏi nàng, nàng cũng tính trả lời hắt như vậy sao?”

“nếu nghĩ đúng là đúng, nếu nghĩ sai thì là sai thôi!” người đã nói là ta quang minh chính đại, ta đây liền thực sự quang minh cho người xem.

Dận Tự khép mi suy nghĩ, rồi nhìn thẳng vào trong mắt ta: “Minh Tuệ, không cần biết là ta hỏi cái gì, cho tới bây giờ nàng đều không e dè trực tiếp nói, đúng là như thế, ta càng nghĩ càng đoán không ra, trong lòng nàng rốt cục là đang nghĩ cái gì, nàng đang muốn gì, muốn làm việc gì?”

Ta nghĩ muốn tự do dân chủ, người có thể cho sao? Tuy rằng ở thời hiện đại cuộc sống hơi kham khổ một chút, nhưng ta vẫn nghĩ cuộc sống đó sẽ tốt hơn bây giờ, nếu ta muốn trở về, người có thể giúp ta sao? Ta yên lặng suy nghĩ.

“Thật sự là Bối Lặc gia phái người đi theo thiếp?” Ta không có trả lời hắt, chuyển hướng đề tài, hỏi lại một câu.

Hắt ngừng lại, nhíu mày nhìn ta, cười như không cười nói: “ở trong lòng nàng, gia là người như vậy sao?”

“Vậy thì tại sao gia lại tới nơi này?” Ta cũng không thèm để ý tới biểu hiện ủy khuất của hắt, người trưởng thành trong hoàng thành này, lúc nào cũng phải diễn, diễn vai diễn đáng thương không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao???

23. Chương 23

Edit: Vân Nhi

Gặp ta truy hỏi, hắt vẫn như cũ duy trì ý cười, hỏi: “nếu như gia nói, gia chỉ là đi ngang qua thôi?”

Ta cũng cười một cái, đáp: “Vậy nếu thiếp nói, thiếp không tin đâu!”

“Sau này nàng sẽ tin!” Dận Tự mở màn xe lên, nhìn thoáng ra bên ngoài, ung dung nói.

Ta cũng xoay người nhìn ra, thấy cảnh trí chung quanh càng lúc càng hoang vắng, giống như là đã ra khỏi nội thành, ta vội hỏi: “Đường này không phải là đường hồi phủ, gia muốn mang thiếp đi đâu?”

Hắt cư nhiên không trả lời, đưa tay lần lần tràng hạt, khóe môi vẫn mang theo ý cười.

Xe tiếp tục âm âm đi về phía trước, trong xe cũng là một mảng yên tĩnh. Canh giờ này, vốn là thời điểm mà ta dễ dàng mệt mỏi rồi nhất, đáng lẽ chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, không bao lâu thế nhưng lại thực sự chuyển thành buồn ngủ.đang lúc mông lung, cái gáy của ta lại bị đập vào thành xe, ta bỗng dưng mở mắt ra, chỉ thấy con người sâu thẳm của Dận Tự mang theo chút tò mò nhìn ta, thấy ta tỉnh, hắt cười vòng vo, đứng dậy nói: “Đã đến!” nói xong, hắt liền vén màn xe, nhảy xuống.

Ta nắm thật chặt áo choàng trên người, lại vỗ vỗ một chút khuôn mặt bởi vì ngủ mà có chút đỏ hồng. Trời đã gần trưa, ánh mặt trời mùa đông tuy rằng có hơi chói mắt, nhưng lại không có nhiều hơi ấm tỏa ra.

Dận Tự đứng ở dưới xe, đưa tay ra chuẩn bị đỡ ta. Ta nhìn chung quanh, thấy có rất nhiều người quỳ ở chung quanh, nhưng đều cúi đầu, ta cũng liền mỉm cười đưa tay, nói nhanh “Làm phiền!” liền nương theo lực của hắn mà nhảy xuống.

Tay hắn ấm áp khô ráo, hắn nắm lấy tay ta cũng không buông, nói nhỏ: “Minh Tuệ, tay nàng thật lạnh!” tay kia của ta đang bận vuốt ve cái bụng hơi đau vì đói, cái gì cũng không lên tiếng.

Lúc này, quỳ gối ở hàng đầu là một vị khoảng chừng năm mươi mấy tuổi, khẩu đầu run rẩy nói: “Nô tài xin thỉnh an gia, thỉnh an phúc tấn!”

Dận Tự kéo ta đi và nói: “Được rồi, đều đứng lên đi. Ta hôm nay rảnh rỗi nhất thời nãy ra ý này, mới mang phúc tấn tới đây, các người cứ làm việc của mình đi, không cần ở đây nữa!”

Một đám người kia liền khấu đầu, lập tức rời đi. Chỉ còn lại ông lão lúc nãy lên tiếng và vài nha đầu đứng đó.

Ông lão kia mỉm cười, nói với Dận Tự: “Liên Phúc mới vừa rồi tới phân phó lão nô, nói là gia và phúc tấn sẽ tới, nói lão nô chuẩn bị cơm nước trước. Cơm nước lúc này đã chuẩn bị xong, có cần...”

“Vậy thì dọn cơm lên trước đi, còn việc khác sẽ tính sau!” Dận Tự cười nhìn xem ta, ánh mắt cố ý đảo vòng qua bụng ta.

Đi vào đại sảnh, mấy nha đầu liền chạy tới giúp cởi áo choàng, rửa tay xong, ta cùng Dận Tự ngồi ở trước bàn. Có vài người bưng vào mấy cái chậu than, cẩn thận để xung quanh ta, ta lại nói: “Để ra xa một chút, khí lửa than tấp vào sẽ khiến người ta đau đầu!” phụ nhân kia sợ hãi nhìn Dận Tự, Dận Tự gật gật đầu: “Nghe lời phúc tấn, để ra xa một chút đi!” lúc này, phụ nhân kia mới đem chậu than chuyển qua góc khác.

Ta oán thăm, là ai nói Bát phúc tấn ngang ngược, kiêu ngạo, tàn khốc, mạnh mẽ? lời nói ra chưa chắc là có người nghe, cuối cùng còn phải có Bát gia người ta gật đầu mới được.

Dận Tự uống lấy li trà nóng tiểu nha đầu mang lên, tựa hồ như nhìn ra suy nghĩ của ta, cười nói: “Chậu than này là do ta phân phó bọn họ mang lên!”

Ta đang cầm ly trà nóng trong tay, nghe xong lời ấy, thì buông chén trà xuống, chấp tay nói: “Đa tạ Bối Lặc gia quan tâm!”

Hắn thấy động tác này của ta, nhin không được cười nói: “Hiện thể không cần đa lễ. Ta là làm theo tâm, không cần nề hà hiện thể cảm kích!” hai tiếng hiện thể này nói ra, khiến ta nhin không được mặt đỏ lên, bận chuyển hướng đề tài: “Liễu nhi các nàng đâu?”

Trên mặt hắn vẫn như cũ lộ ra ý cười, nhưng trong mắt đã có chút cảm giác lạnh lẽo, nói: “Ta phân phó bọn họ về phủ trước!”

“Lần này cũng là ý của thiếp, Cữu gia giả danh nghĩa của Cữu phúc tấn mời thiếp, thiếp tùy tiện đi trước, là do thiếp sơ sót, cùng với bọn nha đầu cũng không có quan hệ, gia trăm ngàn lần đừng có trách phạt các nàng!” nghe thấy ngữ khí của hắn, ta liền thay bọn nha đầu giải thích. Dù sao, Liễu nhi và Phương nhi cũng là do ta mang từ nhà mẹ đẻ tới, nếu như có liên lụy gì tới Dận Đường, cũng là do ta không biết quản thúc.

Hắn nở nụ cười, buông ly trà xuống, phân phó tiểu nha đầu bên cạnh: “Truyền cơm!”

Một vài món ăn nóng đơn giản, còn có một tô canh lớn nhanh chóng liền được mang lên. Ta gấp một miếng đậu đũa, lại lua vào mấy miếng cơm Dận Tự lại kéo tô canh lại gần, tự mình múc một chén đưa cho ta.

Ta dùng muỗng bạc múc một ít đưa vào trong miệng, hương vị canh gà hầm với măng rất ngon, thanh khiết mà không ngấy, quả nhiên là uống rất tốt. ta nhin không được liền uống mấy ngụm, chén canh nhỏ nhanh chóng là thấy đầy. Dận Tự thấy thế, lại múc thêm cho ta, mỉm cười nói: “Chậm rãi uống, ta sẽ không giành với nàng!”

Nghe xong lời này ta cũng không khách khí, khẽ mỉm cười bưng chén lên, uống hết một mạch lại đưa tới trước mặt hắn.

Hắn sững sốt, tay lại nhận lấy chén, múc canh cho ta, sau đó cầm đũa gấp chút thịt dê, để vào chén của ta, nói: “ ăn chút cơm trước đi, chỉ ăn canh không làm sao no được?”

Ta ăn hết đồ ăn trong chén, lại gấp chút ít thịt luộc vào chén cho hắn, cười nói: “ Cảm ơn Bối Lặc gia. Có qua có lại mới toại lòng nhau!”

Gần hai năm nay, không khí trên bàn cơm lần đầu tiên hòa hợp như vậy, chúng ta tự nhiên lại giống như cặp vợ chồng bá tánh bình thường, an ổn trải qua bữa cơm này. Nhưng trong đầu của ta lại cuốn theo những suy nghĩ, nơi này xem ra là thôn trang ngoài thành của Bát gia, là nơi mà “ hai nữ nhân” kia ở. Hôm nay hẳn mang ta tới nơi này, thực sự là vô tình nảy ra ý hay sao?

Ăn cơm xong lại uống chút rượu, ta cầm lấy ly trà, có chút quạt quạt lá trà trong ly, cúi đầu, không ngẩng lên hỏi: “ Gia mang thiếp tới thôn trang này, có phải là muốn cho thiếp tự thẩm vấn hung thủ hay không?”

24. Chương 24

Edit: Vân Nhi

Hắn thản nhiên cười, nói: “ Nàng thật là không phụ An Vương đã lấy tên rất hay cho nàng, quả nhiên là mắt tinh tâm sáng!”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cong cong khóe miệng: “ Ngài quá khen!” ta lại quay đầu xem ngoài cửa sổ, ngày có chút trễ rồi, ta liền nói với hắn: “ Bối lặc gia, muốn thẩm vấn thì nên làm thôi, mùa đông ngày rất ngắn, tối rồi thì không thể vào thành được!”

Dận Tự buông chén trà, hướng phía ngoài cửa kêu lên: “ lão Đức, người đi mang người lại đây!”

Nghe được ngoài cửa có tiếng người đáp lại, tiếng bước chân vội vàng chạy đi.

Chúng ta hai người ngồi bên chiếc bàn tròn, ai cũng không có lên tiếng nữa. Ta nắm lấy chiếc chuối trơn bóng nằm trên cổ tay, âm thầm cân nhắc, đây đơn giản là tranh đấu bên trong nhà, một tiểu lão bà bị thất sủng nên sắp đặt muốn đầu độc chính thất mới vào cửa mà thôi. Nguyên nhân thì không nên hỏi, cụ thể chi tiết cũng không cần hỏi, vậy thẩm vấn kia mục đích là cái gì? Ta không khỏi trừu tượng mất liếc mắt nhìn Dận Tự một cái, không có việc gì tìm nhiều nữ nhân như vậy ở bên người làm cái gì?

Hắn vừa uống một ngụm trà, bị ta trừng một cái, khụ khụ hai tiếng, nói: “ Nàng làm sao vậy?” nói xong, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, thấp giọng nói:” hay là, nàng là ăn dấm chua không thành?”

“ ha ha!” Ta giả vờ cười lên hai tiếng “ Bối Lặc gia, Thiếp thân yêu thích ăn ngọt, không thích ăn chua!”

Đang nói, thì ta nghe thấy ngoài cửa có người thấp giọng nói: “ Hồi Bối Lặc gia, người đã được đưa tới!”

Về mặt của Dận Tự lại trở nên nghiêm túc, ho một tiếng, nâng lên âm thanh nói: “ Mang vào đi!”

Cửa phòng bằng gỗ hoa điêu khắc bị đẩy ra, ông lão lúc nãy, cũng chính là lão Đức lúc nãy Dận Tự lên tiếng kêu, đi vào phía sau là hai vị vú già trắng kiện đưa một người đi vào.

Lão Đức cúi đầu thỉnh an, sau đó yên lặng đứng trang nghiêm ở bên cạnh, hai vị vú già kia phụ giúp nàng kia quỳ xuống, ta cúi đầu nhìn xem, thấy nàng kia mặc trên người là một bộ trường bào màu hoa tường vi hơi cũ, mái tóc đen được búi gọn lên, bên trên là cắm một cây trâm bạc, có đuôi là một chuỗi hạt mã não đỏ, nàng ta cúi đầu, chỉ có thể thấy được một chiếc cổ trắng nõn và lỗ tai mượt mà.

Dận Tự quay đầu nhìn ta một cái, trong mắt có chút ngượng ngùng cùng với khó xử. Ta hướng hắn cười cười, cúi đầu tiếp tục uống trà, trong lòng ta nghĩ ta sẽ không thèm mở miệng đâu. Hắn đưa chén trà lên miệng nhấp một ngụm, móng tay gõ lên miệng chén một cái, trầm ngâm một lúc lại lên tiếng: “ Viên thị, người biết hôm nay ta gọi người tới đây là vì chuyện gì không?”

Nàng kia nghe được thanh âm của Dận Tự, thân mình liền run lên, lập tức khẽ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt và khát khao, nàng ta rung động khẽ thì thào nói: “ thiếp chỉ biết, gia sẽ không quên Diêu Lăng...” nói xong, nàng ta chợt rơi nước mắt.

Ta nhin không được liếc liếc mắt nhìn Dận Tự, thấy hấn nhú mày, không kiên nhẫn nói: “ Người hãy nói cho rõ ràng, ngày đó làm sao lại mưu hại đích phúc tấn?”

Đuôi mắt của Viên Thị nhìn đến ta, hai mắt đầm lệ đột nhiên lại nhiễm vẻ oán hận, nàng ta cười lạnh một tiếng: “ người lại không có chết?” giống như nghĩ tới cái gì, nàng ta cất tiếng cười to “ Gia căn bản là chưa từng chạm qua người đúng không? Uống phỉ người tự ỉnh cao quý, bắt quá chỉ luôn một mình một phòng mà thôi! Ha ha ha...”

Dận Tự trực tiếp đem chén trà quăng ra ngoài, chiếc chén kia lăn tới chỗ của Viên thị, nước trà chảy tràn ra ngoài. Hấn có chút thô bạo quát to: “ Câm miệng!”

Viên thị kinh ngạc nhìn Dận Tự, sau một lúc lâu, nàng ta cười lạnh nói: “ lúc trước gia muốn cưới Quách Lạc La cách cách, vì muốn để cho người cao hứng, trước khi thành thân liền đem ta và Lý muội muội đuổi tới nơi này. Lòng ta không hề cam chịu! Ta hầu hạ Bối Lạc gia vài năm, không có công thì cũng có cán, gia thế nhưng lại nhẫn tâm, không để ý tới nửa phần tình cảm, đơn giản Nghi phi nương nương phân phó thì liền nhẫn tâm đem chúng ta mặc kệ bỏ đi!”

Trong lòng ta kinh ngạc, tuy rằng ta đối với Dận Tự vô tình như thế có chút bất mãn, nhưng thật không dự đoán được chuyện này là do cô cô yêu cầu! ta nhìn Dận Tự, hấn cố ý quay đầu, không nhìn ta, cũng không nhìn Viên thị, trầm giọng nói: “ Nói người làm như thế nào hạ được?”

Viên thị nâng mặt lên, khuôn mặt thanh tú có chút vặn vẹo, nàng ta nhìn xem Dận Tự, bên môi là một nụ cười trào phúng: “ Gia nghĩ rằng chuyện này rất khó sao? Ta bắt quá là tặng mười lượng bạc, còn có cả đám người giúp ta động tay động chân/”

“ Là ai?” Dận Tự tiếp tục truy vấn.

“ Là ai thì rất quan trọng sao?” Viên thị mang theo ý cười hỏi “ Hấn cũng không biết được đó là cái gì, còn tưởng đó là thuốc hỗ trợ cho khuê phòng gì đó!”

Dận Tự tức giận tới sắc mặt lúc hồng lúc xanh, thần sắc của hấn tăm tối nhìn Viên thị, lạnh lùng nói: “ Theo như việc làm của người, xét nhà diệt tộc cũng còn nhẹ!”

Viên thị ngửa đầu, trong ánh mắt tựa như có lửa, nàng vô ý thức cười to nói: “ Gia quên rồi sao? Ta vốn là người lẻ loi một mình, không cha không mẹ không anh không chị, có làm lỗi cái gì thì cũng chỉ là do một mình ta gánh vác mà thôi!”

Bên ngoài trời càng lúc càng tối, gió càng thêm lạnh, bọn nha đầu ở trong phòng đã muốn đốt nến, nghe thấy tiếng cười thê lương của Viên thị, ta không khỏi có từng đợt run rẩy.

Chính vào lúc này, gã sai vặt ở ngoài cửa lên tiếng: “ Hồi bối lạc gia, Tứ gia và Thập Tam gia ra khỏi thành làm việc, thấy sắc trời không còn sớm, muốn ở thôn trang này tá túc một đêm!”

Dận Tự đứng lên, cao giọng đáp: “ Mau mời họ tiến vào!” Sau đó, hấn lại nhìn xem Viên thị đang quỳ, thanh âm lạnh lùng nói: “ Người cũng biết hậu quả của việc này, nên làm như thế nào thì trong lòng người cũng hiểu rõ!”

Viên thị kinh ngạc quỳ ngồi trên mặt đất, trong ánh mắt là vẻ trống rỗng không có thần thái, nàng tháo lấy cây trâm cài ở trên đầu mình ra, khước miệng dâng lên ý cười, nhẹ giọng nói: “ Gia không nhớ rõ sao? Năm đó gia thích nhất là ta đeo cái trâm cài này, nói là ta đeo rất đẹp. Hiện nay, gia không thích nữa sao?”

Dận Tự nhìn cũng không nhìn, trực tiếp quát lên với hai vú già: “ Dẫn nàng ta đi đi!”

Hai vú già bước tới kéo nàng, nhưng vào lúc này, Viên thị đột nhiên đứng lên, nắm lấy trâm cài vọt thẳng tới chỗ ta, trên mặt nàng ta là một vẻ điên cuồng, ta sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, thất lưng lập tức đập vào cái bàn, đầu đến ta kinh hô lên một tiếng.

Mắt thấy Viên thị đã muốn tới trước mặt ta, ta kinh hoàng, tuyệt vọng nhắm mắt lại, chỉ thấy một thân ảnh nhanh chóng chắn ở trước mặt ta.

25. Chương 25

edit: Vân Nhi

Ta nhìn thấy ánh sáng bạc đã muốn tới gần, nhìn xem thấy có muốn tránh cũng không thể tránh, ta tuyệt vọng chột nhắm mắt lại. đúng lúc này, Dận Tự xông lên phía trước che chắn ở trước mặt ta, trong lòng ta cả kinh, hai tay bắt lấy bờ vai hắn kéo qua bên cạnh, thì đột nhiên ta nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ, tiếp theo là thanh âm của Viên thị kêu lên thảm thiết, ngã xuống đất.

Ta liền chăm chú nhìn lại, thì thấy Tứ gia và Thập Tam gia đang chạy tới cửa, mà Viên thị nằm trên mặt đất, tay trái nắm chặt cổ tay phải, sắc mặt trắng bệch, bên cạnh là chiếc trâm cài, gần đó còn có một viên đá không lớn.

Dận Tự xoay người nhìn xem ta, ta thấy vẻ kinh hoàng trên mặt hắn còn chưa nhạt đi, ta khẽ cười nói: “Chàng không sao chứ?”

Hắn tựa hồ thở phào một cái, giúp đỡ ta ngồi ở trên ghế, ta cảm giác thấy tay của hắn vẫn còn có chút run rẩy. ta nhìn hắn cười cười, ta ra ý bảo hắn nhìn ra ngoài cửa.

Dận Tự lúc này mới sửa sang lại quần áo, thi lễ với Tứ gia. Ta cũng đứng lên thi lễ với họ. Bởi vì trường hợp vừa rồi, trên mặt của Tứ gia có chút xấu hổ, khẽ cười nói: “Bát đệ, Bát đệ muội không cần đa lễ!”

Dận Tường đứng ở bên cạnh hành lễ, còn Dận Tự cười nói: “Đa tạ Thập tam đệ đã ra tay tương cứu!” Ta cũng thi lễ với hắn.

Trên mặt của Dận Tường cũng có chút lúng túng, hắn ho nhẹ hai tiếng, nói: “Bát ca và Bát Tẩu không cần phải tạ ơn, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi!”

Lúc này, lão Đức chỉ huy hai vị vú già kia kéo Viên thị ra ngoài, Viên thị sắc mặt trắng bệch nghiêm mặt nói với ta: “Người bắt quả chỉ là dựa vào gia thế tốt! nếu người không phải là trưởng nữ của Quận chúa, lại có An Thân Vương làm nui dựa, người cho là Bối Lặc gia sẽ cưới người vào cửa sao?” trên mặt nàng ta mang theo ý cười tàn nhẫn.

Ta thấy Tứ gia và Thập Tam gia đều cúi đầu uống trà, giả như không có nghe thấy, lại thấy sắc mặt của Dận Tự không hề tự nhiên, ta không khỏi nở nụ cười, thần nhiên nói với Viên thị: “chuyện này không cần nhọc người nhắc nhở, ta tự nhiên là đã biết!”

Nhìn Viên thị bị dẫn đi, đại sảnh là một mảng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng Tứ gia và Thập tứ gia nhẹ nhàng uống trà, sau một lúc lâu, Dận Tự mới khó hiểu mở miệng: “Ta đến để xử lý việc nhà, để cho Tứ ca và Thập tứ đệ chề cười rồi!”

Dận Tường buông chén trà, trên mặt mang theo ý cười, đối với ta chấp tay nói: “Bát tẩu thật sự là nữ trung hào kiệt, núi thái sơn có ở trước mặt mà mặt cũng không có đổi sắc!”

Ta thấy nét mặt của Dận Tự lại có chút run rẩy, ta đối với Dận Tường nói: “Thập Tam gia khen trật rồi. Nếu là núi thái sơn ở trước mặt ta, thì ta không chỉ đơn giản là biến sắc thôi đâu! Nhưng việc này lại không giống” Ta lại liếc về phía Dận Tự “hay là ta nên cùng nàng ta tranh cãi? Là nói ta ý vào xuất thân tốt, hay là nên nói nàng ta hồ ngôn loạn ngữ, Bối lặc gia đối với ta tình cảm thâm sâu nên mới đón ta vào cửa?”

Thấy ba người đều có chút không biết phản ứng ra sao, ta cười nhẹ: “Ta đi phân phó đầu bếp làm ra một bàn rượu và thức ăn, để Bối Lặc gia cùng hai vị uống chút rượu!” Nói xong, ta thi lễ rồi bước đi!

Rời khỏi cửa thì ta gọi một nha đầu đưa ta tới phòng ngủ, ta xem sắc trời đã muốn tối, phỏng chừng hôm nay sẽ không thể trở về thành, vì thế trước tiên ta phân phó nha hoàn đi phòng bếp dọn đồ vài chuyện, sau đó liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Thôn trang này phòng ngủ tuy không lớn, nhưng mà lại rất sạch sẽ, thu thập cũng rất thỏa đáng. Dẫn ta tới phòng ngủ là một tiểu nha đầu lanh lợi, nàng giúp ta cởi áo choàng ra, rồi lại đi pha trà.

Ta ngồi ở trước bàn trang điểm tháo trang sức ở trên đầu xuống, hỏi: “ Người tên là gì? Năm nay mấy tuổi?”

Tiểu nha đầu kia quỳ trên mặt đất đáp: “ Hồi phúc tấn, nô tì tên là Tiểu Nha nhi, năm nay mười ba tuổi!”

Ta cười nói: “ người mau đứng lên đi, lại đây giúp ta chải đầu!”

Tiểu Nha nhi liền đứng lên, đi đến phía sau ta, cầm lấy cây lược làm bằng gỗ hoàng dương, chậm rãi chải tóc cho ta.

“ Người là cháu gái của Lão Đức sao?” Ta nhớ rõ hồi nãy hình như lão Đức có nói qua, hẳn để cho cháu gái tới hầu hạ ta.

“ Vâng ạ!” Tiểu Nha nhi không dừng tay trả lời.

Lòng ta khẽ nghĩ, tuổi này cùng tuổi với Minh Ngọc, nếu như không phải là chúng ta tới đây, thì cô nương người ta cũng được một đám nha hoàn bà vú hầu hạ, cũng sẽ có người làm gọi là chủ tử.

Chải tóc tốt xong, ta dùng một cây trâm đàn hương vấn tóc lên, lại phân phó mang một chậu nước ấm tới để rửa mặt. dọn dẹp thỏa đáng xong, ta ngồi dựa vào đầu giường ấm áp đặt gần lò sưởi, còn Tiểu Nha nhi đem ghế ngồi ở bên cạnh, cùng ta nói chuyện phiếm. Tiểu Nha nhi cá tính nhanh nhẹn rất hợp ý ta. Nghe thấy nàng sinh động miêu tả lại phong cảnh bốn mùa của thôn trang như thật, còn có chuyện vui của mọi người ở nông thôn, ta không ngừng cười, thỉnh thoảng còn cất ngang hỏi nàng một số chi tiết.

Đúng lúc này, nghe được ngoài cửa có chút động tĩnh, Tiểu Nha nhi liền đứng dậy đi ra ngoài xem, chỉ chốc lát sau nàng mang theo vẻ kỳ lạ quay lại, cúi đầu nói: “ Hồi phúc tấn, là... Lý thứ phúc tấn yêu cầu được gặp phúc tấn!”

Lý thứ phúc tấn? Ta từng sốt ruột mình, nhớ tới lúc nãy Viên thị có nhắc tới “ Lý muội muội”, trong lòng ta không khỏi có một trận buồn cười, đây là hai tiểu thiếp thông phòng bị trục xuất của Bát gia, nhưng lại muốn trong một ngày gặp ta sao?

“ Có việc gì thế?” ta cảm thấy không thú vị, không nghĩ tới gặp người không có liên quan, liền thần nhiên nói một câu “ Không có chuyện gì, cũng không cần gặp. sắc trời đã tối, kêu nàng ta trở về nghỉ ngơi đi.”

“ Phúc tấn, nô tỳ có việc muốn nhờ! Xin phúc tấn cho phép được gặp!” một âm điệu hơi trầm thấp vang lên từ phòng ngoài.

Ta thở dài, lấy lò sưởi nhỏ ôm vào ngực, nhìn Tiểu Nha nhi đang khó xử, ta cười cười bất đắc dĩ nói: “ nàng nói có việc, thì gọi nàng ta vào nói đi!”

Tiểu Nha nhi nhìn sắc mặt của ta, cẩn thận đi ra ngoài cửa, gọi nàng ta vào.

Một lát sau, một nữ tử đi vào, dưới ánh đèn mờ tối ta nhìn ra tuổi của nàng ta có thể lớn hơn Dận Tự một hai tuổi, ăn mặc đơn giản, trang điểm mộc mạc, dáng người thon thả, dung mạo ôn hậu, mặt mày lộ ra chút vẻ không tranh với đời.

Nàng tiến vào vài bước đi tới gần kháng, quỳ gối xuống: “ Nô tỳ Lý thị thỉnh an phúc tấn!”

“ Người tìm ta có chuyện gì?” Ta cũng không khách sáo, trực tiếp hỏi.

Nàng cúi đầu, thanh âm cũng rất rõ ràng nói: “ Nô tỳ cầu xin phúc tấn tha cho Viên thị tỷ tỷ. nàng là người hồ đồ, nhất thời vướng mắc trong lòng nên đã làm sai, phúc tấn đại nhân đại lượng, xin tha thứ cho nàng!”

Ta nghe xong lời này, không khỏi bật cười. nàng ta cả kinh nâng đầu nhìn ta, lại vội vàng cúi xuống.

Ta cầm lấy chén trà lên uống, thuận tay hất lên mặt đất, cười nói: “ một câu hồ đồ liền thoát tội sao? Nước này hất ra ngoài chính là đã hất ra ngoài, còn có thể thu lại được sao?” phải biết là tội của Viên thị nếu lan truyền ra ngoài, sợ không chỉ có tự sát đơn giản như vậy. Huống chi ta chính là người bị hại nha, nếu ta thay nàng cầu xin Dận Tự thì ta đây không phải là Mary sue, mà chính là mẹ Maria rồi!!!

26. Chương 26

Edit: Vân Nhi

Thân mình Lý thị khẽ run lên, nàng ngẩng đầu lên, cắn môi nói: “ phúc tấn xin cân nhắc! mạng của tỷ muội chúng ta không đáng tiếc, chỉ sợ làm bẩn thanh danh của phúc tấn!”

“ Thanh danh cái gì?” đơn giản là tàn khốc, bá đạo, không thể dung nạp người thôi. Ta híp mắt, cầm lấy chén trà mới Tiểu Nha Nhi mang lên, cười nói: “ chuyện này không cần người phải lo lắng, có chút chuyện nghe quen rồi thì cũng không có gì!”

Nàng ta suy sụp quỳ trên mặt đất, trong tay vịn vẹo chiếc khăn, không hề lên tiếng. Ta uống ngụm trà, giương mắt nhìn Tiểu Nha nhi. Nàng ta thông minh đi tới, ngồi bên cạnh Lý thị, nhẹ giọng nói: “ Thứ phúc tấn, trên đất rất lạnh, nô tỳ đỡ người đứng lên!”

Lý thị được Tiểu Nha nhi kéo lên, vẫn như trước đứng yên ở đó không nói gì. Ta thở dài, đặt chén trà xuống, nói: “ ta mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một lát. Nha nhi, người đem nàng về phòng đi, không cần trở lại đây hầu hạ ta!”

Nghe thấy cửa phòng bị đóng lại, ta bỏ áo khoác ra, nhanh chóng đắp chăn nằm ở trên kháng. Trong phòng tỏa ra mùi đàn hương, trong đêm đông yên tĩnh, ta lại chợt nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, không khỏi có chút đau đầu, cảm thấy mình đã biến thành một ngọn núi lửa ngủ đông, bên ngoài thì bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng bên trong thì lại dày vò, cũng không biết tới bao giờ sẽ bộc phát lên.

Hiện tại qua một ngày giống như là một đời vậy, ta nhớ trước đây có nghe có người nói, sinh tử tùy duyên, đối với ta thì sao? Sống là phải thích ứng với mọi hoàn cảnh, về phần tử, một ngày nào đó ta cũng phải chết đi, khác nhau chính là sống thọ và chết ở trong nhà mình hay là nghiền xương thành tro, bất quá là sự khác nhau của lịch sử và dã sử mà thôi! Cái gọi là số mệnh cả đời đã được an bài, còn cầu cái gì?

Các câu hỏi như mây mù dày đặc bên trong ta, ta chậm rãi chìm vào mộng đẹp. Ta giống như chìm trong một mảng mờ mịt, chung quanh là mây mù giăng kín, chung quanh đều không có đường đi. Tới lúc gấp rút, đột nhiên bên tai ta nghe được có người gọi ta: “ Minh Tuệ, Minh Tuệ...”

Ta vươn tay, ý muốn đẩy sương mù ở trước mặt mình ra, thì tay lại bị người nắm lấy. Ta bỗng dưng mở mắt ra, thì thấy Dận Tự đang đứng ở bên cạnh, cúi người nhìn ta, ánh mắt chuyên chú sâu thẳm. ta muốn rút tay của mình lại, nhưng khuôn mặt hần vẫn mang theo ý cười, không chịu buông ra. Ngửi được trên người hần có chút mùi rượu, ta cười lạnh nói: “ Bối Lặc gia, rượu không phải là thứ tốt. nó che mắt con người, nếu mà người...”

Ta còn chưa nói dứt lời, hần liền cúi đầu nở nụ cười, cổ tay dùng một chút lực, đem ta kéo lên. Ta có chút giật mình, thân mình bất lực dựa vào trong lòng hần, ta cố gắng đưa tay đẩy hần ra. Cảm thấy được hô hấp của hần mang theo hơi rượu nóng rực, trong lòng ta có chút hoảng sợ, ta liền dùng tay kia chặn ngay ngực hần, chúng ta không ai nói gì, ta hạ mắt xuống, chỉ là giằng co đấu sức với nhau.

Cổ tay ta càng lúc càng đau, hần đột nhiên không hề báo trước buông tay ta ra, ta ngã thật mạnh ra sau lưng, hần duỗi tay ra chống đỡ lưng của ta, chúng ta liền như vậy đối mặt nhìn nhau, lung linh dưới ánh nến, không biết hần rốt cục đã nhìn ra gì trong mắt ta, nụ cười thoáng qua của hần lại chợt biến thành cười to, hần vuốt vuốt tóc ta, cười nói: “ làm khó nàng rồi, đói bụng lại có thể dùng lực nhiều như vậy!”

Nói xong, hần nhẹ nhàng buông ta ra, xoay người đi về phía bàn. Ta tránh qua một chút, dựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, lúc này ta mới phát hiện ra tóc mình tán loạn, ở bên gối ta tìm ra cây trâm, ta lại một lần nữa vấn tóc lên, lại chỉnh lại vạt áo, nghỉ hoặc nhìn hần.

Chỉ thấy hần đang cầm một thứ đi tới chỗ ta, khi tới gần ta mới thấy trên tay hần là một bộ giữ ấm. hần xóc đồ giữ ấm lên, mang tới một chén rất lớn có nắp, cười tươi đưa đến trước mặt ta.

Ta tiếp nhận, mở nắp lên, hương thơm ấm áp xông vào trong mũi. Hần cười nói: “ Đầu bếp của nơi này tay nghề rất tốt, canh gà rừng hầm với nấm, ta nghĩ là nàng thích ăn!”

Nghe thấy hương thơm của nấm hòa quyện với mùi canh gà, nhẹ nhàng từng đợt phiêu tán, ta thực cảm thấy đói bụng. Chậm rãi uống một ngụm, quả nhiên là rất ngon, ta liền nhịn không được một ngụm lại một

ngụm uống hết.

Uống canh xong, trên đầu ta mơ hồ toát ra một ít mồ hôi, cả người đều cảm thấy sáng khoái. Thấy ta muốn nhích người, hấn ngừng lại động tác, thuận tay tiếp nhận chén canh đã cạn trong tay ta, để lại trên bàn.

Nhìn hấn vừa cởi áo ngoài vừa đi tới, ta theo bản năng kéo lại hai vạt áo, mở to mắt nhìn hấn, hỏi một câu: “Tứ gia và Thập Tam gia đã sắp xếp tốt rồi?”

Bước chân hấn có chút chậm chạp, trên mặt vừa giống như vui vừa như giận, cười nói: “Chuyện này không cần nhọc phúc tấn lo lắng!” ta ngừng lời, xê dịch vào trong, nhìn hấn ngồi ở bên kháng xoay người cởi giày, ta xoay người về phía tường, nhắm mắt giả ngủ.

Ta cảm giác được hấn đang nằm ở bên người ta, nghe tiếng chân bị kéo lên, tiếng ma sát của gối, sau đó là tiếng hít thở rõ ràng của hấn.

Thân mình của ta có chút cứng ngắc, ta sợ hấn sẽ có động tác gì. Sau một lúc lâu, hấn cúi đầu nói một câu: “Minh Tuệ, nàng đến tột cùng là ghét ta hay còn e ngại ta?”

“Viên thị kia gia muốn xử lý như thế nào?” ta không trả lời câu hỏi của hấn, chỉ là hỏi lại một câu.

Hấn khẽ dừng lại, lạnh lùng nói: “Nàng ta đã muốn tự sát!”

Nghe xong câu trả lời của hấn, trong lòng ta có chút bất an, dù sao cũng là một mạng người, là người từng ở bên gối, thế nhưng hấn lại lạnh lùng như vậy. Ta thản nhiên hỏi: “Nàng theo gia đã bao lâu?”

Hấn nghe thấy ngữ khí của ta không đúng, không khỏi nở nụ cười, thấp giọng nói: “gia không nhớ được!”

Những lời này thực khiến cho người ta phát hỏa, ta mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, cúi đầu nhìn thẳng hấn: “Gia không nhớ được!” nhớ tới nữ nhân kia tuy rằng làm việc đáng ghét, nhưng đối với Dận Tự luôn một lòng say mê, nhưng nam nhân này lại vô tâm như vậy, đem nhiệt tình thật sự của nữ nhân coi như là chuyện vặt.

Hấn vẫn mở hai mắt, xem ta có chút giận dữ, không khỏi bật cười nói: “Nàng quản chuyện này để làm gì?” thấy ta có chút gấp gáp, hấn lại nói tiếp: “nếu như nàng muốn biết, ngày mai đi hỏi thái tử một chút đi!” nói xong, hấn lại cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ Thái tử cũng không nhất định nhớ rõ!”

27. Chương 27

Edit: Vân Nhi

Nghe được việc này lại có chút can hệ tới Thái tử, ta liền không lên tiếng nữa, xoay người nằm xuống, mặt hướng vào trong thở dài.

Hấn nghe ta thở dài, nhẹ giọng nói: “những việc dư thừa này nàng không cần quan tâm, đã có ta ở đây! Nếu có ai nói ra vào cái gì, nàng cũng chỉ cần tin tưởng ta là được!” sau đó hấn đột nhiên nở nụ cười, nói: “Đã nói ta với nàng tình cảm đã đậm sâu rồi!”

Mặt ta có chút hồng, ta xấu hổ nói một câu: “Bối Lặc gia, gia muốn quyết tâm khiến thiếp mang thanh danh là người đàn bà danh giá sao?”

“Không phải là đồ phụ sao?” Hấn cười nói tiếp một câu.

Ta lại nghĩ tới thân mình, bị hấn giữ lấy bờ vai, cười nói: “Không phải là đồ phụ, là người đàn bà danh giá vẫn không được sao? Trời không còn sớm, mau nghỉ chút đi, ngày mai gia còn phải từ thôn trang trực tiếp đi lâm triều rồi!”

Nghe hấn nói như vậy, ta cũng không động dậy nữa, nhắm mắt lại bắt đầu buồn ngủ. hấn đứng dậy thổi tắt ngọn nến, trong phòng lập tức tối đen.

Hơn nửa ngày, ta mới朦朦 lung lung ngủ được. Ta nghĩ đến chính mình có lẽ sẽ gặp ác mộng, dù sao ta cũng có một sinh mệnh vừa mới mất đi, nhưng ta không nghĩ tới ta đã an tâm ngủ cho tới mặt trời lên cao.

Thời điểm tỉnh lại, ta nghe thấy Liễu Nhi và Phương Nhi đang nhỏ giọng nói chuyện. Ta hừ một tiếng, hai người vội vàng chạy tới, Liễu Nhi cười nói: “ Phúc tấn, người tỉnh rồi?”

Ta dụi dụi con mắt, nhìn kỹ xem các nàng, thấy không có gì khác thường, mới xoay xoay thân mình, hỏi: “ Sao các người lại tới đây? Trong phủ có việc gì không?”

Liễu Nhi hơi chần chờ, sắc mặt có chút trắng bệch, cắn cắn môi cười nói: “ Sáng sớm Liên Phúc đã mang nô tỳ từ phủ tới đây, nói là do gia phân phó đám nô tỳ tới hầu hạ phúc tấn!”

“ Trong phủ có xảy ra chuyện gì không?” ta lại hỏi một lần, cẩn thận nhìn chằm chằm vào mắt các nàng.

Ánh mắt của nàng có chút trốn tránh, cố cười nói: “ Trong phủ đều tốt hết!” Phương Nhi đỡ ta ngồi dậy, hai người bắt đầu giúp ta mặc quần áo.

Ta không hỏi thêm cái gì, yên lặng rửa mặt chải đầu, đơn giản dùng điểm tâm, sau đó ta liền phân phó chuẩn bị xe ngựa. con dâu lão Đức chạy lại dập đầu, nói là muốn cho tiểu Nha Nhi theo ta trở về, làm nha đầu hầu hạ ta.

“ Đây là ý của Bối Lặc gia sao?” ta hỏi nàng.

Nữ nhân kia nói: “ Tuy là ý tứ của bối lặc gia, nhưng cũng là ý của nô tỳ. Nha Nhi nếu có thể hầu hạ.. phúc tấn, đây cũng chính là thể diện của nhà nô tỳ!”

“Trữ tổ bình dân thê, mạc tổ vương hầu thiếp*” Ta thản nhiên nói một câu, thấy sắc mặt của nữ nhân kia biến sắc, ta lại nhìn xem sắc mặt tái nhợt của Nha Nhi, cười nói: “ Nha Nhi là cô nương tốt, ta không muốn phá hư nàng!”

muốn yên bình thì làm vợ bình dân, chớ làm thiếp vương giả!!

Tiểu Nha Nhi quỳ rạp xuống đất, khóc nói: “ nô tỳ tạ ân điển của phúc tấn!” ta cởi ra ở trên cổ tay một vòng tay vàng, ý bảo Phương Nhi đưa qua cho nàng, Phương Nhi cầm lấy, đi tới bên cạnh Nha Nhi, đỡ nàng đứng lên, cười nói: “ Nha đầu chớ khóc. Phúc tấn là người thiện tâm, tự nhiên sẽ không làm khó người, lại càng không làm khó dễ người nhà của người!”

Ta có chút bất đắc dĩ, nữ nhân này cũng không biết là suy nghĩ cái gì, trước mắt rõ ràng Viên thị và Lý thị là hai tấm gương, nàng còn có thể sinh ra tâm tư như vậy! ta đứng lên, không hề nhìn xem các nàng, trực tiếp bước đi ra cửa, Liễu Nhi và Phương Nhi lập tức đi theo ra.

Lão Đức đứng ở ngoài cửa, thấy ta ra liền khẩu đầu, mang theo vẻ thẹn thùng trầm giọng nói: “ Phúc tấn bớt giận, con dâu nô tài là người nhẹ dạ, trầm mê nên mới có thể hồ ngôn loạn ngữ như vậy, xin phúc tấn trăm ngàn lần đừng trách phạt nó.”

Ta cười nói: “ Lão nhân gia nói quá lời!” ta phân phó Liên Phúc tới đỡ lão dậy, Lão Đức liền tạ ơn đứng lên.

Rời khỏi thôn trang, xe chậm rãi đi về phía trước, ta ngồi một mình trong xe, nghĩ tới chuyện Liễu Nhi khi này muốn nói lại thôi, trong lòng cảm thấy không hề thích hợp. Hôm qua Dận Đường có thể lừa được ta gặp hắn, tức là hắn biết được việc ta đi dâng hương, tự nhiên là bên người của ta có người lộ ra tin tức cho hắn. Dận Tự chính là cũng nghĩ như vậy, mới có thể đem Liễu Nhi, Phương Nhi và các hạ nhân khác về phủ, đem qua mặc dù Dận Tự ở thôn trang, nhưng nhất định là đã an bài người suốt đêm điều tra, hôm nay mới sáng sớm đã thấy Liễu Nhi và Phương Nhi, thì hắn là hai nàng không có can hệ gì vào việc này.

Thấy thời gian qua khá lâu, đại khái là đã hơn một canh giờ, thì rốt cục cũng đến cửa phủ Bối Lặc, ta xuống xe đi vào sân chính, vừa tới cửa, thì ta thấy Dận Tự từ bên trong tươi cười đi ra, trên người còn mặc triều phục.

Ta cùng hắn đi vào trong phòng, thì thấy Liên Hỉ mang một tráp điểm tâm đi tới, đặt lên bàn. Dận Tự đưa tay mở tráp, cười nói với ta: “ Hôm nay hạ triều, ta cố ý đi mua một ít điểm tâm cho nàng!”

Trong hồ lô của hắn rốt cục là có cái gì? Ta hồ nghi nhìn hắn. Hắn cầm lên một khối bánh tằm mật ong, đưa tới bên miệng ta, cười nói: “ Nếm thử coi ăn được không, đây chính là do chính tay ta chọn ở mấy cửa hàng mới mua được!”

Ta chỉ hé miệng ăn lấy khối điểm tâm kia, vừa mới vào miệng, ta thiếu chút nữa là nhổ ra, trời ạ! Món này quá ngọt, muốn giết người sao?

Xem biểu tình của ta, hần không khỏi cười nói: “ Như thế nào, hay là quá ngọt? hôm qua ai nói là rất thích ăn ngọt đây?

Ta trừng mắt liếc hần một cái, cầm lấy một chén trà ở trên bàn lên một ngụm uống cạn, sau đó mới nuốt miếng điểm tâm ở trong miệng xuống. hần cười nói: “ Đó là trà của ta!”

“ trà của gia thì như thế nào?” ta còn cảm thấy trong miệng vị ngọt còn quá nhiều, vì thế lại lấy ấm trà lên rót thêm một ly nữa, nhưng còn chưa có đưa lên miệng thì liền bị hần cầm lấy. Hần tiến tới bên cạnh ta, đột nhiên hôn lên môi ta một cái, ta nhất thời sững sốt, ngơ ngác không biết làm gì.

Hần thấp giọng cười nói: “ Quả nhiên là rất ngọt!”

Mặt ta đỏ lên, da mặt căng lên như muốn nổ tung ra, ta xoay người đi vào bên trong. Hần lại giữ chặt lấy tay ta, chúng ta một trước một sau đứng ở trước cửa phòng ngủ. Bọn nha hoàn thái giám thấy tình cảnh như vậy, đều rất thức thời lui hết ra ngoài.

Dận Tự im lặng cả nửa ngày không hề nói chuyện, ta đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, chuyện này rốt cục là ra sao đây? Làm sao có thể tiến triển tới bước này? Ta ần ần cảm thấy trong lòng giống như là có sợi dây đàn bị cắt đứt.

28. Chương 28

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

29. Chương 29

edit: Vân Nhi

“Hôm nay không ra cửa, chỉ cần làm đơn giản thôi!” Ta phân phó Liễu Nhi đang chải đầu cho ta, thì chợt nghe Minh Ngọc cười nói: “ “ tỷ tỷ cho dù không có chải đầu cũng là một giai nhân nha!”

Ta nhìn qua gương liếc nàng một cái, hỏi: “ Năm nay còn chưa kết thúc, muội qua đây làm gì?”

Minh Ngọc bước lại, giúp đỡ Liễu Nhi búi tóc cho ta, cười nói: “ Muội nhớ tới tỷ tỷ nha! Hơn nữa, trước đó muội vào cung thăm cô cô, cô cô nói hiện tại tỷ phu không có ở nhà, nói ta tới chơi với tỷ tỷ, thuận tiện cùng với tỷ tỷ học quy cũ luôn!”

Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, nói thì thật dễ nghe, còn không phải bởi vì ta không thể gò bó nàng, nàng ở đây tự tại hơn ở nhà nhiều. Mặt khác, nhìn nàng cười tới quái dị như vậy, cũng có thể đoán được nàng còn có mục đích khác. Ta cũng không hỏi nàng, rửa mặt chải đầu xong, ăn sáng một chút, sau đó ta bắt đầu viết chữ.

Minh Ngọc giống như một chú cún con di chuyển theo ta, thấy ta không để ý tới nàng mà cứ bình tâm tĩnh khí viết chữ, nàng rất cục có chút không chịu nổi, nói: “ tỷ tỷ, muội nghe nói muội muội của trác phúc tấn đã tới đây?”

“ tin tức của muội thật là nhanh nhạy đó!” ta nhú nhú mày, Bối lạc phủ này cũng không quá kín, gió thổi cỏ lay cũng truyền đi nhanh như vậy!

Trước đó có người đem tin tức ta đi dâng hương báo cho Dận Đường, khiến cho Dận Tự rất tức giận, nghe nói là đem tiểu thái giám thông truyền tin tức kia đánh mười hèo, suốt đêm đưa tới phủ của Dận Đường. Sau đó hần bị Dận Đường xử trí như thế nào, thì ta cũng không có rõ lắm. Bất quá, thấy lễ vật năm mới

của Cửu gia phủ đưa tới vẫn giống như mọi năm, hần vẫn thường xuyên lui tới nơi này, không biết giao tình của hai người bọn họ có còn thân thiết như lúc trước hay không?

Minh Ngọc thấy ta nhíu mày, vội vàng giải thích: “ Chúng ta cũng không có âm thầm tìm hiểu nha, chẳng qua là mấy người phụ trách mua hàng trong phủ ra cửa trở về có nói là nhìn thấy xe ngựa từ cửa sau vào phủ Bối lạc, hần tò mò mới hỏi thăm người gác cửa. Người gác cửa biết hần là người nhà chúng ta, nên liền nói với hần. Tên mua hàng kia về bẩm báo lại với A mã, A mã lại báo uội biết!”

“ Được rồi, được rồi! Ta còn chưa có nói gì, muội sao lại nói nhiều như vậy?” Ta thấy nàng giải thích rất tường tận, cũng liền cười nói nàng “ Muội muội của trác phúc tấn có tới hay không thì có liên quan gì tới muội?”

Minh Ngọc bĩu môi, mắt mở to trong suốt nhìn ta: “ Muội sợ hai tỷ muội họ cùng nhau khi dễ tỷ tỷ!”

Ta nhin không được lại thấy xem thường nàng, ta là đích phúc tấn, các nàng có quá đáng thế nào cũng không dám khi dễ ta, mà ta cũng không phải là loại người dễ dàng để cho người ta khi dễ nha!

Đang muốn bác lời nàng, thì PHương nhi tiến vào nói: “ Hồi phúc tấn, Nhị tiểu thư chỗ Trác phúc tấn đã tới đây!”

Thật là oan nghiệt! Tay ta cầm bút run lên, một giọt mực nhỏ lên tờ giấy tuyền trắng như tuyết, ta thở dài, mấy chữ vừa viết xem như bỏ đi rồi! Thuận tay ta vò nhẹ tờ giấy, gác bút lên, phân phó họ đưa nàng vào.

Chỉ thấy Nhược Hi khuôn mặt buồn bã tiến vào, đi đến trước mặt ta mang theo nước mắt nói: “ Đích phúc tấn, tỷ tỷ của ta đột nhiên bị bệnh, người hãy tới xem thử chút đi!”

“ Nhược Lan bị bệnh? Là bệnh gì? Đã mời đại phu chưa?” Ta vội hỏi.

Nhược Hi nước mắt đầm đìa nói: “ Thân mình tỷ tỷ nóng rực, không thể hạ xuống được. Ta nói mời đại phu nhưng tỷ tỷ lại không cho!”

Ta lại phân phó Liễu Nhi: “ Mau gọi Liên Phúc đi thỉnh Lý Thái y tới đây, ông ấy là đại phu giỏi nhất!” ta lại nói với Nhược Hi: “ Người đừng lo lắng, hãy về trước chăm sóc tỷ tỷ của người đi!”

Nhược Hi kéo lấy ống tay áo của ta, lúng ta lúng túng nói: “ Đích phúc tấn đi cùng ta có được không? Ta có chút sợ hãi!” Ta nhìn cô gái mười ba tuổi này, tuy là nói người xưa thành thực sớm, nhưng ta thấy đó vẫn còn là một đứa nhỏ. Một người xa xứ đi vào kinh thành xa lạ, tỷ tỷ duy nhất nàng có thể dựa vào lại bị bệnh, phủ bối lạc to đến như vậy, người duy nhất nàng có thể trông cậy chỉ có thể là ta.

Ta mặc áo khoác, mang theo Nhược Hi đi về phía tiểu viện của Nhược Lan, Minh Ngọc giữ chặt tay của ta, quệt miệng muốn nói gì đó nhưng lại buông tay ra, không buồn lên tiếng theo chúng ta bước đi.

Đi vào phòng ngủ của Nhược Lan, ta chỉ thấy nàng được bọc kín trong chăn, gương mặt ửng hồng nhưng lại không đỏ một chút mồ hôi nào. Thấy ta tiến vào, nàng cố gắng mở mắt lên, động động thân mình. Ta đưa tay đè nàng lại, nói: “ Người đừng cử động, cứ nằm đi!”

Nhược Lan thanh âm nhỏ bé nói: “ Nhược Lan... chỉ là có bệnh nhẹ, sao...sao dám kinh động tới Phúc Tấn...”

Ta ngồi ở trên ghế, phân phó Xảo Yến (chính là Xảo Tuệ trong Bộ Bộ Kinh Tâm, ta đã sửa tên lại. Ta không thể lý giải tại sao một tiểu nha đầu lại dám phạm vào kiêng kỵ tên của Đích phúc tấn *đây là lời của tác giả nói chứ không phải là của ta nha!!!*) đi xả khăn, đắp ở trên đầu của Nhược Lan, cũng dặn dò nàng canh thời gian để đổi.

Minh Ngọc ngồi ở bên người ta, xem ta bận rộn, nàng vẫn quệt miệng bộ dáng có chút bức bối. Ta vuốt vuốt nhẹ bàn tay nàng, lúc này sắc mặt của nàng mới tốt hơn, nhìn Nhược Hi ngẩn người ngồi ở bên cạnh Nhược Lan đang phiêu phiêu nhắm mắt nằm ở trên kháng, nàng thử nhe răng cười với ta.

Nhược Lan giống như là khi tỉnh khi mê, ta đột nhiên nghe thấy nàng thì thào kêu lên một tiếng “ Thanh Sơn”, ta chỉ thấy Nhược Hi hoảng sợ quay đầu liếc mắt nhìn xem ta một cái, ta cúi đầu cầm chén trà lên uống, giả vờ làm như không có nghe thấy.

Lúc này Đông Vân tiến vào, phía sau là Liễu Nhi, Liễu Nhi nói: “ Hồi Phúc tấn, Lý đại phu tới!” Ta buông chén trà, đáp: “ Thỉnh!”. Chỉ thấy Lý Chính Hiền giỏi nhất của Thái Y viện thở hổn hển bước vào, trời đang mùa đông nhưng trán ông ấy lại đầm mồ hôi.

Hắn hành lễ với ta, ta cũng đứng dậy trả lễ, lời khách sáo cũng không có nói nhiều, ta liền phân phó ông ấy xem mạch. Ông đặt tay lên mạch của Nhược Lan, trong một lúc còn nói đắc tội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, sau đó mới đứng dậy nói với ta: “ Trắc phúc tấn lúc trước nhiễm phong hàn vẫn chưa khỏi hẳn, lại có chút suy nghĩ quá nhiều, nên mới đột nhiên phát sốt cao như vậy!”

Ta cười nói: “ Còn phải nhờ Thái y kê đơn thuốc rồi!”

“ Phương thuốc thật ra là không cần!” Lý thái y đứng lên, kêu y đồng mở hộp thuốc ra, lấy ra một cái hộp gỗ, cười nói: “ đây là lúc trước ta đã chế ra Ngưu Hoàng hoàn, hôm nay trùng hợp có mang theo một hộp. Cái này để cho Trắc phúc tấn sáng tối uống một viên, chỉ trong hai ngày sẽ khỏi hẳn!”

Tiến bước Thái y, ta lại nhìn Nhược Hi đang giúp Nhược Lan uống thuốc, ta phân phó Xảo Yến và Đông Vân ở lại hầu hạ, sau đó ta mang theo Minh Ngọc đi về phòng của mình. Vào trong sân, Minh Ngọc liền cười lạnh nói: “ Tỷ tỷ cũng thật sự là hiền lành! Như muối, muối sẽ mặc kệ nha!”

Ta kéo nàng ngồi xuống, cười nói: “ Xưa nay chỉ nghe người ta nói ta không tốt, câu nhận xét ta hiền lành này là lần đầu tiên ta nghe nói. Nếu muối có rãnh thì hãy đi ra chỗ đông người tuyên dương ta, có được không?”

30. Chương 30

Edit: Vân Nhi

Qua hai ngày sau, Nhược Lan liền đi tới tạ ơn! Ta thấy thân mình nàng quả thực là có chuyển biến tốt, nhưng tinh thần lại có chút uể oải, ngày xưa mặc dù nàng cũng không nói một lời, nhưng nhiều ngày này rõ ràng là có chút tâm thần hoảng hốt.

Ta nói với nàng vài câu, sau đó liền kêu nha hoàn đưa nàng trở về.

Mất thấy một nữ tử mềm mại yếu đuối, ở trong nhà cao cửa rộng ngày qua ngày tự liếm vết thương cũ, ta cũng thấy có chút đồng tình. Lần này nàng phát bệnh, chắc là sau khi nhìn thấy Nhược Hi khiến cho nàng nhớ tới chuyện cũ, còn có người xưa. Thân mình vốn đã suy nhược, lại luôn thương tâm lo âu nên bệnh liền mãnh liệt tới.

Ta lắc đầu thở dài, mọi người đều có chuyện thương tâm của mình, chỉ phải xem chính mình có thể tự khuyên nhủ chính mình hay không, trên thật tế người khác có nói gì cũng vô dụng, chỉ có tự mình mở ra tư tưởng thì mới có thể tự tại được.

Sau khi ta viết được vài chữ, thì Liễu Nhi đã tiến vào châm nước, ta liền hỏi: “ Minh Ngọc đâu?”

Liễu Nhi buông nước xuống, lại khảy khảy chậu than, cười nói: “ Đã nhiều ngày nay, nhị cách cách luôn cùng với nhị tiểu thư chỗ Trắc phúc tấn chơi chung, hiện tại chắc là đang ở trong vườn!”

Tiểu tổ tông nha, người lại cùng với Nhược Hi làm cái gì đây, hai tên oan gia lại tụ họp chung một chỗ để làm gì?

Ta cất bút đi, choàng thêm áo choàng, liền đi về phía hoa viên.

Mặc dù tết âm lịch đã trôi qua, nhưng thời tiết vẫn rất lạnh. Hoa trong vườn vẫn là một mảnh tiêu điều, chỉ có vài cọng cỏ là còn xanh. Ta nắm áo thật chặt, nhìn đánh giá chung quanh. Chợt nghe thấy ở gần thủy các có tiếng người, vì thế bắt đầu chạy qua đó!

Đi vòng qua núi giả, ta chỉ thấy có hai thân ảnh mặc áo lam và áo tím, áo lam là Minh Ngọc, áo tím là Nhược Hi. Hai cô gái một bên cười, một bên thì cầm đá ném xuống hồ. Tảng đá rơi vào trên mặt băng, phát ra những tiếng “ ting ting” rất vui tai.

Ta đi qua, thấy Minh Ngọc lạnh tới mức mặt đỏ bừng, ta liền mỉm cười khê trách mắng: “ nha đầu này, cả ngày cứ bướng bỉnh mãi!”

Minh Ngọc cầm lấy tay Nhược Hi, xoay người qua nhìn ta cười. Ta kéo tay Minh Ngọc, cảm giác lạnh lẽo làm ta run lên, liền lấy một cái giữ nhiệt đưa cho nàng, lại gọi Xảo Yến cùng với Thụy Hương đi lấy ấm lò tới, đưa ổi người một cái.

Nhược Hi cười nói: “ Đích phúc tấn đừng nóng giận! Minh Ngọc và ta đều rất buồn, nên mới đi ra đây chơi!”

Đúng vậy! ta chỉ luôn ở trong phòng viết chữ, mà Nhược Lan lại lợi hại hơn, suốt ngày ở trong phòng tụng kinh Phật. Mà hai tiểu cô nương đang tuổi dậy thì này thiên tính sinh động, làm sao có thể chịu được? nhưng là... nghĩ tới hậu quả sẽ xuất hiện kia, ta thật sự lo lắng không muốn cho hai người chơi chung một chỗ!

Ta vừa nghĩ vừa nói: “ Trời lạnh như vậy, hai người đều là cô nương yếu đuối, làm sao chịu đựng được? Xảo Yến, mau dẫn tiểu thư người về phòng. Muốn đi chơi, thì đợi thời tiết ấm áp hơn, lúc đó hãy đi chơi!”

Xảo Yến nghe lời, lập tức mang theo Nhược Hi không chút cam lòng trở về phòng. Ta lôi kéo tay Minh Ngọc, chậm rãi tản bộ ở trong vườn. Nàng quay đầu lại nhìn xem ta, cười nói: “ tỷ tỷ, Nhược Hi này rất có ý tứ nha. Nàng nói phong cảnh Tây Bắc thật khiến cho người ta muốn tới nha!” ta liếc nhìn nàng một cái, nói: “ Nếu muội thích Tây Bắc, thì kêu đại ca tìm uội một người chồng ở đó, thế nào?”

Hai má nàng chợt đỏ hồng, than thở nói: “ Muội nói chuyện đúng đắn nha, tỷ tỷ còn trêu ghẹo muội!”

“ Muội cùng với Nhược Hi chơi chung, không có ý xấu gì chứ?” Thừa dịp chung quanh trống trải, ta đơn giản trực tiếp hỏi nàng.

Minh Ngọc dừng chân, hạ mắt nhìn ta, nói: “Vốn là có!” thấy ta trừng mắt nhìn nàng, nàng ủy khuất nói: “ ta sợ hai tỷ muội nàng có ý xấu với tỷ, nên muốn tới phủ Bối lạc xem thử hai người đó, cho nên trước tiên muốn tiếp cận nàng để xem thật hư thôi!”

“ kết quả thì sao?” ta trêu chọc hỏi nàng “ Muội xem ra được cái gì rồi?” thấy nàng mới vừa rồi chơi với người ta thật vui vẻ như vậy, chắc là không có phát hiện ra gì rồi.

Quả nhiên, nàng cười nói: “ mấy ngày nay ta với nàng chơi chung với nhau, không hề cảm thấy có gì không đúng cả. Nàng so với ta còn ham chơi hơn nha!”

“ nếu như muội muốn cùng với nàng chơi chung, ta sẽ mặc kệ. Nhưng phải nhớ, tiểu hài tử chơi chung với nhau, nhất thời giận dỗi là chuyện bình thường, đừng nên tranh cường hão thắng, đem tính tình tiểu thư phát ra...” Quan trọng hơn là, đừng nên đả thương người, nhất là đừng có đẩy người ta ở trên cầu thang xuống đất nha!

Không đợi ta nói xong, Minh Ngọc liền cười nói: “ không dám nha, tỷ tỷ thật là coi thường người ta. Muội là người không có nói đạo lý sao? Hơn nữa, thật vất vả mới có người chơi với muội!”

Ta thấy nàng nói chuyện rất thành khẩn, cũng thoáng yên lòng, chỉ là dặn dò Thụy Vân và Thụy Hương cẩn thận coi chừng Minh Ngọc.

Ngày qua ngày trôi qua, băng tuyết cũng tan hết, xuân về hoa nở, ta bỏ đi áo đông thật dày thay ra quần áo mùa xuân, bỏ đi chậu than nóng và màn vải dày, ta lại bắt đầu nghe được tiếng chim hót, ngửi được mùi hoa thơm. Trong thời gian này, Dận Tự có gửi về mấy phong thư, chủ yếu là nói về tình hình trong cuộc hành trình, ngẫu nhiên lại thêm vào hai ba câu thơ linh tinh “Hà đương cộng tiền tây song chúc, khước thoai ba sơn dạ vũ thi”. Ta cũng viết lại hai phong thư, nói cho hắn mọi chuyện ở trong nhà đều tốt.

Ngày hôm đó, ta đang ở trong phòng sách xem thư của Dận Tự vừa gửi về, thấy hắn nói ước chừng là hơn hai tuần nữa là có thể về nhà, ta đánh giá một chút, thư này phải mất bảy tám ngày mới tới tay ta, thì cao lắm là nửa tháng hắn sẽ về nhà.

Đang trong lúc suy nghĩ, ta thấy Phương nhi mặt mày biến sắc chạy vào, gấp đến độ có chút cà lăm “ Phúc... phúc tấn, đã xảy ra chuyện... chuyện rồi...”

Liều Nhi bước tới đỡ nàng, trách mắng: “ người bình tĩnh lại, nói cho rõ xem!”

Phương Nhi thở hổn hển, vỗ vỗ ngực nói: “ Là nhị tiểu thư ở chỗ Trắc Phúc tấn...” lời còn chưa dứt, ta bỗng sững người hỏi “ Nhược Hi bị sao vậy?”

Phương Nhi hoảng sợ, nói tiếp: “ Nhị cách cách cùng với Nhị tiểu thư ở trong vườn chơi đùa, đùa mắc lại ở trên dây, nô tỳ muốn kêu tiểu thái giám leo lên lấy, nhưng Nhị tiểu thư nói không cần, nàng tự mình leo lên, kết quả sơ ý đã té xuống...” Ta ném thư trong tay đi, chạy thẳng tới chỗ hoa viên. Ta thầm nghĩ trong lòng: Sợ cái gì thì cái đó lại đến, đây là số mệnh nha!

31. Chương 31

Edit: Vân Nhi

Đến hoa viên, ta chỉ thấy ở dưới tàng cây quế to cao, có một đám người vây quanh, còn có từng đợt tiếng khóc truyền tới. Ta liền cảm thấy chân mềm nhũn, Liều Nhi ở bên cạnh đỡ lấy ta, hoảng hốt nói: “ Phúc Tấn!”

Bọn nha hoàn thái giám bận rộn hành lễ không ngừng, ta khoát tay, chậm rãi đi tới đó, chỉ thấy Nhược Hi đầu đầy máu nằm trên mặt đất, Nhược Lan nửa quỳ nửa ngồi ở bên người nàng, lấy khăn che vết thương ở trên đầu nàng, vẻ mặt hoảng loạn. Mà Minh Ngọc ngồi ở bên kia, lại không dám động đậy gì cả, nước mắt rơi xuống như mưa.

Ta gọi Liên Phúc, phân phó hần mang cái sập lại đây, dù sao cũng phải đưa nàng vào trong phòng đã. Sau đó, ta lại gọi tiểu thái giám đi thỉnh đại phu, cố ý dặn dò không cần đi Thái y viện, đừng để cho dư luận xôn xao, nên đi tới Hồi Xuân đường thỉnh Trương đại phu tới đây.

Dàn xếp tốt xong, ta bảo Xảo Yến đỡ Nhược Lan lên, ta cũng nắm lấy tay Minh Ngọc, lau nước mắt cho nàng. Minh Ngọc nép mình trong lòng ta, nghẹn ngào nói: “ Tỷ tỷ, Nhược Hi không có việc gì chứ?”

Ta nhìn đầu của Nhược Hi không ngừng chảy máu, trong lòng cũng kinh sợ run lên, vết thương này xem ra không nhẹ, nếu là... vậy Dận Tự... ta đây...

Trong lòng giống như có nước đá và nước nóng lẫn vào nhau, ta cố gắng trấn định, cười nói: “ Nhược Hi cát nhân thiên tương, tự nhiên sẽ không có chuyện gì, muội không cần phải gấp gáp như vậy!” sau đó, ta lại nói với Nhược Lan: “ Người cũng đừng khóc, Nhược Hi còn dựa vào người trông nom đó!”

Nhược Lan xoa xoa nước mắt, nghẹn ngào nói: “ Đa tạ phúc tấn.”

Đúng lúc đó, vài tiểu thái giám đi nâng sập gụ lại, cẩn thận đặt Nhược Hi lên, đi về phía tiểu viện của Nhược Lan. Vào phòng, ta ngồi ở trước bàn, tinh thần có chút hoảng hốt. Nằm ở trên炕, Nhược Hi sắc mặt tái nhợt, Nhược Lan thì kéo tay nàng, sắc mặt bi thương, mà Minh Ngọc cũng ngồi ở một bên, vẻ mặt thần thiết rưng rưng nhìn Nhược Hi.

Đột nhiên ta cảm thấy suy yếu.

Thế giới này, là của người khác, không phải của ta. Từ lúc ta tới đây, ta đã liên nói với chính mình, ta đã biết mọi việc diễn ra rồi, không cần tham dự vào vở diễn này, chỉ cần đứng một bên quan sát là được rồi. nhưng hôm nay ta mới hiểu được, cho dù là đứng xem, cũng sẽ không tự chủ được thâm nhập vào trong cuộc sống nơi đây. Huống chi, ta vỗ vỗ ngực, ta là một con người bằng xương bằng thịt, bọn họ cũng vậy. Vở diễn này nếu còn tiếp tục diễn thiên trường địa cửu, thì làm sao có thể phân biệt được ai là diễn viên hóa trang trên sân khấu, ai là người ở dưới đài say mê xem?

“Phúc tấn, Trương đại phu đến.” Liều Nhi thấp giọng nói với ta “ Trương đại phu ở Hồi Xuân Đường đã tới!” Lúc này ta mới thanh tỉnh lại, kêu Minh Ngọc và Nhược Lan theo ta đi ra sau bức bình phong, sau đó phân phó Liều Nhi gọi đại phu vào.

Hơn nửa ngày, ta mới nghe được thanh âm run rẩy của đại phu: “ Vị cô nương này thương thế mặc dù nghiêm trọng, nhưng nếu chống đỡ được qua đêm nay thì nhất định sẽ không sao!” Nhược Lan ngồi bên

cạnh ta sắc mặt trắng bệch, muốn đứng lên, ta ho nhẹ một tiếng, nàng mới quay đầu nhìn xem ta, lại suy sụp ngồi xuống bất động.

Chợt Liễu Nhi hỏi: “Trương đại phu, tối nay cần phải chú ý gì không?”

Đầu tiên ta nghe tiếng thanh âm trải giấy, sau đó Trương Đại phu nói: “Ta trước kê đơn thuốc, sau đó phải phiền quý phủ phái người theo ta đi lấy thuốc, thuốc mang về phải sắc cho cô nương này uống ngay, đêm nay nhất định là sẽ phát sốt, nếu sáng mai nhiệt độ có thể hạ xuống, nhất định là sẽ bình an!” Lời nói mang ý ngầm là, nếu như nhiệt độ cao không hạ, thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nghe được động tĩnh Liễu Nhi tiễn Trương đại phu đi, lúc này Nhược Lan mới lảo đảo đi ra khỏi bức bình phong, ta cùng Minh Ngọc cũng theo bước chân của nàng đi ra xem Nhược Hi. Thấy trên đầu Nhược Hi quần một lớp băng trắng thật dày, sắc mặt tái nhợt, lông mi thật dày không hề động đậy, hô hấp mỏng manh, gần như không thể nghe thấy.

Ta thấy tạm thời không có việc gì, liền kéo Minh Ngọc trở về trong phòng mình, nhưng bất quá thấy bộ dạng thất thần của Nhược Lan, ta liền để Liễu Nhi lại chăm sóc họ.

Minh Ngọc ngồi ở phía trước cửa sổ, trầm mặc vuốt ve cái chặn giấy ở trên bàn, biểu tình cực kỳ nghiêm trọng, không nói được một lời. Ta ngồi ở trên tháp, thấy bộ dạng của nàng há miệng muốn nói gì nhưng lại nhịn xuống. Ta thuận tay lấy cái phát trần ở trên bàn, chậm rãi vuốt ve sợi tơ, nỗi lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Tỷ tỷ, nếu như Nhược Hi thực sự gặp bất trắc gì, thì nên làm sao bây giờ?” Sau một lúc lâu, Minh Ngọc bắt đầu lên tiếng.

Ta nhìn thấy trên mặt nàng là sầu lo không hề giả dối, không khỏi thảm than, hai người này cũng thật là quái. Ta cùng với Nhược Lan là quan hệ gì, thế nhưng lại không hề ảnh hưởng tới hai nàng, căn bản là hai người không hề có một khúc mắt nào, cư xử với nhau thật chân tình. Ta lại suy nghĩ, nếu như Nhược Hi quả thực hương tiêu ngọc vãn, thì Trương Hiểu sẽ ra sao, còn Minh Ngọc nữa sẽ thế nào?

“Muội yên tâm đi, không có gì đâu!” Ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một câu như vậy trả lời nàng.

Minh Ngọc cắn cắn môi, đột nhiên hỏi một câu: “Tỷ tỷ, tỷ không thích Nhược Hi sao?”

Tay ta đột nhiên căng thẳng, ta ném phát trần trong tay đi, thản nhiên nói: “Muội làm sao biết ta không thích nàng? Hơn nữa, ta có thích nàng hay không thì có gì quan trọng? nàng không phải là muội muội ta, ta cũng không có nghĩ muốn làm bằng hữu với nàng!”

Minh Ngọc đi tới giữ chặt tay ta: “Tỷ tỷ, tỷ giận sao? Lúc nào tỷ giận đều luôn như vậy, không có biểu tình gì, nói chuyện thì cứ luôn luôn hỏi lại!”

Ta ném lấy sợi tơ trong tay xuống, đứng dậy nói: “Trời không còn sớm. Phương Nhi, dọn cơm chiều lên đi!”

Phương Nhi lên tiếng, sau đó đi ra phân phó mang cơm. Ta vỗ vỗ mu bàn tay của Minh Ngọc, khẽ cười nói: “Tốt lắm, muội cũng đừng có bắt chước người ta, trời còn chưa có sụp xuống đã đem mình tự hù chết rồi. là tốt hay xấu, qua đêm nay mới có thể biết được, muội có lo lắng cũng không làm được gì!”

Ăn cơm chiều xong, Liễu Nhi đi qua nói quả nhiên là Nhược Hi đã bắt đầu sốt cao, nóng như hỏa lò vậy. Minh Ngọc liền lo lắng, nhất định phải đi qua đó xem thử nên ta cũng tùy ý nàng.

Cho mọi người hầu hạ đi ra ngoài, ta một mình ở trong phòng, nhìn sách, lại đi viết chữ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất nôn nóng.

Mở ra ngăn kéo xem lại mấy phong thư của Dận Tự, người ta nói Bát gia chữ viết không tốt, nhưng ta lại rất thích loại chữ viết đơn giản không tạo hình này, vừa không quá mạnh mẽ cũng không kéo quá dài.

Ta nắm phong thư trong tay, nhìn chữ viết quen thuộc trên, ta lại thở ra thật dài. Gần hai năm, ta rốt cục cũng thấy được chuyện của các người đã bắt đầu! Dận Tự, đây là kiếp số của người, hay còn là của ta?

32. Chương 32

“Phúc tấn, bồi lặc gia đã trở lại.”

Ta đang đứng ở bên đèn cuốn chỉ, chợt nghe thấy bên ngoài cửa phòng nhỏ vang lên tiếng gọi của Phương Nhi.

Cuộn chỉ vừa mới cuộn lại thật đẹp liền bị xả ra, cuộn lại một nùi, ta nhìn xem một cuộn tơ hồng hỗn độn, nhú nhú mảy, thuận tay ném vào khay đan.

Từ ngày Nhược Hi tỉnh lại tới nay đã qua 8 ngày, ta suy đi nghĩ lại, vốn định đi xem, nhưng mỗi lần nhắc chân lên lại dừng lại, chỉ phân phó Liễu Nhi mỗi ngày đi thay ta xem nòng, cũng chọn một ít tổ yến tốt đưa qua, để cho Nhược Lan có thể bồi bổ thân mình.

Nghe Minh Ngọc ủy khuất trở về nói, Nhược Hi so với trước kia không giống nhau, giống như là thay đổi người khác vậy, không chỉ quên mất một chút chuyện xưa, mà đối với nàng cũng lạnh nhạt hơn nhiều. lòng ta chợt hiểu được, kia thật sự đã thay đổi người rồi. Ta chỉ có thể an ủi Minh Ngọc, Nhược Hi là trọng thương mới khỏi, trước mắt ngay cả cửa phòng cũng không có ra được, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi! Thấy Minh Ngọc vẫn không vực dậy được tinh thần, ta liền đơn giản đem nòng trả về lại Ngạch Phụ phủ.

Trong lúc ta đang miên man suy nghĩ, màn bị kéo ra, Dận Tự liền đi vào. Thoạt nhìn hẩn gầy hơn trước, làn da cũng đen đi không ít, trên mặt còn có một chút ủ rũ, nhưng đôi mắt vẫn trong trẻo trầm tĩnh như cũ. Hẩn nhếch lên khóe môi, từng bước đi tới bên ta.

Ta vịn vào bàn đứng lên, ngồi thời gian hơi dài, chân có chút tê, ta hơi cắn răng một chút, nhẹ nhàng thì lễ nói: “ Bồi Lặc gia cát tường!”

Hẩn khẽ cười một tiếng, đi tới trước mặt ta, giơ tay đỡ lấy ta, cười nói: “ Mấy tháng không gặp, phong thái của Phúc tấn vẫn như trước!”

Ta đứng thẳng lên, khẽ đẩy tay hẩn ra, học theo ngữ khí của hẩn nói: “ mấy tháng không gặp, Bồi Lặc gia càng trầm tĩnh hơn!”

Hẩn ha ha cười, thuận thế giữ chặt tay ta, cúi người bên tai ta hỏi: “ nàng có nhớ ta không?” ta đẩy hẩn ra, nâng thanh âm kêu lên: “ Phương Nhi, đi chuẩn bị một chút nước tắm!”

Dận Tự nâng cánh tay lên đứng trước mặt ta, đầu tiên hơi trở mắt ra, sau đó liền cười nói: “ Thì ra là nàng ghét bỏ ta thân thể dơ bẩn!”

Ta lui ra sau nửa bước, cười khan nói: “ trên người gia lúc này cũng có thể cho là ngũ vị tạp trần! cũng khó vì gia là người ưa sạch sẽ, nhưng lại đem chính mình biến thành một thân bụi bặm thế này!”

Hẩn ngồi xuống trên ghế, thản nhiên cười nói: “ nàng gọi bọn họ mang bồn tắm vào đi, ta nghỉ ngơi một chút!” Nói xong, hẩn một tay chống lấy thái dương, nhắm mắt không nói gì nữa.

Ta vòng qua người hẩn, đến đại sảnh ngồi xuống, Liễu Nhi liền mang trà tới cho ta, ta vẫy vẫy tay, thấp giọng nói: “ gia sao lại trở về vội vã như vậy? Liên Hỉ đâu?”

Liễu Nhi cũng hạ giọng, cười nói: “ mới vừa rồi nô tỳ đã hỏi qua Liên tổng quản, hẩn nói Tứ bồi lặc vẫn còn ở ngoài thành, gia của chúng ta là vội trở về trước. Dọc theo đường đi cười ngựa không dừng, thật sự là rất mệt mỏi. Liên tổng quản đã muốn đứng không vững, cho nên đã về phòng nghỉ tạm, nếu cần thiết để nô tỳ đi gọi hẩn tới đây?”

“Quên đi.” Ta cau mày buông chén trà xuống, nghĩ tới hai tỷ muội còn ở trong viện kia, còn nghĩ tới Dận Tự còn đang ở trong phòng ta, đầu ta lại bắt đầu đau lên.

Phương Nhi tiến vào nói nước tắm đã chuẩn bị tốt, ta thở dài, nói: “ Mang vào trong phòng đi!”

Mấy tiểu thái giám nâng mộc dưng vào trong phòng, sau đó lại có một người khác mang hai thùng nước nóng tiến vào. Ta chần chờ một lát, lại tiến tới vỗ vỗ tay Dận Tự đã muốn ngủ, hẩn mở mắt nhìn ta, khóe môi hơi cong lên, hàm hàm hồ hồ kêu lên một tiếng: “ Minh Tuệ...”

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng mơ màng này của hắn, ta nhìn không được lại đẩy hắn một cái nữa, to giọng nói: “ Bối lặc gia, gia nên tắm nữa rồi!” hắn cau mày, trong cổ họng hừ ra hai tiếng, thể này mới chậm rãi mở to mắt, đứng lên.

Phân phó nhóm tiểu thái giám hầu hạ cho tốt xong, ta xoay người muốn đi ra ngoài. Chợt ta nghe Dận Tự nói: “ Các người đều đi ra ngoài đi!” mấy tiểu thái giám liền vâng lời đi ra ngoài, lại thi lễ với ta, theo thứ tự đi ra khỏi phòng.

“ Minh Tuệ!” Dận Tự thấp giọng gọi tên của ta. Ta dừng chân, quay đầu nhìn hắn, thấy hắn đang cởi áo ra, trên mặt lại cười như không cười nhìn ta.

“ Làm cái gì?” sắc mặt ta chợt biến hồng, không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Bất quá ngọn đèn chiếu rõ hình dáng hắn đang tự nhiên cởi quần áo.

Sau một lúc lâu, ta nghe được tiếng nước, còn có một tiếng thở thật dài của Dận Tự, ta khẽ liếc về phía hắn, thấy hắn đang ngồi trong thùng gỗ, đầu đặt ở phía trên, híp mắt nhìn ta, nói: “ lại đây!”

Đột nhiên ta thấy tim mình đập chậm nửa nhịp, ta lại tưng ở trong đầu “ Sắc tức thị không, không tức thị sắc!” thể này mới dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, ra vẻ trấn định hỏi lại hắn: “ Làm cái gì?”

“ Chà lưng cho gia!” hắn ung dung nhìn ta, bạc môi hé mở, nói ra bốn chữ này!

Mặt ta chợt đỏ lên, ta xoay người đẩy rèm cửa đi ra ngoài, ta lại nghe thấy tiếng hắn thở dài. Ta âm thầm ảo não, tại sao vừa rồi tâm ta lại rối loạn tới như vậy?

Ta nâng chung trà lên uống một ngụm trà, Liễu Nhi vội vàng lại gần ta, nói trà này đã lạnh rồi, muốn đổi chén trà nóng cho ta. Ta lắc đầu với nàng, trà lạnh này mới thích hợp với tâm tư của ta lúc này. Ta liền uống chén trà nhỏ đó, sau đó lại phân phó hai tiểu thái giám đi vào hầu hạ, ta bước ra cửa phòng, cũng không có kêu Liễu Nhi đi theo, một mình đi vào trong vườn.

Lúc này là thời tiết giữa mùa xuân, trong vườn muôn hoa khoe sắc, ánh trăng lại sáng ngời như ngọn đèn, càng làm cho những đóa hoa kia mang dáng vẻ mê người. ta tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, ngơ ngác nhìn ánh đèn tỏa ra từ trong phòng. Ánh sáng lúc gần lúc dài, không biết là do gió thổi qua, hay là do những con thiêu thân lao đầu vào trong ánh lửa.

33. Chương 33

Edit: Vân Nhi

Không biết qua bao lâu, tiếng dế trong bụi hoa kêu to hơn, ta cảm thấy trên người có chút lạnh, liền đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, ta vừa nhấc đầu liền thấy Dận Tự đang khoác áo khoác nhìn ta.

Dưới ánh trăng, trong ánh mắt hắn nhìn ta có chút không hiểu được. Hắn muốn vươn tay, ta khẽ nháp môi, vụt đứng lên, trực tiếp đi vào trong phòng. Hắn ở phía sau lưng ta, thấp giọng hỏi một câu: “ Nàng rốt cuộc là đang sợ cái gì?”

Ta quay đầu lại, nhìn vào mắt hắn, nơi đó trừ bỏ sự nghi hoặc, tìm tòi nghiên cứu, khó hiểu, bất đắc dĩ, còn có cái gì đó! ở dưới ánh trăng sáng ngời, lại giống như có một màn sương mù, che phủ ánh mắt của chúng ta, cũng ngăn cản tâm của chúng ta tới gần nhau! Cỡ nào là buồn cười, một đôi nam nữ ở nơi nhà cao cửa rộng cơm no áo ấm này, lại có thân phận tôn quý, có quan hệ thân mật, thứ duy nhất thiếu lại chính là sự tín nhiệm từ trong lòng!

“Nhược Hi bị thương, gia biết không?” Ta thản nhiên nở nụ cười một chút, nói với hắn.

Hắn lại trở mặt ra một chút, hỏi ngược lại: “ Nàng nói ai?”

“ Nhược Hi, Mã Nhĩ Thái Nhược Hi!” ta nhìn xem ánh mắt hắn, từng chữ từng chữ nói ra.

Hắn hơi hạ mắt xuống, có chút không hiểu nói: “ Là muội muội của Nhược Lan? Nàng bị thương đã có Nhược Lan chăm sóc, cùng với ta và nàng có quan hệ gì?”

Ta đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, trong nháy mắt ta xem thấy chính mình dường như ghen tuông, liền cười nói: “ Không có gì. Bất quá đó cũng là khách trong phủ, lại là muội muội ruột của Nhược Lan, gia cũng nên đi xem!”

Hắn nhếch mày nhìn ta, đột nhiên cười nói: “ Được, lần sau chúng ta cùng đi! Hiện tại ta mệt nhọc, sáng sớm ngày mai còn phải đi ra cửa thành chờ Tứ ca, cùng nhau tiến cung gặp Phụ hoàng!” nói xong, hắn liền kéo tay ta đi vào phòng.

Lúc này ta mới nghĩ đến, hắn cùng với Tứ gia đi công vụ, trở về nhất định là phải đi vào cung báo cáo. Ta bước đi theo hắn, trong lòng cảm thấy vị gia này đúng là tùy hứng, người cùng với Tứ gia ngủ lại ở thôn trang không được hay sao, tội gì còn phải bồn ba hồi phủ ngủ một đêm? thối đền thuần túy ngủ ngắn tuyến

Đến buổi trưa, ta nhận được lời truyền của Dân Tự từ trong cung, nói buổi tối sẽ mời Tứ gia, Cửu gia, và Thập gia tới ăn uống, dặn ta lo chuẩn bị trước.

Ăn cơm xong, ta phân phó phòng bếp chuẩn bị thật tốt, sau đó ta lại trở về phòng luyện chữ viết. Liều Nhi thu thập đồ trong phòng, thuận tay cầm lấy cái khay đan, nghỉ hoặc ngắm nhìn. Ta thoáng nhìn qua, cười nói: “ làm không đẹp, đem bỏ đi!” nàng tùy tiện đùa nghịch một lát, một cái như ý kết liền xuất hiện, nàng đem tới trước mặt của ta, cười nói: “ Tay phúc tấn thật khéo, chỉ tốt như vậy, làm sao có thể ném bỏ đi?”

Ta nhận lấy, nhìn cái như ý kết xinh đẹp chỉnh tề, liền cười nói: “ Làm sao ta lại khéo tay, rõ ràng là do nha đầu người lanh lợi!”

Liều Nhi cười nói: “ kỳ thật thoát nhìn thì hơi loạn, nhưng thời điểm phúc tấn cuộn lại có quy trình, nên rất dễ dàng tháo ra. Chính là vì Phúc Tấn không có nhãn nại thôi!”

Ta ném lại như ý kết cho nàng, cười mắng: “ nha đầu người điên rồi phải không, thế nhưng lại muốn dạy dỗ ta?”

Liều Nhi cẩn thận đem như ý kết bỏ lại trong khay, cười nói: “ Lời nói của nô tỳ tuy có hơi quá bồn phẫn, nhưng đạo lý trong đó không có sai, phúc tấn có thể nghiên cứu nhiều hơn một chút!”

Trong lúc đó, Phương Nhi tiến vào nói Cửu gia và Thập gia đã tới, ta suy nghĩ một chút, sau đó phân phó Liên Phúc tới mời hai vị gia tới thư phòng trước, Bối Lặc gia sẽ tới sau!

Ta lại tiếp tục viết chữ thêm một lúc nữa, thì chợt nghe ở bên ngoài vang lên tiếng của Dân Tự đang hỏi: “ Phúc Tấn đang làm gì?” nghe Phương Nhi đáp lại một câu, ta hạ bút xuống, quay đầu nhìn ra cửa, thì thấy Dân Tự mặc triều phục đi vào.

Ta đứng lên cười nói: “ Gia đã về rồi?” hắn một bên cởi quần áo ra, một bên cười bước lại xem chữ ta viết: “ngư chu trục thủy ái sơn xuân, lưỡng ngạn đào hoa giáp cổ tân” lại là thơ trúc trắc, hay là nàng đang muốn tu đạo mà không thành đây?” ta không trả lời, chỉ cầm lại tờ giấy, gọi Liều Nhi vào giúp hắn thay y phục, nhưng trong lúc đó hắn vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, từng đợt từng đợt hô hấp nhẹ nhàng thổi vào trên đỉnh đầu ta.

“ Cửu gia và Thập gia ở trong thư phòng đợi gia, gia còn không mau đi xem thử?” Đợi thu thập thỏa đáng xong, ta nói với hắn: “ Thiếp muốn đi tới phòng bếp phân phó một chút, gia muốn tổ chức tiệc ở chỗ nào, thiếp sẽ bắt đầu chuẩn bị!”

Hắn dựa vào cái bàn, cười nói: “ cái này không vội, Tứ ca đã hồi phủ thay quần áo rồi, không biết khi nào mới quay lại đây. Cửu đệ và Thập đệ thật ra là tới sớm, bọn họ cũng không phải là người ngoài, không cần chúng ta chiêu đãi đâu. Ta cùng với nàng đi tới nhà phía đông an bày một chút, bên đó có hai cây hải đường đang nở hoa rất đẹp!”

Nghe hắn nói như vậy, ta liền thay quần áo, theo hắn đi an bày tiệc, thuận tiện ngắm hoa hải đường luôn!

Tòa nhà bên này cao lớn rộng rãi, đúng là chỗ tốt để bày tiệc, ngoài cửa sổ lại hai cây hải đường, lúc này đang nở hoa rực rỡ, tầng tầng lớp lớp như mây, khó trách cổ nhân đã làm thơ: “ một bức tranh sơn rực rỡ phù hoa!” quả nhiên là loài hoa thần tiên.

Sắp xếp mọi thứ xong, sắc trời đã không còn sớm, ta gọi người treo đèn lồng lên, ta cùng với Dân Tự đứng ở dưới tàng cây ngắm hoa, chợt nghe thấy có người lên tiếng: “ Bát ca cùng Bát tẩu thật sự là rất có nhâ

hứng! hai người đứng ở đây ngắm cảnh bỏ mặc bọn đệ không quan tâm!”

Ta quay đầu lại thì thấy Dận Đường và Dận Nga đang cùng nhau đi tới, người vừa lên tiếng nói chính là Dận Nga. Ta cười thì lễ, không nói gì, hai người kia cũng chấp tay chào ta.

Dận Tự cười nói: “ Các người đến phủ của ta là người nhà chứ không phải là khách, làm sao có thể nói như vậy, còn muốn có người chiêu đãi sao?”

Dận Nga cười nói: “ thật ra thì lúc này đệ với Cửu ca ngồi trong thư phòng rất buồn chán, nên đi ra vườn dạo, kết quả... Bát ca đoán thử xem, chúng đệ gặp được ai?”

Ta chỉ đứng ngắm hoa, nghe thấy lời hắc nói thì trong lòng lập tức run lên, quay qua nhìn họ một cái, thấy Dận Đường sắc mặt thản nhiên, mà trên mặt của Dận Nga thì còn mang theo ý cười. ta âm thầm thở dài, cái gọi là vận mệnh, hay còn gọi là nghiệt duyên thật đúng là không thể không tin.

“ người ở trong phủ của ta còn có thể gặp được người lạ nào?” Dận Tự lơ đãng, quay về phía bọn họ hỏi lại.

“ Là muội muội của trác phúc tấn, cô nương nhà Mã Nhĩ Thái!” Dận Nga vén áo choàng ngồi xuống, to giọng nói: “Thật là rất thú vị, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi mà nói chuyện giống y như cụ già vậy! có phải hay không, Cửu ca?”

Dận Đường trầm giọng nói: “ Đệ nghĩ rằng ai cũng giống như đệ sao? Nhìn thấy một tiểu cô nương mà lại mừng rỡ như vậy!”

“ Nếu như đệ thích, thì đi cầu xin phụ hoàng chỉ hôn cô ấy cho đệ làm trác phúc tấn đi!” Dận Tự ngồi ở bên cạnh ta, nhìn nhìn ta, cười nói với lão Thập.

“ Sao có thể vừa vào cửa liền làm trác phúc tấn được? Trừ phi ta cũng bắt chước Bát ca...”

“ Thập đệ!” Dận Nga còn chưa nói dứt lời, đã bị Dận Đường chặn ngang “ Mới vừa rồi đi dạo cả nửa ngày đệ còn chưa mệt sao?”

Dận Nga thấy vậy liền im miệng, ta cười nhìn thoáng qua bên Dận Tự, thấy thần sắc của hắn có chút xấu hổ, ta liền mở miệng nói: “ Các vị cứ trò chuyện với nhau đi, ta đi tới phòng bếp xem một chút!”

Vừa bước ra cửa, thì ta nghe thấy có người hồi báo là Tứ Bối Lặc tới, mấy người bọn họ liền đứng dậy đi ra ngoài đón, ta xoay người đi về phía hậu viện, chợt nghe thấy thanh âm mệt mỏi của Tứ gia: “ ... đã tới trễ... Hoảng Huy bị bệnh...”

34. Chương 34

Edit: Vân Nhi

Ta phân phó bọn nha hoàn mang đồ ăn bưng lên, sau đó cười nói: “ ta cũng không biết những đồ ăn này có hợp với khẩu vị của các vị hay không, xin các vị gia tha thứ trước!”

Tứ gia liền cười cười nói: “ Đệ muội thật sự là quá khách khí!”

Dận Tự cười nói: “ Minh Tuệ, nàng cũng ngồi xuống đây đi!” Ta kinh ngạc nhìn hắn, tuy là người Mãn đối với việc nam nữ ở chung phòng không có khắt khe lắm, nhưng trong phòng lúc này có đại bá lại có tiểu thúc, ta thật sự cảm thấy không tự nhiên. Hắn đứng lên đỡ lấy cánh tay ta, kéo ta ngồi xuống bên cạnh hắn. Lần này Dận Tự ngồi ở vị trí chủ tọa, Tứ gia ngồi ở bên trái hắn, ta ngồi ở bên phải, mà bên cạnh ta là Dận Đường.

Bữa cơm này không khí có chút quỷ dị, Tứ gia có chút dáng vẻ không yên lòng, có thể là không yên lòng bệnh tình của Hoảng Huy. Dận Đường thì cúi đầu uống rượu dùng cơm, không nói tiếng nào. Còn Dận Nga thì thỉnh thoảng khẽ mỉm cười, cũng không biết là đang mơ tưởng tới chuyện gì. Dận Tự thoạt nhìn thì rất bình thường, luôn giữ vững được lễ nghĩa của một chủ nhân, biểu hiện phong độ của một trưởng phu tốt.

Ta ngồi đó có chút nuốt không trôi, muốn ăn cơm ngon thì ngoài thức ăn ngon thì cần phải có tâm tình tốt nữa thì mới ngon được!

Thật vất vả một hồi lâu mọi người cũng buông đũa xuống, ta phân phó nha hoàn bưng trà lên thì Tứ gia đứng dậy nói: “ Ta không dám làm phiền nữa!” Dận Tự cười nói: “ Tứ ca đang nhớ Hoàng Huy, đệ đây cũng không dám giữ lâu nữa. Ngày khác đệ sẽ tới thăm nó!”

Ta với Hoàng Huy cũng không quen thuộc lắm, chỉ nhìn thấy cậu bé vài lần mà thôi, trong ấn tượng của ta đó là một cậu bé nhà nhận có lễ phép, chăm chỉ hiếu học. Cậu bé đối với ta lại có chút thân cận, chắc bởi vì cha mẹ thân sinh của cậu trời sinh tính tình có chút hà khắc, trong phủ lại không có huynh đệ tỷ muội cùng tuổi chơi đùa với nhau.

“ Tứ gia trở về xin thông báo cho tứ tẩu một tiếng, ngày mai muội sẽ tới phủ thăm Hoàng Huy!” ta nói với Tứ gia.

Hắn gật đầu đồng ý, sau đó vội vàng ra về.

Nha hoàn mang trà lên xong, Dận Nga uống một ngụm, hừ một tiếng nói: “ Ai cũng nói trong phủ Tứ ca rất kín đáo, nước chảy không ai biết, lúc này không phải là đã sai rồi sao?”

Dận Đường nhấp một ngụm trà, cười nói: “ Thập đệ nói chuyện thật không có phân biệt, không có chuyện gì cũng có thể hùng hồn nói lớn sao?”

Dận Nga buông chén trà xuống, không phục nói: “ Cái gì mà không có chuyện gì? Nhiều ngày nay đã nghe thấy ở khắp nơi, có phải hay không Bát Tẩu?”

“ Cái gì?” Ta ngồi ở một bên uống trà, nghe thấy hắn hỏi liền sững sờ một chút hỏi: “ Cái gì truyền khắp nơi?”

Dận Từ cười một tiếng, nói: “ Thập đệ, Bát tẩu của đệ suốt ngày cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, làm sao biết được có chuyện gì xảy ra!”

“ đệ cứ nghĩ Quách Lạc La phủ đều biết hết!” Dận Nga lơ đãng, tiếp tục nói: “ tại sao mà Hoàng Huy lại bị bệnh, rõ ràng là bị người ta hạ độc!”

“ Nói vậy!” Dận Tự trừng mắt liếc nhìn hắn một cái “ Những người phụ nữ không biết chuyện thì không nói, tại sao đệ lại cũng đi theo họ nói lời thị phi. Đó là Hoàng tôn, ai không muốn sống nữa mới dám hạ độc thủ!”

Ta buông chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “ nếu nói về người khác thì ta không biết, nhưng Tứ tẩu không phải là người không biết chuyện, những lời này của Thập gia ý là muốn nói Tứ tẩu không có cách quản lý gia đình? Đến mức ngay cả con trai của mình cũng không thể bảo vệ được?”

Dận Nga nhúc nhích đầu, cười khổ nói: “ Đệ không phải là vô duyên vô cớ nói nha, Bát ca và Bát tẩu sao lại phải khó chịu với đệ! Thôi, coi như là đệ chưa nói gì đi. Dù sao ngày mai tẩu cứ đi tới bên đó nhìn xem sao, tẩu cứ nhìn xem đó là bị bệnh hay là bị trúng độc!!!”

Tiến hai người họ về xong, Dận Tự theo sau ta đi về phía hậu viện. Hai tiểu thái giám cầm đèn lồng đi ở phía trước dẫn đường, trong tay ta còn cầm một cái đèn thủy tinh nhỏ, Dận Tự thì đi bên cạnh ta, bọn nha hoàn thì đi ở phía sau. Đến chỗ quẹo cua, ta dừng chân lại, Dận Tự cũng đứng yên bên cạnh ta. Ta cười nói: “ Tối nay gia đi xem Nhược Lan đi!”

Dận Tự cười một tay cầm lấy đèn lồng trong tay ra, một tay cầm lấy cổ tay ta, không nói gì kéo ta đi vào trong sân. Ta thở dài trong lòng, đồng thời chậm rãi cố gắng ổn định tâm tình của mình.

Vào phòng rửa mặt chải đầu xong, ta ngồi ở trên tháp bắt đầu thêu một cái hà bao, Dận Tự gặt gặt tâm đèn, khiến cho trong phòng sáng lên không ít. Hắn ngồi ở bên người của ta, nhàn nhạt nói: “ Hôm nay phụ hoàng ban thưởng cho Tứ ca mấy thị thiếp!”

Ta thêu xong một mũi thêu, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn hắn: “ Vậy trong phủ chúng ta cũng có thêm người mới sao?”

“ Nàng nguyện ý sao?” hắn nhìn ta, trong ánh mắt hình như có điều gì suy ngẫm.

Ta tiếp tục cúi đầu thêu hoa, miệng nhẹ nhàng nói: “ Chuyện này làm sao có thể phụ thuộc vào việc thiếp có nguyện ý hay không? Vẫn là tùy vào quyết định của Bối Lạc gia mà thôi!”

Hắn đưa tay cầm lấy khung thêu trên tay ta đặt sang bên cạnh. Ta chỉ còn cách ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn cười nói: “ gia đã cự tuyệt!” ta giật mình sửng sốt, ân sủng của Khang Hi gia mà hắn lại dám cự tuyệt!!!?

Dận Tự cười tươi nhưng vàng trắng trên trời, hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt ta, nói: “ Minh Tuệ, nàng yên tâm đi!”

“ Yên tâm?” ta nhú mày nhìn hắn “ Gia làm như vậy khác nào đẩy thiếp vào lửa? không biết là gia muốn để cho người khác nói thiếp là đồ phụ, hay là muốn nghe người ta nói là gia sợ vợ đây?”

Dận Tự cầm lấy hà bao ta đang làm, nhìn thấy hình đôi bướm ta đang thêu ở trên đó, cười nói: “ khi nào thì phúc tấn biết sợ người khác nói gì về mình vậy? hơn nữa, vợ chồng tốt đẹp, không tham hoa háo sắc thì chính là một danh tiếng tốt! nếu có người hồ đồ ghen tị nói gia sợ vợ, thì cũng chỉ là người nông nổi thiếu kiến thức mà thôi!”

“ Còn nữa,” hắn kề sát vào người ta, trêu đùa “ Chỉ cần phúc tấn sớm ngày sinh hạ con trai trưởng, thì không phải mọi lời dị nghị đều có thể giải quyết dễ dàng sao?”

Gương mặt ta lại nóng như lửa, trong lòng ta có chút hoảng sợ, ta có thể không thèm để ý Nhược Lan, nhưng mà mỗi khi nghĩ tới Nhược Hi thì trong lòng ta lại có chút lạnh. Nhìn đôi mắt đen sáng ngời của hắn, ta bối rối không biết làm gì “ thanh danh của thiếp ở bên ngoài chính là không con lại ghen tị, không bằng gia vào cung xin ý chỉ hựu thiếp đi!”

Sắc mặt của Dận Tự đột nhiên biến đổi, hừ lạnh một tiếng nói: “ Ghen tị? Nếu như nàng có ghen tị thì cũng rất tốt. Nhắc tới không con...” Hắn cười cười nói: “ Nguyên nhân không con gia và nàng đều biết rất rõ ràng, ngạch nương và cô cô của nàng ở trong cung cũng đều biết rõ!”

Nói xong, hắn duỗi cánh tay ôm ta vào lòng, ta sợ hãi hô lên một tiếng, hắn cũng không buông ra, trực tiếp ôm ta đi tới quãng trên trên kháng. Tuy rằng ở trên cái đệm dày, nhưng ta vẫn bị thả xuống hơi đau một chút. Ta ôm lấy chân đạp lên trên người, thấy hắn cởi áo bước lên kháng, ta run rẩy hỏi: “ Gia muốn làm gì đây?”

35. Chương 35

Edit: Vân Nhi

Dận Tự cúi người xuống, đôi mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn thẳng vào ta, trên mặt hắn không nhận ra được là vui hay giận. sau một lúc lâu hắn cười lạnh nói: “ thì ra trong lòng nàng vẫn luôn suy nghĩ như vậy! nàng muốn ta hựu nàng sao?”

Ta nhếch môi không nói lời nào, hai tay gắt gao nắm chặt chiếc chăn. Dận Tự cười đưa tay gõ vào hõm vai ta một cái, ta lập tức cảm thấy hai tay ta không có chút lực, chân cũng bị hắn kéo ra ném qua một bên. Ta khấn Trương nhìn hắn, hắn đưa tay kéo ta tới, dùng một tay nắm chặt hai tay ta, tay kia thì chậm rãi cởi bỏ nút áo của ta. Ta vừa then vừa giận, cố gắng thoát khỏi cánh tay của hắn. Tay hắn tạm thời ngừng lại, cúi đầu cắn nhẹ vào vành tai của ta, nhẹ giọng nói: “ Đừng làm rộn!”

Hơi nóng nhẹ thổi vào lỗ tai ta ngứa ngáy, ta trốn tránh một chút, hắn giống như là muốn trừng phạt ta nên ở trên vành tai ta cắn một cái, đồng thời tốc độ của tay cũng nhanh hơn. Ta cảm thấy trên thân chợt lạnh, áo ngoài của ta đã bị hắn thoát ra, trên người ta chỉ còn lại trung y màu trắng. Ta cắn môi, dùng hai tay ôm lấy ngực, Dận Tự nhìn thấy trên người ta cũng mặc trung y giống hệt hắn, lại thấy ta chỉ cố giấu ngực mà không hề giãy giụa, cười cười buông ta ra, bắt đầu cởi dây lưng trung y của hắn. Ta nhân cơ hội này lui trốn về phía sau, ôm lấy chiếc gối che ở trước người.

Dận Tự nhìn thấy bộ dáng như gặp giặc mạnh của ta, ý cười ở bên môi càng thêm rõ ràng, hắn không cời áo nữa, cả người áp chặt vào người của ta. Ta cảm giác được sức nặng thân thể của hắn, ta cảm thấy khó chịu vặn vẹo thân mình, đem mặt giấu ở sau gối. ta thấy hắn cười ha ha kéo cái gối ra khỏi tay ta, câu nói thể lực của nam nữ cách nhau rất xa lúc này mới thể hiện ra nguyên vẹn. ta hoàn toàn vô lực ngăn cản sự tấn công của hắn, cả người hắn đều nằm ở trên người ta, đây là lần đầu tiên chúng ta thân cận tới như vậy, tuy là cách hai lớp vải gấm, nhưng ta vẫn cảm thấy được nhiệt độ cơ thể hắn nóng cháy da thịt ta, đồng

thời tim của hắn cũng bang bang đập vang ở trên ngực ta, giống như là tiếng tim của hắn đang cộng hưởng với tiếng tim ta đập.

Đầu của hắn đặt ở bên đầu ta, một cổ hơi thở nóng rực mang theo chút hơi rượu phả vào trong mũi của ta, mặt hắn và mặt ta dính sát cạnh nhau, trong lòng ta càng lúc càng hồi hộp, ta cắn răng đưa tay đẩy vai hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng lúc này hắn lập tức chuyển thân, bắt lấy hai tay của ta, đặt lên trên đầu, sau đó môi hắn liền ép chặt vào môi ta.

Trong khoảng khắc môi của Dận Tự mang theo hơi rượu áp vào môi ta, trong đầu ta đột nhiên trống rỗng, chỉ mở to đôi mắt nhìn hắn, nhưng gương mặt hắn tuy gần trong gang tấc ta lại cảm thấy mơ hồ như rất xa xôi. Môi hắn ở trên môi ta cọ cọ, hơi rượu đậm đà khiến ta lâng lâng say. Ta cố gắng trợn tròn to đôi mắt để nhìn cho rõ khuôn mặt của hắn. Sau một lát, hắn ngừng lại, khẽ vang lên một tiếng cười, đưa môi hôn lên mắt ta, khi ta giật mình nhắm mắt lại thì ta chợt nghe hắn lên tiếng nói: “ Như vậy mới đúng!”

Hắn khẽ liếm nhẹ mi mắt của ta, cảm giác thấm ướt khiến cho cổ họng ta có chút nhột nhạt, ta khẽ hừ một tiếng, ta liền cảm thấy thân mình của Dận Tự cứng đờ, môi hắn lại đặt lên trên môi ta. Lần này không hề giống như lúc này cọ cọ mềm mại, lưỡi hắn khẽ liếm lên làn môi ta, cố gắng len vào miệng ta, ta cố gắng cắn chặt răng lại khiến cho sau một lúc lâu hắn cố gắng nhưng cũng không thể vào được. lúc này, đột nhiên ta cảm thấy thân mình nhẹ bẫng hắn, ta lặng lẽ mở mắt nhìn, thì thấy hắn đang nửa nằm nửa ngồi, thở phì phò hung tợn nhìn ta chằm chằm, hắn phát hiện thấy ta nhìn hắn, ánh mắt hắn liền biến đổi, đột nhiên đưa tay kéo mở vạt áo của ta. Ta sợ hãi hô lên một tiếng, hắn liền mượn cơ hội này áp môi vào môi ta, lặng lẽ tiến quân thần tốc.

Kiếp trước và kiếp này cả hai đời sống đây là nợ hôn chân chính đầu tiên của ta, làm cho ta có chút hoảng sợ. Không biết từ khi nào, khi Dận Tự rốt cục cũng dừng lại, ta mới phát hiện ra hắn đã sớm buông tay ta ra, mà tay ta tự nhiên lại đang gắt gao ôm chặt lấy cổ hắn. Ta xấu hổ rút tay mình lại, Dận Tự khẽ mút môi, cúi xuống bên tai ta, cười nói: “ Minh Tuệ, có thích không?”

Ta trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, mắt hắn tối sầm lại, cúi đầu lại muốn hôn ta. Ta lấy tay che miệng lại, mở to hai mắt nhìn hắn. đôi mắt hắn tựa hồ như có một làn sóng thổi quét qua ta, ta gục đầu nhìn xuống thì mới phát hiện ra vạt áo của mình đã mở rộng ra, lộ ra cái yếm màu đỏ thắm thêu đôi chim uyên ương trên ngực, ta liền cố gắng kéo áo che lại, nhưng Dận Tự đã giữ chặt lấy tay ta, hắn lại đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của ta, lại ngẫu nhiên vuốt nhẹ lên vòng cổ đeo trên cổ ta, khiến cho thân mình ta lúc nóng lúc lạnh. Ta cố gắng lấy lại bình tĩnh, cúi đầu cắn vào tay hắn khiến cho hắn đau đớn thở rút vào. Ta cắn tay hắn không thêm buông ta, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Hắn nhẹ nhàng kéo kéo ngón tay, ta lại nảy sinh ra ý nghĩ cắn hắn thật mạnh, ta cảm thấy trong miệng có chút mùi máu tươi thì mới dừng lại, vội vàng đem vạt áo khép lại. Hắn đưa tay ra trước mặt ta, ta chỉ thấy ngón tay hắn chảy ra một dòng máu đỏ sẫm, hắn cười khổ nói: “ lúc này ta biết tại sao nàng lại cầm tinh con thỏ* rồi!thì ra là mỗi khi nàng nóng nảy lại bắt đầu cắn người!”

Ở Trung Quốc năm Mão gọi là năm thỏ, còn ở Việt Nam gọi là năm mèo.

Ta không thềm để ý tới hắn, xoay người vào tường nằm yên. Một lúc lâu sau, hắn đem chân kéo qua đắp cho ta, sau đó nằm bên cạnh ta, ôm lấy ta từ phía sau. Thân mình ta chợt cứng đờ, hắn liền nhẹ giọng nói: “ Minh Tuệ, đừng tránh né ta!”

36. Chương 36

Edit: Vân Nhi

“Bát thăm, có phải là con cũng giống như bông hoa đào này?” Hoàng Huy nằm dựa vào trên ghế tựa, đầu ngón tay tái nhợt chỉ vào cây đào với những bông hoa đang tàn úa.

Ta nhin xuống cảm giác đắng chát trong lòng, cười hỏi cậu bé: “ Hoàng Huy là một nam tử hán, tại sao lại lấy mình so với hoa đào đây?”

Cậu bé nhìn ta cười cười, trong ánh mắt trong suốt là vẻ thông hiểu, sắc mặt cậu tuy rằng tái nhợt, nhưng lại có một đôi mắt đen tinh thuần sâu thẳm thẳm, một đôi mày kiếm đen rậm, là một đứa trẻ rất anh tuấn. cậu thấp giọng nói: “ không đợi nhìn thấy con cháu (quả) liền héo tàn!”

Ta đi qua ngồi xổm bên ghế của cậu, nhíu mày nhìn cậu nói: “ Tiểu tử tông của ta sao lại đa sầu đa cảm như vậy! Nói chuyện cũng không hề biết kiêng kỵ gì cả. Bát Thấm còn chờ đợi con mang cháu dâu tới, còn muốn đợi con của con gọi ta là Bát mã ma nha!”

Hoàng Huy nghe xong lời nói của ta, thối phũ một cái cười nói: “ Bát thấm, người đã quên là người đã đáp ứng sinh cho con một tiểu muội muội, hiện tại người vẫn còn nợ con nha, làm sao bây giờ đã tính tới con trai của con rồi!”

“ Vậy con cố gắng bảo trọng thân thể cho tốt, mới có thể giúp cho bát thấm chăm sóc uội muội nha!” Ta lại nói, cũng vì muốn dỗ cho cậu bé vui vẻ.

“ Như thế nào? Bát đệ muội đã có tin vui sao?” Na Lạp thị đi từ hành lang tới hỏi.

Ta đứng lên, cười cười nói: “ Tứ tẩu đã xong việc rồi?”

Nàng nhíu nhíu mày, có chút mệt mỏi nói: “ Còn không lâu nữa là tới tết đoàn ngộ rồi, sáng sớm bận rộn quá nhiều công việc, Hoàng Huy phải phiền muội chăm sóc rồi!” nàng thoáng nhìn qua Hoàng Huy, lại cười nói chuyện với ta “ Lúc này muội nói là thật hay giả vậy? sẽ không gạt đứa nhỏ này chứ?”

Ta phỉ phỉ phần hoa đào ở trên tay áo xuống, cười nói: “ Muội bắt quá là nói giỡn với đứa nhỏ này thôi, Tứ Tẩu cần gì truy cứu thật giả chứ?” nói xong ta lại cười với Hoàng Huy nói: “ Như thế nào? Ở bên ngoài nằm phơi nắng mặt trời so với nằm buồn ở trong phòng có tốt hơn không?”

Hoàng Huy gật gật đầu, chống đỡ ngồi dậy, chấp tay nói với ta: “ Đa tạ Bát thấm. Nếu Bát thấm không tới đây, ngạch nương của con vẫn còn đem con giấu ở trong phòng rồi!”

Na Lạp Thị ngồi ở bên cạnh ghế tựa, cầm lấy ấm trà rót cho ta một ly, rồi lại tự rót một ly, cười khổ nói: “ thân mình con như vậy ta làm sao dám tự tiện để con đi ra ngoài? Nếu như không phải hôm nay thời tiết rất tốt thì cho dù Bát thấm của con có nói gì thì ta cũng không nghe đâu!”

“ Lúc ấy muội đi vào trong phòng của Hoàng Huy, rèm cửa đều đóng kín khiến cho căn phòng nóng ẩm, một chút gió cũng không luồng vào được. Cho dù thân thể hẳn có chút suy yếu nhưng cũng nên lựa lúc trời tốt đi ra ngoài phơi nắng một chút, vẫn tốt hơn là ở trong phòng thường xuyên!” Ta nói với Na Lạp Thị.

Hoàng Huy này quả thực là rất đáng thương, bị bệnh lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa tìm thấy căn nguyên của căn bệnh. Thái y đã đổi vài người rồi cũng không tìm ra được căn nguyên phát bệnh. Lúc đầu còn nhẹ, nhưng những ngày gần đây là cố gắng chống đỡ, nói không chừng một lúc nào đó cậu bé sẽ ngủ mà không bao giờ tỉnh lại được.

Na Lạp thị nhìn xem Hoàng Huy, thấy cậu bé lại nhắm mắt ngủ, đôi mắt lại đỏ lên, đi qua kéo chăn đắp lên cho cậu rồi cúi đầu ngơ ngác nhìn cậu. Ta ngồi ở bên cạnh, nhìn đôi mẹ con này, trong lòng cũng cảm thấy đáng chất.

Ta không phải người duy nhất nhìn ra, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra đứa nhỏ này nhất định sẽ sớm qua đời, mắt nhìn thấy một đứa nhỏ rất thông minh chỉ mới có tám tuổi đầu, ngày qua ngày càng lúc càng suy yếu, ta cảm thấy chính mình thật là bất lực. thời đại này y học quá sức lạc hậu, chỉ một chứng bệnh phong hàn nhỏ cũng có thể lấy mạng người ta. Về phần lời nói của Dận Nga hôm qua, trúng độc cái gì đều là lời nói vô căn cứ. đứa nhỏ này bắt quá là do từ khi còn trong bào thai đã suy nhược, hơn nữa ốm đau liên miên mới đưa đến tình trạng của ngày hôm nay.

Gió chậm rãi nổi lên, những đóa hoa úa tàn rơi rụng càng lúc càng nhiều, ta đứng lên muốn gọi người đứng canh giữ ở ngoài cửa hoa viên vào bẩm báo Hoàng Huy vào phòng thì chợt nhìn thấy Dận Tự và Tứ gia đang sóng vai đứng ở cửa hoa viên.

Thần sắc hai người đều có chút buồn bực, ta thi lễ với họ xong cũng im lặng không nói gì, Tứ gia chỉ gật gật đầu, đi về phía hai mẹ con Na Lạp thị. Nhìn hần vồ vồ tay của Na Lạp thị trấn an, tiếp theo hần xoay người ôm lấy Hoàng Huy lên.

Ta cùng với Dân Tự nhìn tứ gia ôm Hoàng Huy, Na Lạp thị thì đứng ở một bên kéo chăn đắp lên, từ tiểu viện đi trở về phòng của Hoàng Huy. Ta muốn đi theo, nhưng Dân Tự ho nhẹ một tiếng, giữ chặt cổ tay ta và nói: “ Chúng ta không cần đi theo, cứ ở trong vườn ngắm hoa đi!” Na Lạp thị nhìn về phía chúng ta ra dấu kêu chúng ta đợi sau đó bắt đầu đưa Hoàng Huy về phòng. Ta hiểu được ý tứ của Dân Tự không muốn quấy rầy một nhà ba người bọn họ, liền gật gật đầu, rút cổ tay lại bước tới ghế nhỏ ngồi xuống.

Dân Tự ngồi đối diện ta, cầm lấy ấm trà rót một chén trà nhỏ, nhấp một ngụm rồi mới cười nói: “ Tứ ca quả nhiên là có trà ngon!” ta chỉ nhìn xem hần, cũng uống một ngụm trà, ta cảm thấy thiếu một chút hương vị thuần nhất, hàng ngày ta đều uống hồng trà, trà xanh này hơi lạnh nhạt một chút.

Thấy ta không nói lời nào, Dân Tự cười nói: “ Hôm nay nàng đi qua đây thực sớm, ta vốn định hạ triều sẽ cùng nàng qua đây nhưng không ngờ nàng lại tới đây sớm hơn!”

“ thiếp lo lắng cho Hoàng Huy nên mới qua đây sớm!” Ta cầm chén trà, nhìn màu xanh nhạt của nước trà rồi thuận miệng đáp.

“ Chẳng phải là nàng không muốn gặp ta sao?” Hần cười cười có chút bồn chồn, nói tiếp “ Vẫn còn xấu hổ sao?”

Ta buông chén trà xuống, đứng dậy đi tới bên bờ ao nhìn đám cá chép, thuận tay bắt lấy mấy cái lá ném vào nước, đàn cá tản ra khiến ta cũng có chút hứng thú. Đang muốn bắt thêm lá cây, thì ta chợt nghe thấy một thanh âm trẻ con vang lên: “ Đó là cây mà ngạch nương của ta thích nhất, người không cần phá hư nó!”

Ta giật mình quay người lại, thấy một tiểu hài tử bốn năm tuổi, mặc trường bào đỏ thẫm, khoác ngoài là một chiếc áo lông trắng bạc thêu hoa tinh xảo, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, quả nhiên là một cậu bé môi hồng răng trắng.

Ai vậy? Ta quay đầu nhìn Dân Tự, Dân Tự khụ khụ cười lên một tiếng, nam hài kia nhìn thấy Dân Tự thì bước nhanh qua, theo quy củ quỳ xuống, nói: “ Hoàng Quân thỉnh an Bát thúc!” lúc này ta mới giật mình, thì ra là aka trong phủ Tứ Bối Lặc, chính là con trai của Trắc Phúc Tấn Lý thị.

Dân Tự cười nói: “ mau đứng lên đi! Con không ở thư phòng học quy củ với sư phó mà ra đây dạo làm gì?”

Hoàng Quân đứng lên, cũng cười nói: “ Sư phó có việc, hai ngày nay rồi không có tới!” sau đó, ta nghe cậu bé nhỏ giọng hỏi: “ Bát thúc, cô này là ai?”

Ta đứng ở chỗ cũ, cười nhìn bọn họ. Dân Tự nhìn về phía ta, nói: “Đó là Bát Thấm của con, con chưa nhìn thấy nàng sao?”

Hoàng quân sững sốt, bèn đi tới quỳ xuống, thanh âm có chút khản trương: “Chất nhi Hoàng Quân xin thỉnh an Bát thẩm, mới vừa rồi chất nhi lỡ lời với Bát thẩm, thỉnh bát thẩm thứ tội!”

Ta bước lại nâng cậu bé lên, vỗ vỗ áo choàng của cậu, cười nói: “ Nhị a ca thật là một hài tử tốt, con nói đây là cây mà ngạch nương của con thích sao?”

Hoàng Quân có chút ngượng ngùng gật gật đầu, ta càng nhìn càng thích, liền kéo tay cậu bé qua bên bàn ngồi xuống, ôm hần trong lòng, ta lấy ra một cái hà bao do ta thêu cài vào thắt lưng cho cậu, cười nói: “ Bát Thấm cho con cái này, con đừng có nói với ngạch nương chuyện ta bắt lá cây của nàng được không?”

Dân Tự cười nói: “ Hoàng Quân, nghe thấy không? Bát thẩm của con đang mua chuộc con đó! Hà bao này ta còn chưa có cái nào, đã cho con rồi, con nên nghe lời có biết không?”

Ta trừng mắt liếc hần một cái, thật tâm ta do thích đứa trẻ này nên mới muốn tặng quà cho cậu, chỉ là muốn đùa giỡn với cậu bé mà thôi. Nói như hần vậy thành ra ta dụng tâm kín đáo, tiểu hài tử này đã biết chuyện rồi, lỡ nói ra ngoài thì ta đây thành người như thế nào? Còn nữa, ta cũng không sợ Lý thị, chỉ là ngại vài chiếc lá cây mà thôi, cô ta có thể làm gì ta?

“ Hoàng Quân tránh tránh khỏi ta, đứng ở đối diện ta nói: “ Cháu biết là do thích cháu nên mới cho cháu cái hà bao này, tạ Bát thẩm đã tặng quà!”

Ta vỗ vỗ đầu cậu, nhếch mi lên nhìn Dân Tự, cười nói: “ Hoàng Quân thật sự là một hài tử tốt!”

37. Chương 37

Edit: Vân Nhi

Ta không để ý tới Dận Tự, vẫn cùng Hoàng Quân nói chuyện cười đùa. Ta không muốn để người khác nghi kỵ, nên ta chỉ đơn giản hỏi cậu bé những chuyện đơn giản không có ảnh hưởng gì như đọc sách gì, ngày thường thích ăn cái gì mà thôi. Cậu bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có học hiểu lễ nghĩa, nói chuyện làm việc giống như là một người lớn vậy, thật không hổ là con trai của Tứ bối lạc. Dận Tự hàm chứa một chút ý cười nhìn chúng ta, lâu lâu lại nói vào một câu.

Qua một lúc sau thì Na Lạp Thị quay lại, Hoàng Quân vừa nhìn thấy nàng liền bước qua hành lễ, lại lấy hà bao trên thắt lưng xuống cho nàng xem. Na Lạp Thị cười kéo tay cậu, quay đầu nói với ta: “ Minh Tuệ thật sự là rất thích trẻ con nha, hôm nay Hoàng Huy và Hoàng Quân đều được thím cho thứ tốt nha!”

Ta đứng lên cười nói: “ Tứ tẩu đừng nói vậy! bất quá chỉ là một chút quà nhỏ, không đáng giá gì, cho tiểu hài tử chơi mà thôi!” Dận Tự cũng đứng lên, ở bên tai của ta thấp giọng nói: “ Nếu không đáng giá gì, khi nào nàng rảnh rồi cũng thêu cho ta một cái đi!” ta quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, kết quả hắn làm như không nhìn thấy, cười cười quay qua phía Na Lạp Thị nói: “ Tứ tẩu, tứ ca đâu?”

Na Lạp Thị kéo tay của Hoàng Quân, cười nói: “ Mới vừa rồi mang Hoàng Huy về phòng, nó tỉnh dậy lôi kéo gia nói chuyện một chút. Gia nói ta tới đây chiều đãi hai người, nói để Bát gia và Bát muội ở lại trong vườn một mình thì thật là thất lễ!”

Dận Tự và ta liếc nhìn nhau, vội nói: “ Tứ ca tứ tẩu thật sự là quá khách khí, đều là người trong nhà cần gì phải khách sáo như vậy!” nói vài câu khách khí xong, hai chúng ta liền theo Na Lạp thị trở về phòng khách.

Vừa vào cửa, thì ta liền thấy Dận Tường ngồi ở trên ghế. Hắn mặc trường bào màu xanh, khoác áo màu trắng bạc ở ngoài, vẻ mặt du dương thanh khiết. Dận Tường năm nay chỉ mới có mười chín tuổi, lại chịu ân sủng của hoàng đế, quả nhiên là khí phách rất cao. Thấy chúng ta tiến vào, hắn liền đứng lên, chấp tay cười nói: “ Tứ tẩu, Bát ca, Bát tẩu!”

Dận Tự mỉm cười gọi một tiếng Thập Tam đệ, ta cùng Na Lạp Thị cũng thi lễ với hắn, sau đó mới lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

Dận Tường cười nói: “Hôm qua các vị ca ca tổ chức tiệc mà lại không có mời đệ, thật sự là không chiếu cố đệ nha!”

“ Thập Tam đệ thật sự là ác nhân phải cáo trạng trước nha!” Dận Tự cười nói “ Hôm qua ta có phái người đi qua nhà đệ mời nhưng mà lại không gặp được đệ, nghe nói Thập Tam đệ có hẹn với giai nhân, đám huynh đệ chúng ta khi nào gặp lại không được, nhưng giai nhân thì khó có thể gặp nha!”

Na Lạp Thị ngồi đối diện với ta giống như là hơi nhú mày lại, bất quá lại ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh. Nàng vẫn mang theo vẻ mặt tươi cười như cũ ôm Hoàng Quân trong lòng. Ta nghe thấy lời nói này của Dận Tự không có trang trọng, cũng không phải là phong cách của Bát gia, ta liền có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Dận Tự một cái. Dận Tự thấy ta quay qua nhìn hắn, biểu tình trên mặt hắn cũng vẫn không đổi, vẫn cười như không cười nhìn Dận Tường.

Sắc mặt của Dận Tường có chút khác thường, hắn khẽ đứng lên, cười lạnh lạnh nói: “Bát ca sao lại nói vậy? Như nàng thì là giai nhân cái gì? Làm sao có thể vượt qua được tình cảm của huynh đệ chúng ta!”

“ Hai người vừa gặp mặt lại liền nói những chuyện này sao?” Bên ngoài phòng khách truyền tới thanh âm của Tứ gia, cách cánh cửa nhưng chúng ta vẫn cảm thấy một cỗ cảm giác lạnh lùng trong trẻo tỏa ra. Mấy người chúng ta ở trong phòng đều đứng lên, Tứ gia chậm rãi tiêu xái đi vào, trên khuôn mặt tuấn tú có chút ủ rũ, thấy chúng ta đều đứng lên, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, ôn hòa nói: “ không cần nhiều quy củ như vậy, đều ngồi xuống đi!”

Lúc này Hoàng Quân cũng tiến lên thỉnh an A mã, Tứ gia vừa thấy cậu bé, nhú mày liền nói: “ Không ở trong phòng đọc sách, cả ngày chỉ biết chơi đùa. Ngày nào đó ta sẽ nói tiên sinh đánh cho ngươi vài bản!”

Thấy Hoàng Quân sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Na Lạp Thị muốn tiến lên nhưng thấy sắc mặt của Tứ gia không tốt liền đứng yên tại chỗ. Ta liền nắm lấy tay của Hoàng Quân, cười nói: “ Tứ gia

thứ tội, là do muội thấy Hoàng Quân quá đáng yêu, nên mới gọi nó theo muội chơi mà thôi. Nếu như vậy mà để cho nó bị Tứ gia khiển trách thì thật là người làm thím như muội không phải rồi!”

Tứ gia thấy ta đứng ra bảo vệ, lông mi khẽ nhếch lên, trên mặt vẫn không có chút ý cười, nói: “Bát muội nói quá lời!”

Dận Tự cũng đứng lên cười nói: “Minh Tuệ rất thích đứa nhỏ này nên nói chuyện cũng không có đúng mực lắm, thỉnh Tứ ca đừng trách nàng!”

Tứ gia cùng Tứ phúc tấn liếc nhìn nhau một cái, nhin không được nở nụ cười. Dận Tường ở bên cạnh cũng cười nói: “Khó trách ai cũng nói Bát ca và Bát tẩu rất hòa thuận, nhìn Bát ca như vậy thì thật là không phải giả rồi!”

Dận Tự nhìn xem Dận Tường, ha ha cười nói: “Thập Tam đệ thật là nhanh mồm nhanh miệng, làm ca ca thật sự hổ thẹn!” Nghe trong lời nói của hắn có tới ba phần đắc ý, mặt ta liền đỏ lên, cúi đầu xuống xem ống tay áo của Hoàng Quân, Hoàng Quân thấy A mã không trách mắng cậu nữa nên cũng tủm tỉm cười nắm lấy tay ta.

Trời đã gần trưa, Tứ gia và Tứ phúc tấn liền mời chúng ta ở lại dùng cơm trưa. Ta khách khí vài câu rồi cũng nhận lời ở lại.

Cơm trưa diễn ra ở phòng khách, Tứ gia, Dận Tự, Dận Tường ngồi chung một bàn, Na Lạp Thị, Lý Thị, Tống thị cùng ta ngồi tại một bàn khác, Hoàng Quân thì ngồi ở giữa ta và Lý Thị.

Mấy người phụ nữ này đều tuân theo cổ huấn “Ăn không nói chuyện”, trừ bỏ lúc bắt đầu bữa ăn Na Lạp Thị cười nói “Đệ muội đừng khách khí!”, lúc này trên bàn chỉ nghe được tiếng đĩa tiếp xúc với chén cơm rất nhỏ, còn Hoàng Quân thì ngồi thẳng sống lưng, không hề phát ra tiếng động nào.

Còn bên kia mấy vị gia vừa ăn vừa trò chuyện, có chút náo nhiệt. Lại là chuyện triều chính, là chuyện chính sự, còn kèm theo một chút thơ văn cổ, ta không khỏi có chút buồn bực, loại bữa cơm như thế này ta sợ là sẽ sớm bị đau bao tử mất.

Thấy ta ngừng đĩa, Hoàng Quân dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, hắn khẽ hỏi ta: “Bát thím nhi, tại sao người không ăn cơm nữa?”

Ta thấy khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn không che giấu sự quan tâm, ta liền cười gấp lấy một con tôm, nha đầu đứng hầu bên cạnh liền bước lên, nhưng ta khoát tay ý bảo nàng lui ra, tự tay ta lột con tôm đưa đến bên miệng của Hoàng Quân, cười nói: “Bát thím nhìn Hoàng Quân ăn cơm rất vui vẻ, nên ta không cần ăn cũng đã no rồi!”

“Minh Tuệ thích đứa nhỏ như vậy, vẫn là nên sớm sinh một đứa nhỏ đi!” Na Lạp thị cũng ngừng đĩa, cười nói.

Ta thấy Lý thị, Cảnh thị đều mang theo ý cười nhìn ta, ta không khỏi đỏ mặt lên, lén nhìn trộm Dận Tự, thấy hắn có chút không quan tâm tới Tứ gia và Thập tam gia, khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười, lẳng lặng nhìn ta. Trong lòng ta cảm thấy chấn động mạnh, nếu là cùng Dận Tự sinh đứa nhỏ...

Mặt ta lại càng thêm nóng rực, trong đầu suy nghĩ quay cuồng, ý niệm này giống như sợi dây trong đầu ta, gắt gao quấn lấy tâm ta, có chút tê dại chua xót, lại càng có nhiều hơn vui thích.

38. Chương 38

Edit: Vân Nhi

Bọn nha đầu hầu hạ ta dùng đậu xanh lau sạch tay, ta quay người lại thì thấy Hoàng Quân đang nuốt con tôm xuống, đôi mắt trong suốt nhìn ta, có chút nghi hoặc nói: “Bát thím muốn sinh tiểu đệ đệ sao? Giống như ngạch nương sinh Tam đệ vậy?” Hắn vừa nói vừa sờ sờ bụng của ta.

Lý thị liền vội vàng kéo tay cậu bé ra, sắc mặt biến đổi nói với ta: “Hoàng Quân còn nhỏ không hiểu chuyện, Bát phúc tấn đừng nên để ý tới nó!” Na Lạp thị cũng vỗ vỗ lưng ta trấn an.

Ta lại đỏ mặt, cố gắng làm như không để ý quay mặt nhìn Na Lạp thị cười, lại quay đầu vỗ vỗ bả vai của Hoàng Quân, nhìn thấy cậu bé giống như là có chút nghi hoặc lại có chút kinh hoảng, ta liền thuận tay xoa xoa mặt cậu cười nói với Lý thị: “ Trắc phúc tấn cũng đừng khách khí, không có chuyện gì đâu, đừng khiến cho đứa nhỏ sợ tới như vậy!” thấy sắc mặt của Lý thị khôi phục như bình thường, lúc này Hoàng Quân mới lại cười nói muốn uống canh, ta như vậy mới nói sang chuyện khác: “ Tam a ca cũng đã hơn hai tháng rồi, có có đặt tên chưa?”

Lý thị mỉm cười nhìn Tứ gia ở bên kia, ôn nhu nói: “ Gia nói muốn từ từ suy nghĩ cho tốt rồi mới đặt tên!”

Nhìn nàng diện mạo như hoa xuân, thướt tha như liễu, hơn nữa đôi mắt như nước hồ thu, biểu tình ôn nhu uyển chuyển cho người khác nhìn xem nhưng lại không mất đi sự đoan trang, trong lòng ta không khỏi thầm khen ngợi. Nữ nhân này là người sinh nhiều con cho Dân Chân nhất, quả nhiên là không phải người bình thường. Đáng tiếc chính là mệnh khổ, sinh bốn đứa con, chỉ có hai đứa lớn lên, mà hai đứa này cuối cùng cũng không sống nổi quá được hai mươi lăm tuổi.

Đang suy nghĩ, trong lòng ta không khỏi rùng mình, Hoàng Quân này xinh đẹp đáng yêu, cũng là chết sớm, nhưng mà mấy tuổi chết đi ta cũng không biết rõ.

Ta lại nhìn Cảnh thị đứng phía sau Na Lạp thị, năm trước vừa mới vào phủ, bây giờ chỉ mới có mười ba tuổi, vẫn còn mang theo một chút mập mạp trẻ con, khuôn mặt trong sáng phấn hồng, mặt mày nhu thuận, bên môi vẫn còn mang theo nụ cười nhạt nhòa, khó trách nàng lại có được phúc khí lớn như vậy, chỉ là ta không thể tưởng tượng được nàng như vậy lại có thể sinh ra được đứa nhỏ không thể tin được là Hoàng Trú!!

Trong đầu đang miên man suy nghĩ, đến khi ta hồi thần thì ta nghe thấy Dân Tường ở bên kia cười nói: “ Tên rất hay! Phụ hoàng nhất định sẽ đồng ý!” Ta vừa mới hồi phục tinh thần lại, thấy khuôn mặt đoan chính thanh nhã của Lý thị có chút vui mừng, ta cũng nghe được Dân Tự vỗ tay nói: “ Chí hướng to lớn sẽ có thời! Hoàng Thời, cái tên rất hay!”

Ta có chút kinh ngạc, cũng không biết có phải là do ta đa tâm hay không, hôm nay lời của mấy vị gia này nói ra đều có một chút thâm ý ở bên trong.

Bên bàn bên kia có chút lặng yên, nhưng Dân Chân lại lập tức nói: “ Bất quá là ta muốn đứa nhỏ này biết tiến lên phát triển thôi, Bất đệ quả nhiên là có học thức, cái tên đơn giản như vậy cũng có thể xuất thành thơ được!” Dân Tự khẽ ho nhẹ, cũng cười nói: “ Lời này của Tứ ca thực làm cho đệ xấu hổ, ta đọc sách cùng lắm là nhiều hơn Thập đệ một chút mà thôi, làm sao dám xưng là mình có học thức!”

Nghe ba vị gia kia tiếp tục nói chuyện uống rượu, chút cảm giác kỳ lạ của ta lúc này mới buông xuống, ta nghiêng đầu nhìn Na Lạp thị, thấy nàng mặc dù đang mỉm cười, nhưng khóe môi lại hơi thoáng run rẩy, khuôn mặt mang một chút trầm tư. Ta nhẹ nâng chén rượu lên, cười nói: “ Tứ tẩu, hôm nay làm phiền tẩu phải bận rộn, Minh Tuệ kính tẩu một chén!” Na Lạp thị nghe vậy thì mỉm cười, cũng bưng chén lên một hơi uống cạn.

Ăn xong bữa ăn, bọn nha hoàn lại mang lên ọi người một chén Yến Chưng Hạt sen, sau khi ăn xong thì lúc này mấy nha hoàn mới bưng trà lên.

Lý thị ngồi khẽ nói với Na Lạp thị: “ tam a ca chắc là tỉnh dậy rồi, muội xin đi về xem thử!” Na Lạp thị cười, phân phó Hoàng Quân đi theo Lý thị trở về phòng. Hoàng Quân có chút không tình nguyện hành lễ với mọi người, ta thấy cậu bé bĩu môi có chút không vui, ta liền bước lại nói với cậu vài câu, Dân Tự cũng nói nếu cậu bé muốn thì có thể đi qua phủ sát bên cạnh tìm ta, lúc này Hoàng Quân mới biết cười, bị Lý thị lôi đi.

Dân Tường thấy tình cảnh như vậy, không khỏi bật cười nói: “ Bất ca, nhà đệ con lớn cũng được 2 tuổi rồi, Bất ca cũng nên nỗ lực cho chúng ta được nhìn cháu đi thôi!”

Ta nghe thấy hắn nói những lời này liền quay đầu đi giả như không có nghe thấy, nhưng lỗ tai vẫn cứ quay ra muốn nghe thử Dân Tự sẽ đáp lại thế nào.

“ Từ nhà đại ca tới nhà của Thập tứ đệ, cháu trai cháu gái còn chưa đủ cho đệ xem sao?” Dân Tự lại uống một ngụm trà, cười dài nói “ hơn nữa, Bất tẩu của đệ vẫn còn nhỏ nha, đệ không nghe người Tây Dương nói sao? Sinh dục quá sớm sẽ không tốt cho người mẹ và cả đứa nhỏ!” Ta thật sự không đoán được hắn lại

trả lời như vậy, ta không khỏi quay đầu lại liếc nhìn hấn một cái. Giống như hấn vẫn chờ đợi ta quay đầu lại, ánh mắt hấn lại nhìn thẳng vào ta, cả khóe môi đuôi mày đều mang dáng cười.

Nghe Dận Tường nói cái gì là “ Ân ái vợ chồng”, trong lòng ta chợt cảm thấy cảm giác lẩn lộn. Nếu như không có Nhược Hi, nếu ta không có biết trước kết cục, thì có thể ta đã chết chìm trong sự ôn nhu của hấn rồi!

Ta do dự bàng hoàng thời gian dài như vậy, tâm cũng đã sớm động rồi, lại thủy chung không dám tiến lên một bước đón nhận hấn. Chỉ cần ta nhớ tới ta là Minh Tuệ, hấn là Dận Tự, rồi trong nhà còn có tỷ muội Mã Nhĩ Thái tồn tại, ta liền không nhận được sự hân hoan, hơn nữa còn có chút oán giận, hận ông trời thích trêu ghẹo con người.

Nếu như ta không biết trước tương lai, thì ta đã có thể thật tình phó thác, ngay cả việc cuối cùng treo cổ tự sát táng thân trong biển lửa ta cũng không từ. Nhưng mà lúc này ta đã biết kết quả, nếu còn tự mình lao đầu vào chỗ chết, chẳng phải là tự tìm đường chết sao, uống công cùng với người khác làm trò cười? Nhưng mà nếu ta nói ta đối với hấn chỉ có thờ ơ, thì chính là ta đang tự lừa mình dối người.

Ta cứ suy nghĩ như vậy mà bước lên xe ngựa, khi đầu ta khẽ đụng vào nóc xe ngựa thì ta mới giật mình tỉnh dậy, thấy Dận Tự đang ngồi đối diện ta, đôi mày hơi nhíu lại, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn ta. Thấy ta hồi phục lại tinh thần, hấn mới lại cười nói: “ Ta thấy hôm nay nàng có chút hoảng hốt, hay là đêm qua ngủ không ngon?”

Nghe thấy hấn nhắc tới đêm qua, ta nhớ tới khoảng khắc kiều diễm mê say kia, ta không khỏi cảm thấy xoay người đi. Hấn khẽ liếc mắt nhìn vào tai ta, thì thầm nói: “ Nàng nhìn xem, con gái của Thập tam và con trai của Thập tứ cũng đã hai tuổi rồi, chúng ta có phải nên nghe theo lời của Thập tam đệ, cũng nên nỗ lực một chút?”

39. Chương 39

Edit: Vân Nhi

” Mới vừa rồi không phải gia nói thiếp còn nhỏ sao?” nếu hấn có thể không hề che giấu nói ra như vậy, ta đơn giản cũng không then thùng, quay đầu lại nhìn hấn, nhíu mày lên trào phúng nói: “ Huống hồ, không cần biết Bát gia cùng ai sinh con, đều không phải là cháu của Thập tam gia sao?”

Hấn không dự đoán được ta lại sảng khoái như vậy, Dận Tự giống như hoảng sợ, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn ta, nhìn lại có thêm vài phần trẻ con. Cửa xe mỏng manh xuyên thấu một chút ánh nắng nhạt còn sót lại, ánh sáng này cùng với ánh mắt của hấn, trong đầu ta liền hiện ra một câu nói “Phù quang được kim, tinh ảnh trầm bích!” Ta ngây ngốc sửng sốt trong giây lát, liền cảm thấy không ổn, không được tự nhiên quay đầu đi. Dận Tự cũng che miệng ho một tiếng, giống như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn cứ yên lặng. Sau đó, hai chúng ta không ai nói lời nào nữa.

Xe rời khỏi phủ Tứ bối lạc không bao lâu thì liền vào cửa chính phủ Bát bối lạc, lúc này tâm ta mới từ từ bình ổn trở lại. Đến cửa nhỏ, ta đang muốn xuống xe sang kiệu thì trong nháy mắt lúc ta muốn bước xuống xe, Dận Tự kéo mạnh tay ta, đem ta ôm chặt trong lòng hấn, ở bên tai ta thấp giọng nói: “ trước đây thì không tính! Hiện nay ta sẽ không bao giờ để cho vợ nhỏ lại sinh con trai trưởng trước đâu! Nàng cứ yên tâm!” Nói xong hấn khẽ cười cười, buông tay ta ra.

Cho tới khi kiệu hạ xuống, ta vẫn cảm thấy mặt của mình nóng như lò lửa, ta không khỏi cảm thấy thẹn thùng Dận Tự. Nhưng thực sự trong lòng ta lại có một cỗ cảm xúc không nói nên lời, có chút ngọt có chút chua xót, cả tâm đều được tràn đầy.

Ta mang tâm tình không yên vào phòng, Liễu Nhi giúp ta cởi áo thay đồ, thấy tinh thần ta có chút hoảng hốt, liền cười nói: “ Phúc tấn vừa ra khỏi cửa có một ngày đã mệt mỏi rồi sao?”

Ta lắc đầu, lấy chiếc vòng ra khỏi cổ tay, hỏi: “ Phương nhi, hôm nay trong nhà có chuyện gì không?”

Phương Nhi đứng một bên nhận đồ trang sức ta mới tháo ra, bỏ vào trong hộp. Nghe thấy ta hỏi, liền vội vàng trả lời: “ Liễu Nhi tỷ theo phúc tấn ra ngoài, nô tỳ ở nhà nhàn rỗi hơn nữa ngày. Nhưng mà sau bữa

trưa, thì nhị tiểu thư bên Trắc Phúc tấn có tới đây, không biết muốn tìm phúc tấn có chuyện gì!?”

Nghe xong lời này, tay ta không biết tại sao lại rung lên, vòng tay phỉ thúy vừa tháo ra rớt xuống trên mặt đất, bể thành hai đoạn. Liễu Nhi “ai nha” một tiếng, vội vàng cúi người xuống lượm lên, tiếc nuối thở dài. Phương Nhi cũng kinh sợ, kích động quỳ rạp xuống đất: “Là nô tỳ ngôn ngữ không cẩn thận làm kinh động phúc tấn, nô tỳ đáng chết!”

Tiếp nhận vòng tay trong tay của Liễu Nhi, chiếc vòng phỉ thúy xanh trong tuyệt đẹp hoàn hảo giờ đã vỡ thành hai nửa, giống như hai mảnh trăng nằm trong lòng bàn tay ta. Lòng ta giống như đang nổi sóng, hình ảnh này giống như đã từng quen biết lại ở trong đầu ta quay cuồng không dứt như một cơn ác mộng, thì ra tất cả chung quy đều là mệnh!!!

Ta cũng thở dài, định thần lại, cười nói: “Bất quá là do ta trượt tay thôi, xem hai người các người kìa, sợ hãi tới như vậy? Liễu Nhi, mau đỡ Phương Nhi dậy đi, nền nhà cứng lạnh như vậy quỳ rất thoải mái sao?” Thấy hai nàng đều khôi phục lại sắc mặt bình thường, ta đang muốn trêu đùa thêm một hai câu, thì chợt nghe thấy tiểu nha đầu Thúy Thanh ở ngoài lên tiếng: “Phúc tấn, Mã Nhĩ Thái nhị tiểu thư đã tới đây!”

Ta lại thở dài, ta hướng về phía Liễu Nhi gật gật đầu, nàng đỡ ta ngồi xuống, liền xoay người đi ra cửa. không bao lâu sau, thì đã thấy Liễu Nhi dẫn Nhược Hi đi tới. Nghĩ lại, ta đã khá lâu không gặp qua nàng, bây giờ nhìn nàng thấy đã trưởng thành hơn không ít, có lẽ bởi vì tâm tư thay đổi nên nhìn nàng như lớn hơn hai ba tuổi vậy. Nhược Hi không phải là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương gì, luận tướng mạo chỉ sợ so với Nhược Lan kém hơn nhiều. Chẳng qua là hiện nay khí chất bất đồng, mặt mày thanh tú, khuôn mặt ôn nhu, đôi mắt trong suốt, vừa có vẻ một cô gái ngây thơ lại có sự trầm tĩnh của cô gái trưởng thành, giờ tay nhắc chân còn có chút tiêu sái, quả nhiên là không giống với cô gái quý tộc Mãn châu mười ba tuổi chân chính kia chút nào!!!

Nàng đi tới giữa phòng, giống như là có chút do dự, có chút không tự nhiên hành lễ với ta. Ta thấy nàng hành động như vậy, liền cười nói miễn lễ, lại phân phó nha hoàn chuyển ghế tựa tới cho nàng ngồi xuống, lúc này mới hỏi: “Nhược Hi cô nương tới đây mấy lần rồi, vậy có việc gì?”

Nàng không nghĩ ta sẽ nói vậy, nàng sững sốt một chút rồi mới nói: “Ách... Hồi phúc tấn, Nhược Hi là có việc xin nhờ Phúc tấn hỗ trợ!”

Ta hơi nhíu nhíu mày, lời này nói ra thật có chút không thẳng thắn, ta có thể giúp được nàng cái gì? Nàng lại có chuyện gì phải cần cầu tới ta? Trầm ngâm một lát ta mới trả lời: “Nhược Hi cô nương có việc gì thì cứ nói đi, ta có thể giúp được thì tuyệt đối ta sẽ không trốn tránh!” lời này là có hai ý, nếu như ta không thể hỗ trợ được thì tự nhiên ta cũng không quản.

Nhược Hi tạm dừng một chút, giống như là đang trau chuốt từ ngữ để nói, sau đó mới đứng lên, thủ lễ với ta và nói: “Có thể thỉnh phúc tấn giúp đỡ cho Nhược Hi khỏi phải tuyển tú không?”

Lời này ta thật không ngờ, xem ra cô nương mới tới này thật là có phong phạm của nữ tử hiện đại dám làm dám chịu. ta vô lực vỗ vỗ cái trán, nhìn Nhược Hi đang đứng thẳng lăng lăng chăm chú nhìn ta, cười khổ nói: “Cô nương thật đúng là sáng khoái, không biết chuyện này tỷ tỷ cô có biết không?”

“Phúc tấn, chuyện này không có quan hệ gì tới tỷ tỷ cả, phúc tấn trăm ngàn lần đừng giận chó đánh mèo lây sang tỷ ấy!” Nhược Hi có chút vội vàng biện bạch, mặt mày hiện lên sự lo sợ nghi hoặc.

Con mắt nào của cô nhìn thấy ta tức giận, còn giận chó đánh mèo! Ta âm thầm oán giận, trên mặt ta vẫn như cũ không có biểu tình gì nói: “Cô nương thật sự là lo lắng quá nhiều, ta chỉ là tiện hỏi một câu, cô không cần khẩn trương như vậy. Tỷ tỷ cô là ngăn cô đi tìm ta phải không? Nhưng bất quá cô không nghe theo lời cô ấy, có phải hay không?”

Chỉ thấy khuôn mặt Nhược Hi đỏ lên, lúng ta lúng túng nói: “Tỷ tỷ là sợ đem thêm phiền toái tới cho Phúc tấn, nhưng việc này có liên quan tới hạnh phúc cả đời của Nhược Hi nên Nhược Hi không có cách nào phải tới cầu xin phúc tấn!”

“Tỷ tỷ cô đối với cô có tốt không?” ta không trả lời câu hỏi của nàng, mà chỉ nhàn nhạt hỏi một câu.

“Tốt!” nàng lại sững sốt, thực tự nhiên trả lời.

“ Nếu là chuyện liên quan tới hạnh phúc cả đời của cô, Tỷ tỷ cô sẽ tự mình tới cầu xin ta. Hiện nay nàng không tới, lại ngăn cản không cho cô tới, không phải là chuyện này không quan trọng, mà căn bản là ta bất lực!” Ta tận lực làm cho ngôn ngữ của mình có vẻ bình thản, nhưng trong lòng ta cũng từng đợt đau đớn, nghĩ tới lời nói của Dân Nga hôm qua, ta không khỏi cảm thấy không có kiên nhẫn, muốn làm cho rõ.

Nàng còn muốn nói thêm cái gì, nhưng thấy vẻ thản nhiên của ta, lời nói của nàng cũng dừng lại ở trong miệng, nàng lên tiếng nói cáo lui rồi có chút cô đơn tiêu sái đi ra ngoài.

Ta hơi hơi nhắm mắt lại, qua đôi mắt nhắm hờ ta thấy vài tia sáng nhợt nhạt, thì ra là Phương Nhi đã đốt nến lên, ta đang mơ mộng thì chợt nghe thấy Phương Nhi hoảng sợ la lên: “ Trời, tay của Phúc tấn đổ máu!”

Một lời khiến cho ta bừng tỉnh, lúc này ta mới giật mình cảm thấy lòng bàn tay có chút đau, còn có chút cảm giác ẩm ướt, ta nâng tay lên thì thấy hai đoạn vòng tay ta còn cầm trong tay, lúc này mơ màng lơ đãng dùng sức, lòng bàn tay ta bị cắt một đường rất sâu, vết máu chảy qua kẽ hở ngón tay nhỏ xuống đất.

Liều Nhi lập tức bước lên nhìn xem, lại gọi người chuẩn bị thuốc và khăn băng bó, ta hoảng hốt nhìn đoạn vòng tay đã bị nhuộm thành màu đỏ, trong đầu ta có vô số những cảnh tượng thay phiên nhau hiện lên, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh Dân Tự nhìn bóng hình Minh Tuệ treo trong biển lửa mà khóc la bất lực, ta không khỏi mím môi cố gắng bình ổn lại tâm tư.

Ta từng thích nhất một bài hát, trong đó có ca từ nói: “ Có chút hận, nghiền xương thành tro không hối hận... có chút ái, trốn không thoát khỏi lưới trời tuy thưa...”

Ta trần trọc suy nghĩ, lo được lo mất, thì ra là bởi vì ta đã yêu Dân Tự. thì ra là ta đã yêu, mắt ta đột nhiên cảm thấy đau nhức, từng giọt lệ chợt rơi xuống...

Dân Tự, Dân Tự, Dân Tự... Tên này không chỉ là một nét bút trong sách sử, hắn còn là chồng của ta, là nút thắt của ta, là giấc mộng của ta, có lẽ có một ngày.. hắn còn có thể là phụ thân của con ta.

Thôi, nếu vận mệnh cuộc đời là như vậy, cuộc đua tranh sẽ không thể tránh khỏi, vì tâm của ta đã sớm rơi vào trong tay giặc rồi!!!

40. Chương 40

Edit: Vân Nhi

“Nàng bị sao vậy?”

Ta chợt nghe thấy âm thanh bước chân hoảng hốt dồn dập tới trước mặt ta, tiếp theo ta nghe thấy Dân Tự vội vàng hỏi ta, ta ngẩng đầu nhìn hắn, ta ý thức được trong mắt chỉ toàn là nước mắt, ta muốn xoay người che giấu nhưng Dân Tự đã cầm lấy cổ tay của ta.

Mắt hắn khi nhìn thấy đoạn vòng tay nhiễm máu chợt tối xuống, hắn cẩn thận cầm lấy đoạn vòng tay, tiểu nha hoàn cầm thau nước tới, Dân Tự cẩn thận tẩy sạch máu trên tay ta, cho đến khi vết máu đã biến mất chỉ còn lại vết thương trắng bệch, lúc này hắn mới cầm lấy bình thuốc trong tay Phương Nhi, thật cẩn thận xức thuốc lên rồi dùng băng gạc băng kỹ lại.

Thu thập thỏa đáng tất cả xong, hai chúng ta cùng ngồi bên nhau, Dân Tự mang vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn ta, hỏi: “ Ban ngày vẫn còn tốt mà, tại sao bây giờ lại khóc?”

Ta nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa với băng gạc, liếc mắt nhìn đoạn vòng tay đang đặt ở trên bàn, cười khổ nói: “ Chiếc vòng tay kia là của ngạch nương để lại cho thiếp, thiếp lại không cẩn thận làm gãy đôi, trong lòng có chút đau đớn!”

Hắn nhìn theo ánh mắt của ta, không khỏi lắc đầu, thở dài nói: “ Một nửa đồ cưới của nàng đều là của quận chúa để lại, bất quá chỉ là một chiếc vòng tay mà thôi, phía sau kho phòng còn có rất nhiều tại sao lại vì nó mà khóc?”

“ Lòng dạ của gia rộng lớn, tự nhiên là giống biển rộng lớn, Minh Tuệ chỉ là một nữ tử khuê các, tự nhiên là bụng dạ hẹp hòi, chỉ như nửa chén trà thôi!” ta nửa thật nửa giả cười nói.

“Chỉ nửa chén trà sao?” hấn lấy đoạn vòng tay, khuôn mặt mỉm cười nhìn ta chăm chăm nói.

Ta không đáp lời, chỉ nhìn vòng tay trong tay hấn, cười nói: “đồ tốt nhưng đã hỏng rồi thì chỉ có thể ném xuống. Đồ đã hư rồi để trước mắt chỉ khiến thêm đau buồn mà thôi!”

Dận Tự cười nói: “Dù cho nó đã bị vỡ, nhưng dù sao cũng là đồ ngạch nương nàng để lại cho nàng, làm sao nói bỏ là bỏ được!” nói xong, hấn lấy khăn gói hai mảnh vòng lại, bỏ vào trong hà bao bên hông.

Ta không rõ rốt cục hấn muốn làm gì, nhưng mà nếu ta đã quyết định buông lỏng tâm ra đón nhận hấn, thì ta cũng sẽ không đi cân nhắc vô vị làm gì. Lúc này Phương Nhi tiến vào nói đồ ăn đã được chuẩn bị xong, ta liền cùng hấn đứng dậy, đi ra phòng ngoài dùng bữa.

“Hôm nay tay nàng không tiện lắm, có cần gia hầu hạ nàng dùng cơm hay không?” Dận Tự đao to búa lớn ngồi xuống, nhìn xem tay ta đang băng bó, trêu đùa nói.

Ta ngồi phía bên tay trái của hấn, nhướn mày cười nói: “Đa tạ hậu ý của Bối Lặc gia, Minh Tuệ cho dù có ăn gan trời cũng không dám làm nhục đại giá của Bối Lặc gia!” nói xong, ta dùng tay trái cầm đũa, gấp đồ ăn vào trong chén của Dận Tự.

Hấn khẽ bật cười, gấp một miếng rau, lắc đầu nói: “Thật sự không thể tưởng tượng được phúc tấn của gia còn có thể làm nhiều việc cùng một lúc!”

Im lặng ăn cơm, trong lòng ta có vô số cân nhắc, đến tốt cùng phải làm như thế nào mới có thể khiến cho tương lai của hai chúng ta không quá mức bi kịch như vậy? Dận Đường từng nói có thể giúp ta thoát thân, nhưng sau khi thoát thân thì sao? Tuy rằng đối với quy chế lịch sử này ta không rõ ràng lắm, nhưng ta cũng biết thời đại phong kiến này tư tưởng rất khắc nghiệt, một khi ta thoát ly khỏi gia đình, thì ta có năng lực gì để tự bảo vệ mình?

Ta cùng với Nhược Hi đều có bản khoản giống nhau, nhưng mà nàng còn có thể lui bước bước đi, mà ta đã sớm cùng hấn chung một thuyền, cho dù không có tình cũng chỉ có thể không rời không xa, huống chi bây giờ ta đối với hấn đã có tình!!!

Sau khi suy nghĩ tất cả, ta buông đũa xuống, quay đầu nhìn Dận Tự cười nói: “Có chuyện thiếp muốn thương lượng với Bối Lặc gia một chút!”

Dận Tự còn cầm đũa trong tay, nhúu mày lại ra vẻ khó hiểu, ta lấy khăn che miệng lại ho một tiếng, cúi đầu nói: “Thiếp muốn phái người tới thôn trang đưa Lý thị trở về!”

Ta đang nói, thì chợt nghe thấy Dận Tự đập mạnh đũa lên bàn kêu “loảng xoảng” một tiếng, ta giật mình sợ hãi, vội vàng ngẩng đầu lên xem, thấy khuôn mặt thanh tú của Dận Tự trở nên âm trầm, ánh mắt giống như mang theo hàn băng, nặng nề nhìn ta.

“Dù sao phủ Bối lặc lớn như vậy, hậu viện chỉ có thiếp và Nhược Lan, người ngoài nhìn vào thì không hay lắm!” phản ứng của Dận Tự làm cho ta có chút khấn trương, nhưng mà ta đã quyết định, nên ta làm như không thèm để ý, cố gắng nâng cao tinh thần chậm rãi nói với hấn.

Dận Tự nghe xong lời này, không giận mà lại cười: “Thực không thể nào tưởng tượng được, Minh Tuệ lại có thể hiền lành như vậy!” Lời nói của hấn rõ ràng là mang vẻ châm chọc cùng với một chút thất vọng.

Ta thấy hấn không hiểu được tâm ý của ta, vì thế ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hấn, cười cười nói: “Hiền lành?” Ta nhìn băng lụa trên tay mình, trên mặt khăn thêu một đóa hoa sen mới nở màu hồng phấn, dưới ánh nến mờ ảo tạo nên một dáng hình tuyệt đẹp mơ hồ.

“Hai chữ này Minh Tuệ thật sự không dám nhận. Từ khi gả cho Bối Lặc gia, ba năm này chưa từng giúp chồng, lại vô duyên dạy con. Huống hồ, các huynh đệ của Bối Lặc gia đều mê thiếp mỹ nữ thành hàng. Nhưng độc nhất có Bối Lặc gia trong nhà chỉ có thiếp và Nhược Lan hai người, lại không có một đứa con trai gái nào. Không nói tới người ở trước mặt hoàng thượng và nương nương cảm thấy xấu hổ, mà chỉ cần nhìn thấy huynh đệ trong nhà thì cũng có chút không có mặt mũi rồi!” Ta một bên tinh tế sắp xếp từ ngữ, một bên nhìn chăm chăm quan sát sắc mặt Dận Tự.

Nói tới đây trong lòng ta kỳ thực là có chút không cam lòng, nhưng ở thời đại này tư tưởng có ba vợ bốn nàng hầu, có nhiều con là phúc vẫn là chủ yếu, là chính thống, chỉ bằng thân phận nhỏ bé của ta nếu vọng

tưởng đánh đổ hết thấy tư tưởng này thì hoàn toàn chính là châu chấu đá xe. Huống hồ cho dù là nông hộ bình thường cũng đã có nấp tiểu thiếp để khai chi tán nghiệp rồi, chứ đừng nói tới hậu duệ hoàng tộc cao quý.

Biểu tình nghiêm trọng trên mặt của Dận Tự dần dần biến mất, ý cười trên mặt càng lúc càng sâu, hắn giữ chặt cổ tay ta, ánh mắt sáng quắc nhìn ta. Bị hắn chăm chú nhìn làm cho ta có chút hoảng sợ, ta run rẩy một chút, muốn đứng dậy tránh ra, nhưng Dận Tự lại dùng sức chậm rãi ôm lấy ta, nhẹ giọng nói: “Nàng muốn đưa Lý thị trở về thì cứ đưa về đi! Nhưng mà...” Hắn hé môi, thanh âm càng lúc càng trầm thấp, giống như là thì thầm vậy “Nàng sinh con trai cho gia!” hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt ta, ta nhất thời cảm thấy hai gò má nóng rực.

“Gia!” ta đỏ mặt muốn đẩy hắn ra, không ngờ hắn lại nhanh nhẹn hôn lên môi của ta, không đợi ta hỏi phục tinh thần liền đứng lên, cười vang nói: “Liên Hỷ, đi tới phòng tắm phân phó một tiếng, gia muốn tắm rửa!”

41. Chương 41

Edit: Vân Nhi

Vốn là do Dận Tự nói muốn tắm rửa, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại là ta cùng với hắn đi vào phòng tắm.

Nhìn hai bồn tắm nằm song song bên nhau còn tỏa lên hơi nóng, ta quay đầu muốn bỏ đi nhưng cổ tay lại bị Dận Tự cầm lấy chặt chẽ, ta không thể thoát thân được.

Bọn nha hoàn chuẩn bị dụng cụ tắm rửa và quần áo đầy đủ xong thì theo thứ tự đi ra ngoài ngay. Trong phòng tắm to như vậy chỉ còn lại ta và hắn.

Mặt ta đã bị khí nóng làm cho nóng cháy, tim cũng đập càng lúc càng nhanh, nhưng mà thân mình ta đã bị cứng lại rồi, không thể động đậy. Dận Tự kéo cổ tay của ta, sau một hồi lâu không nói gì thì ta lại nghe hắn cười nói: “nàng phải bỏ xấu hổ đi thôi, nước đều muốn lạnh rồi!”

“Sợ là do Bối Lặc gia thẹn thùng đi?” Ta quay đầu, thấy khuôn mặt tuần tú của hắn cũng có chút hồng, ta không khỏi hé miệng nở một nụ cười.

Hắn không có trả lời câu nói của ta, mà bắt đầu cởi xiêm y của ta, nhìn ngón tay sạch sẽ thon dài của hắn đang cởi bỏ những nút áo của ta, ta đỏ mặt giơ tay lên muốn cản lại, không lưu ý vô tình đụng phải chỗ bị thương trên tay, khiến cho ta đau đớn cắn chặt môi.

Dận Tự không có dừng tay, chỉ là nhìn sâu vào mắt ta, ôn nhu gần như thì thầm thở dài: “Minh Tuệ, chúng ta là vợ chồng!”

Một câu này giống như trăng sáng gió mát, trong nháy mắt trấn an nỗi lòng xao động của ta. Vợ chồng: đó là mối quan hệ thân mật nhất cũng là xa xôi nhất trên đời này! Cái gọi là “như gần như xa là đồng với tây, sâu vô cùng nhưng cũng cạn như suối trong, rất cao rất sáng như nhật nguyệt, như thân như sơ là vợ với chồng!” nếu như là tình cảm rất tốt, thì vợ chồng chính là một thể, tự nhiên là rất thân thiết rất gần gũi. Nếu như tình cảm không tốt, quan hệ vợ chồng chỉ dựa vào một tờ giấy ước, chỉ vì “kết giao giữa hai họ”, không có tình chỉ có nghĩa, ngay cả nếu như hai vợ chồng tôn trọng lẫn nhau thì cũng chỉ là tương kính như tân mà thôi!!!

Mặc cho hắn là nhà giàu nhà cao cửa rộng như thế nào, mặc cho ta có là chủ nhân đoan trang hiền thực như thế nào, có ai không cầu vợ chồng ân ái, bạc đầu giai lão? Ta nhìn chằm chằm Dận Tự có lún phún râu trên cằm, không khỏi cảm thấy thất thần.

Trường bào màu xanh bích thêu hoa sen đỏ của ta bị hắn cởi ra, một trận gió nhẹ thoảng qua, lúc này ta mới hoàn hồn, giật mình phát hiện trên người mình chỉ còn lại áo lót mà thôi. Dận Tự đưa tay ôm lấy tay ta, ta cảm nhận được lòng bàn tay nóng rực của hắn, ta cảm thấy mặt của mình so với cái yếm đỏ thắm trên người còn đỏ hơn vài phần!!!

Dận Tự đưa tay chuyển qua xương quai xanh của ta, nhẹ nhàng cởi vòng cổ của ta ra, trên cổ buong lỏng, ta thuận thế gắt gao dùng tay che ngực, hấn bật cười ra tiếng, cũng không ngăn lại động tác của ta, mà đưa tay ra phía sau lưng của ta.

Tình cảnh lúc này là ta hai tay ôm ngực, đầu cúi xuống, mà Dận Tự thì vòng tay ôm lấy ta, hai cái tay một trái một phải vòng ôm qua người ta, cởi bỏ nút thắt sau yếm của ta. Hô hấp nóng rực của hấn phả vào người ta, khiến cho trên trán của ta đổ ra một chút mồ hôi.

Hấn kéo hai sợi dây yếm của ta ra, ta lại dùng chút sức gắt gao bảo vệ cho cái yếm nhỏ sắp rời khỏi cơ thể ta. Bàn tay khô nóng của Dận Tự nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, hấn ở bên tai ta nói nhỏ: “thịt trắng trong như ngọc, da nõn nà như lụa, Minh Tuệ của gia thật đúng là rất xinh đẹp...”

Ta mím môi có chút xấu hổ ngẩng đầu, cố ý đừng phải cảm của hấn, hung tợn nhìn theo hấn. Ánh mắt của Dận Tự sáng rực như ánh trăng, khóe môi mang theo ý cười trong suốt. Hấn cúi thấp đầu xuống hôn lên đôi mắt ta, cười nói: “Đây là của gia...” hấn cúi thấp xuống chóp mũi của ta, hôn một cái rồi nói: “này là của gia...” Cuối cùng hấn hôn lên môi ta, thở dài nói: “Này cũng là của gia...” âm thanh cuối cùng biến mất ở trong môi ta.

Ta bắt đầu có chút mờ mịt, cảm thụ được môi hấn trơn bóng đang áp chặt vào môi ta, cảm thụ được luồng khí nóng của hấn lưu chuyển trong ta. Trong giây lát, khi lưỡi hấn phá tan được trở ngại tiến vào trong miệng ta, cùng lưỡi ta dây dưa thì thần trí ta trở thành một mảng hỗn độn, ta chỉ đơn giản nhắm chặt hai mắt, cùng hấn trầm luân.

Hơn nửa ngày, hấn mới dừng lại nụ hôn, ta chỉ cảm thấy thân mình có chút mềm ra, không tự chủ được ôm chặt lấy gáy hấn. Thấy ánh mắt của Dận Tự càng thêm nóng rực, ta mới phát hiện ra hấn đã nhân cơ hội này cởi lấy cái yếm của ta ra, hơn nữa hấn đang chậm rãi ôm ta đi.

Kinh hô một tiếng, ta đột nhiên xoay người lại, đưa lưng về phía hấn. Hô hấp dồn dập của Dận Tự từ từ bình tĩnh hơn, hấn ở phía sau lưng ta ôn nhu nói: “Minh Tuệ, cho đến ngày hôm nay nàng còn không muốn sao?”

Tâm của ta cảm thấy run rẩy, hấn hỏi như vậy muốn ta trả lời như thế nào đây? Ta đối với hấn đã động tâm, nhưng đêm động phòng hoa chúc còn trì hoãn tới 3 năm, bây giờ hợp tình, lại hợp lý, ta có cái gì lại không muốn đây?

Thời điểm này, ta thật sự rất ngượng ngùng, nhưng nếu không nói ra, thì sẽ không thể nào xong được. Nghĩ như vậy, ta cũng không có quay đầu, chỉ là nhẹ nhàng nói: “Thiếp không nghĩ tới sẽ ở trong này...”

Ta hoảng hốt một chút, trường bào vừa rồi bị Dận Tự cởi ra lại được phủ trùm lên người ta. Thân thể của ta trong nháy mắt bay lên không trung khiến cho ta hoảng sợ, quay lại ta nhìn thấy đôi mắt sáng rực của Dận Tự đầy vẻ vui sướng. hấn ôm chặt ta bế ta ra ngoài, thẳng hướng tới phòng ngủ.

Ta không dám nhìn các nô dịch ở trong viện, chỉ gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, đem mặt kề sát bên ngực hấn, trong lòng cắn răng mắng: “Tên quỷ háo sắc này, hủy đi thanh danh một đời của ta!”

Các nha hoàn chuẩn bị hầu hạ ở trong phòng đều lui hết xuống, ta bị Dận Tự nhẹ nhàng đặt lên trên giường. nằm trên giường, ta ngẩng nhìn Dận Tự chậm rãi cởi bỏ áo khoác ngoài, đai lưng, áo ngoài, cuối cùng chỉ còn lại trung y. Nghĩ đến bản thân mình bị hấn chinh phạt vật như vậy, ta có chút suy nghĩ rồi đột nhiên ngồi thẳng dậy, cũng không quan tâm bản thân mình quần áo không chỉnh tề ta đưa tay cởi áo của hấn. Dận Tự giật mình run lên một chút, rồi sau đó mang theo ý cười buông tay ra, tùy ý ta cởi áo của hấn. ta có chút khẩn trương, tay run lên nên cởi nút áo của hấn không ra được, ta càng phát hoảng dùng sức kéo ra, chợt “Xuy” một tiếng, áo hấn đã bị ta xé rách, lộ ra thất lưng trần.

Chuyện này khiến cho cả hai chúng ta đều ngây ngẩn cả người. Dận Tự có chút dở khóc dở cười nhìn vạt áo bị xé rách, lại nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của ta, bốn cợt nói: “tuy nói đêm xuân đáng giá ngàn vàng, nhưng Minh Tuệ của gia cũng không nên vội vàng như vậy, ngày mai vì phu được nghỉ, thời gian có rất dài!”

Ta vừa xấu hổ vừa tức giận, giận dữ nhéo vào phần lưng lộ ra của hấn một cái: “Gia còn nói!” hấn hít vào một hơi, nắm lấy bắp vai ta nói: “Ra tay nặng như vậy, nàng không đau lòng hay sao?”

Ta xem chỗ lưng hần có chút hồng, còn có vết móng tay cào, ta hiểu được mình đã ra tay hơi mạnh một chút, vì thế ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, thấp giọng hỏi: “Rất đau sao?”

Hần lại hít vào một hơi sâu, lúc này thanh âm của hần có chút ám muội: “Rất đau, đau... muốn ăn nàng!!!”

42. Chương 42

Edit: Vân Nhi

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này ta đều chưa từng thân cận với nam nhân, nhưng ta vẫn có thể nhận ra được đôi mắt nóng bỏng của Dận tự là đại biểu cho cái gì. Lúc này không chỉ mắt của ta, mà toàn thân của ta đều đỏ lên nóng bỏng như ở trong lò lửa vậy. Có lẽ do xấu hổ tới cực điểm nên đầu óc ta cũng thông suốt hơn một chút. Nhìn trong mắt hần tuy rằng đã bỏng cháy, nhưng lại cố tình làm ra vẻ quân tử, lòng ta thâm oán hận, ta đơn giản thẳng người lên, nhân tiện kéo áo hần ra, ném xuống đất, sau đó giữ chặt cánh tay hần, dùng sức kéo, hần không chút giãy dụa nào đã thuận thế bổ nhào vào trên người ta.

Trước kia không phải là chưa từng tiếp cận qua, nhưng tình huống lần này thật sự là bất đồng. Áo của hần vừa rồi đã bị ra kéo ra, mà áo của ta qua sự vận động này giờ cũng đã bị mở ra, cho nên tim ta cùng với tim hần lúc này chỉ cách một làn da và máu huyết, cứ như vậy tim đập như nổi trống vang lên bên ngực của đối phương.

Dùng khí mạnh mẽ lúc này trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu tích.

Da thịt thân cận, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đây chính là lần đầu tiên của đôi vợ chồng chúng ta. Ta không khỏi có chút chua xót nhớ lại, chuyện này với hần sợ là đã trải qua rất nhiều, những nữ tử ở bên hần cũng nhiều không kể xiết. Mà ta, qua hai kiếp cũng không có kinh nghiệm thực chiến nào, những gì ta biết đều là do văn học miêu tả, ngay cả tranh ảnh ta còn chưa có xem qua.

Nghĩ tới đây, cảm xúc của ta không khỏi có chút hạ xuống. chuyện ba vợ bốn nàng hầu hiểu được là một chuyện nhưng chân chính chấp nhận lại là một chuyện khác.

Dận Tự vốn đang vui đùa vào cắn cổ ta, nhẹ nhàng liếm hôn xương quai xanh của ta, cảm giác được thân mình của ta đột nhiên cứng nhắc, hần ngẩng đầu, thấy mắt ta mang ánh lệ, mắt hần chợt tối sầm lại nâng thân mình lên hỏi ta: “Làm sao vậy?”

“Không công bằng.” Ta xoay đầu, nhìn chằm chằm ánh nến trên bàn mang theo vài phần hờn dỗi nói.

Hần sửng sốt một chút, giống như đã hiểu được, nghiêng người nằm đổ xuống, cười nói: “Vậy nàng đến đây đi!”

“người này...” ta vừa tức, vừa thẹn vừa giận, ta bỗng đứng ngồi dậy, nhìn gương mặt tươi cười của hần, ta muốn mở miệng mà không biết nói từ đâu, chỉ có thể hờn dỗi khép lại vạt áo chính mình.

Dận Tự cũng ngồi lên, một bên vén mái tóc dài của ta, một bên lại nói: “Minh Tuệ, tâm tư của nàng quá nặng. Chúng ta nếu đã là vợ chồng, nàng có gì muốn nói với ta thì hãy cứ nói ra, chớ đừng nên để ở trong lòng!” Thấy ta không nói lời nào, tay hần tạm dừng một chút, thử nói: “Nàng là ăn dấm chua?”

“Thiếp...” Ta thấy hần đoán trúng tâm tư của ta, ta chỉ cảm thấy một trận ủy khuất, hốc mắt đau rát. Cố gắng mạnh mẽ nuốt nước mắt xuống, ta liếc hần nhẹ giọng nói: “Thế nhân đều biết Bối Lặc gia tài năng tuyệt thế, mà Minh Tuệ thì không tài không mạo. Lúc trước có thể cùng Bối Lặc gia thành hôn bất quá là do ý vào gia thế. Bối lặc gia cho dù vương vấn bụi hoa, phong lưu khắp thiên hạ đi chăng nữa thì Minh Tuệ nào dám ghen tuông gì chứ?”

Nghe xong lời ta nói, Dận Tự không nhịn được nở một nụ cười. hần gơ hai tay ôm chặt tay ta, ở trên tai ta cắn mấy cái, cắn răng nói: “nàng cái nha đầu này, lại cùng gia tính toán sao? Còn phong lưu khắp thiên hạ? nàng cho là gia suốt ngày không có việc gì làm sao, mỗi ngày đều giống như những đấng đồ tử bình thường đi trên đường đùa giỡn nữ nhân ư?”

Ta trừng mắt liếc hần một cái, lại thấy hần không thèm để ý gì cời trần lộ nửa thân trên, ung dung nhìn ta, ta không khỏi nóng bừng cả mặt.

Ánh mắt của Dận Tự càng thêm thâm trầm, hần khê hôn lên môi ta một cái, thấp giọng nói: “ Minh Tuệ, nàng yên tâm!”

Nháy mắt chìm vào luân hãm, sau đó là xuân về hoa nở.

Có lẽ không ai có thể chân chính hình dung ra đêm đầu tiên của nữ tử, sinh lý và tâm lý là như thế nào. Cái gọi là lưỡng tình tương duyệt, cùng người có tình làm chuyện hai người, tình tế nghĩ tới đó chính là vui mừng.

Đó là một loại vui mừng như thế nào? Cả đời này đối với người nam nhân không giữ lại cái gì, không cần biết là thể xác hay tinh thần đều là thân nhiên phó thác. Ta nguyện cùng người yêu thương và tín nhiệm, nguyện ý tin tưởng, và cũng hy vọng người đem tất cả giao phó cho ta.

Giống như Xuân Hoa Thu Nguyệt, Hạ Phong Đông Tuyết vui mừng bình thường, làm cho ta cho dù trải qua sự đau đớn ban đầu, cũng có thể nhịn xuống không dám la to, cắn môi xấu hổ nhìn hần. ngược lại Dận Tự hần thăm dò thật cẩn thận vận động thân mình, ôn nhu nói: “ Nếu đau thì kêu gia đi ra!”

Sự đau đớn nhẹ nhàng tan mất, bên trong ta lại to tướng tê dại khó chịu, ta khê vòng tay ôm lấy hần, thì thầm nói: “ Thiếp không đau!”

Hần hôn nhẹ lên môi ta, nhẹ nhàng du động, hơi thở nóng rực của hần phả lên người ta, thanh âm của hần giống như thì thầm, trầm thấp mang theo dụ hoặc vào tai ta: “ Minh Tuệ tốt, nàng lại dụ hoặc ta như vậy, ta đã có thể...” Lời nói tiếp theo của hần đã bị động tác thay thế.

Lúc thì nhẹ nhàng, lúc lại như cuồng phong, say sưa đắm chìm trong mật ngọt, ta cùng hần như đang đi tới chốn tiên cảnh nhân gian vậy. đến cuối cùng, khi mưa tan mây tạnh, thì trên đệm giường lại vấy đỏ những cánh hoa đào nở rộ.

Ta chỉ cảm thấy xương cốt nhuyễn nhừ, không thể động đậy. Dận Tự nhẹ nhàng ngẩng người lên, dùng ngón tay vén mái tóc ướt mồ hôi của ta ra, giọng khàn khàn nói: “ Minh Tuệ, được không? Có thích hay không?”

Ý thức được ý tứ câu hỏi của hần, ta xấu hổ nhắm chặt hai mắt, một mạch lắc đầu. Hần thấy vậy khê động dậy thân dưới, ta sợ tới mức vội vàng trốn mất, ủy khuất nhìn hần, nói: “ Mệt mỏi quá, thiếp không cần!” thanh âm vang ra, đúng là lời nói khàn khàn rất ái muội.

Dận Tự xoay người nằm bên người ta, đưa tay ôm lấy ta vào trong lòng, bắt đắ dĩ nói: “ Nha đầu này, lâu như vậy mới cho gia ăn tới miệng, còn cố tình không cho gia tận hưởng. Xem nàng hạ quyết tâm như thế nào, nàng có cầu xin ta tha thứ gia cũng không để ý tới!”

Ta không khỏe trở trở thân mình, mới vừa rồi ra rất nhiều mồ hôi, cả gối cũng đều ẩm ướt, trên người có chút khó chịu. Dận Tự cười khê một tiếng, đưa tay hạ màn, lên tiếng nói: “ Chuẩn bị nước tắm!”

Không bao lâu sau, trong phòng đã chuẩn bị xong bồn tắm, quần áo màn che cũng chuẩn bị xong. Liễu Nhi tới gần giường, thấp giọng nói: “ Nô tỳ hầu hạ chủ nhân tắm rửa!” Dận Tự vừa muốn lên tiếng trả lời, ta thấy trên người mình có nhiều dấu hồng ngân, nên liền nói: “ Không cần, các người đều đi ra ngoài đi!”

Dận Tự bốn cọt nhìn ta, lắc lắc đầu thì thầm nói: “ nàng tưởng bọn họ không biết sao?” ta trừng mắt liếc hần một cái, lại tiếp tục lên tiếng nói: “ Các người đi xuống trước đi, đợi lát nữa rồi vào dọn dẹp!”

Đám người Liễu Nhi lên tiếng vâng lệnh, sau đó cửa phòng được đóng lại. Ta lúc này mới hé một góc màn ra, thấy trong phòng không còn bóng người, liền đứng dậy bước xuống giường, ta lại nghĩ nghĩ cầm lấy quần áo phủ thêm lên người, nói với Dận Tự: “ Thiếp tắm rửa trước, gia chờ một lát đi!”

Dận Tự cũng đứng dậy, lúc ta xoay người muốn bước đi, hần cười nói: “ nàng nghĩ bọn họ chỉ chuẩn bị một bồn tắm sao?”

Đến phía sau bình phong, quả nhiên ta thấy hai bồn tắm tỏa khí nóng đang nằm đó. Ta ngồi vào bồn nước ấm áp, dựa đầu vào thành bồn, thân mình lúc này mới giảm bớt khó chịu, ta thoải mái thở dài ra một hơi.

Bên kia tiếng nước đã dần dần ngừng lại, ta nhắm mắt lại lơ đãng. Qua một lúc lâu sau, khi ta mở mắt ra, thì nhìn thấy Dận Tự đang khoác hồ trường bào, cúi người bình tĩnh nhìn ta.

43. Chương 43

Edit: Vân Nhi

Tướng mạo của Dân Tự ôn nhuận như ngọc, lại xinh đẹp như hoa quỳnh, dung mạo tú lệ. Lúc này hấn cúi người, một đôi mắt ẩn chứa ánh sáng, không mang theo một chút tạp chất nào, trong suốt vô cùng chăm chú nhìn ta.

Ta vẫn không thể tin được, nam nhân như vậy tại sao lại có người nói hấn tâm tư phức tạp? Nhưng ta lại không thể không tin, trong nhóm con cháu hoàng thất, có người nào tâm cơ lại không thâm trầm, người nào tâm tư lại có thể dễ đoán?? Có người từng nói qua, ở vị trí cao quý như vậy, rất khó có thể không tranh không đoạt. Dù sao, không có ai muốn làm Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát ở Huyền Vũ môn cả!!!

Thẳng đến khi ta nghe được tiếng cười của hấn, ta mới giật mình phát hiện ra chính mình đang chăm chú say sưa nhìn hấn, ta lại bất tri bất giác dùng tay che ngực lại.

Dân Tự đưa tay bế ta ra khỏi bồn tắm, đặt ta lên trên ghế bông, lại lấy khăn mềm mím cười chậm rãi chà lau cho ta. Vừa rồi mới trải qua sự thân cận da thịt, lúc này lại không mảnh vải che thân đứng trước mặt hấn, ta cảm thấy bản thân mình xấu hổ tới muốn ngất đi. Hoàn hảo Dân Tự cũng không tính tra tấn ta thời gian dài, lúc ta xấu hổ muốn quay đi thì hấn rút cục cũng buông xuống vải mềm trong tay, cầm lấy tấm vải nhung, bọc kín người ta lại, sau đó ôm chặt ta trong lòng, vòng qua bình phong trở lại giường.

Giường đã được thu dọn rất chỉnh tề, thay chăn đệm mới sạch sẽ. Một lần nữa nằm ở trên giường, trong mũi như có mùi hương gỗ Mộc Tê, bên người là Dân Tự ấm áp, thần trí ta có chút hoảng hốt, tất cả chuyện vừa rồi xảy ra lại thoáng qua trong đầu óc ta, ta liền như vậy cùng với nam nhân này...

Ban đầu ta đã từng nghĩ qua, nếu ta thực sự là Quách Lạc La Minh Tuệ, ta cũng phải Dân Tự họa phúc cùng chia, cho dù ta có cam lòng hay không...

Nhưng từ lúc này, quan hệ của ta và Dân Tự không chỉ là vợ chồng, mà còn là người yêu. Bởi vậy, con đường phía trước cho dù là bụi gai đầy đặc, hay là núi đao biển lửa, ta cũng chỉ có thể cùng Dân Tự đồng tâm hiệp lực, vinh nhục cùng nhau.

Ta có thể làm được gì? Về lai lịch của ta, chuyện khó tin như vậy, làm sao ta có thể mở miệng nói với Dân Tự? Từng biết qua lịch sử, từng xem qua chuyện xưa, mọi chuyện có thể sẽ có thay đổi hay không? Nhược Hi là khách không mời mà đến thế giới này, ta cũng là kẻ lạc loài trong thế giới này, hai nhân tố lạ đồng thời xuất hiện, thế giới này còn có thể giữ nguyên kết cục như ban đầu sao???

Dân Tự từng nói ta suy nghĩ quá nhiều, xem ra là đúng chứ không sai. Ta quay đầu lại nhìn xem vẻ mặt của Dân Tự, thấy hấn hai mắt khép hờ, dưới ánh nền khuôn mặt của hấn giống như bị một tầng ánh sáng ấm áp nhu hòa bao phủ, ta bỗng dừng nhớ đến trong tiểu thuyết Kim Dung có đánh giá dung mạo của hai người nam nhân, tuy là ta không thích hai người đó nhưng mà những lời nhận xét đó vẫn ghi sâu trong đầu ta. Một người là Doãn Chí Bình “Mi thanh mục sáng”, một người khác là Lệnh Hồ Xung “Ngọc Diện Bạc Môi”.

Ta không khỏi cười khổ, hai từ tốt đẹp như vậy, lại được dùng ở trên hai tên nam nhân như vậy. Một kẻ thì lợi dụng khi người ta khó khăn làm ô uế sự trong sạch của người ta, mà một kẻ khác trong tay cầm giữ ánh trăng trong suốt, nhưng trong tim lại mang theo một nốt chu sa đỏ tươi không phai mờ.

Chính trong lúc ta đang thờ dài, Dân Tự mở to mắt, hai mắt tinh tường nhìn ta, khóe môi hơi hơi cong lên, trên choker nói: “Nàng là vui mừng tới khó an giấc sao?”

Ta cắn cắn môi, cúi đầu xuống thấp giọng hỏi: “Cả đời này chàng sẽ rất tốt với thiếp sao?” nói ra những lời này, trong lòng ta cũng có chút tự giễu, cảm tình chẳng lẽ là có thể dùng lời hứa hẹn để cam đoan sao?

Đuôi lông mày của Dân Tự khẽ nhếch lên, run run, cười nói: “Cả đời thì quá dài, cả ta và nàng hai người đều không ai có thể đoán được tương lai sẽ như thế nào...” hấn vuốt tóc ta, tiếp tục nói: “Bất quá, gia có thể khẳng định, hiện tại nàng là người ở trong lòng gia!”

“Là người duy nhất trong lòng?” ta hỏi, cổ nén không đề cập tới người còn đang ở trong tiểu viện kia.

Hắn hiểu rõ nhìn thẳng vào ta, ánh mắt trong suốt, ngữ điệu kiên định nói: “ Là người duy nhất!”

Ta cảm thấy ánh mắt có chút chua xót, liền xoay người ngồi dậy, cầm tay hắn, trên cao nhìn xuống hắn trầm thấp hữu lực nói: “ Dận Tự, vì câu “duy nhất” hôm nay của chàng, đằng trước cho dù là núi đao biển lửa, không sợ sẽ vạn kiếp bất phục, ta Quách Lạc La Minh Tuệ cũng sẽ bên chàng không rời không bỏ, sống sẽ ở bên nhau, chết sẽ chôn chung huyệt!”

Dận Tự mở to hai mắt, liền như vậy kinh ngạc nhìn ta, ta cũng yên lặng nhìn hắn. Sau một lúc lâu, Dận Tự mới đột nhiên dùng lực, gắt gao ôm chặt ta vào ngực, cúi đầu bên cổ ta, ta cảm thấy trên má hắn hình như có chút ẩm ướt, thanh âm cũng có chút khàn đi: “ Minh Tuệ, gia... chắc chắn sẽ bảo hộ nàng chu toàn!”

Khi đó quang cảnh lửa cháy xương nghiền thành tro luôn quanh quẩn trong đầu ta cứ như vậy bị hai giọt nước mắt âm thầm của Dận Tự xóa sạch. Đêm hôm đó, cùng với những đêm rất lâu sau đó, ta không hề có một cơn ác mộng nào nữa!!!

44. Chương 44

Edit: Vân Nhi

Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh ta đã sớm không có người, ta nhớ tới hôm nay phải vào triều, Dận Tự chắc là đã vào triều sớm. Ta nghe thấy trong phòng còn sót lại chút mùi gỗ mộc tê, miễn cưỡng không muốn nhúc nhích, trong lòng ta là một trận cảm giác ngưỡng ngưỡng xen lẫn vui mừng.

Ta chuyển người, tiểu nha đầu hầu hạ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, đi tới trước giường nhỏ giọng hỏi: “ Phúc Tấn, người đã thức dậy chưa?” thấy trời đã sáng choang, ta liền lên tiếng, phủ thêm áo ngoài, phân phó nàng giúp ta rời giường rửa mặt. Nha hoàn cẩn thận đem màn cài sang hai bên, đột nhiên kinh ngạc la lên một tiếng.

Ta nhìn về phía nàng, thì thấy nàng ngơ ngác nhìn phía trên phía trên tưởng có treo một đóa hoa, ta cũng sửng sốt, gọi nàng đưa qua cho ta xem một chút. Tiểu nha hoàn dè dặt thỉnh tội, thật cẩn thận mang đóa hoa đó qua cho ta. Đây là một đóa hoa giấy nhỏ, ở trên vẽ mấy đóa hoa cúc, trang sức nhiều màu dùng làm lá, hoa cùng lá kia tuy đơn giản, nhưng cũng là hao tốn một phen tâm tư. Ta có chút nghi hoặc đây là hoa gì nha? Xem hình hoa thấy giống mà cũng không giống thủy tiên. Bên trong là một tờ giấy nhỏ, vẽ một đóa hoa hải đường kiều diễm, lại có hai câu thơ “ Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi!”

Nhìn nét bút quen thuộc của Dận Tự, ta thần người một lát, lại nhìn lên mặt bên có một nét bút qua loa vẽ rau hạnh, ta nhìn không được cười một hồi, mới kêu Liễu Nhi đến đem đóa hoa này cất đi.

Rửa mặt chải đầu xong, bọn nha hoàn bưng lên đồ ăn sáng, ta liền ăn qua hai cái bánh ngô nhỏ, lại uống một chén cháo gạo tẻ, xong rồi mới buông đĩa xuống. Phương Nhi ở một bên hầu hạ ta súc miệng, cười nói: “ Hôm nay phúc tấn phá lệ vui vẻ, ăn sáng tự nhiên cũng thấy ngon hơn!”

Người nói tuy là vô tâm, nhưng người nghe lại thật có ý. Ta ngậm một ngụm nước ở trong miệng, hơn nửa ngày mới nhổ ra ngoài, mặt cũng thẹn đỏ bừng, ta lấy khăn lau qua khóe miệng, trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái. Liễu Nhi cũng xấu hổ kéo tay Phương Nhi, hạ giọng quát: “ người nói bậy gì đó!” Phương Nhi hình như cũng nghĩ ra chột đỏ mặt, đi theo tiểu nha đầu dọn bàn ăn.

Liễu Nhi cầm khăn trong tay ta, cười nói: “ Cũng khó trách Phương Nhi, từ khi phúc tấn...” nàng dừng một chút rồi lại nói “ Chúng nô tỳ cũng là thật lâu chưa được thấy Phúc tấn cười vui vẻ như vậy!”

Nhìn khăn nàng đang cầm trong tay, ta đột nhiên nhớ tới, ba năm trước đây khi động phòng hoa chúc, cũng không biết nguyên nhân* được giải quyết như thế nào. Nhưng mà đêm qua, đêm giường nhiễm lạc hồng, nếu như bị người ta thấy, nếu có người có tâm gây sự, thì đó sẽ là một cái tội khi quân. Nghĩ đến đây, trong lòng ta chợt nảy lên, ta ra ý bảo Liễu Nhi cúi đầu tới gần, nàng nghi hoặc tới gần ta, ta nhỏ giọng hỏi: “ Đêm qua... đêm giường kia người thu dọn thế nào?”

Liễu Nhi đỏ mặt, nghĩ tới tình cảnh hỗn độn kia, thấp giọng nói: “ Đêm qua nô tỳ đã thu dọn kỹ lưỡng, không để cho bất kỳ ai thấy được. sáng sớm hôm nay, Bồi lạc gia đã phân phó nô tỳ đốt đi rồi!”

Nghe thấy Dân Tự đã sớm xử lý, ta thở phào nhẹ nhõm, hẳn quả nhiên là lớn lên trong cung, đối với mọi sự luôn luôn miễn cưỡng cẩn thận, đối với những sự việc tranh đấu như vậy ta thật sự là không có kinh nghiệm nha.

Một buổi sáng, ta ngồi ở bên bàn sách viết đi viết lại bài thơ “ Quan Su”, Liễu Nhi hầu hạ một bên, nghiêng mực rót nước, trên mặt luôn mang theo ý cười, khiến cho ta cảm thấy xấu hổ, vì thế ta phụng phịu đuổi nàng đi phòng bếp, phân phó phòng bếp làm thêm món canh đậu hủ cho bữa cơm trưa.

Chính vào lúc này, bên ngoài phòng truyền tới những tiếng động ồn ào, cẩn thận nghe một chút thì hình như là Phương Nhi đang tranh chấp cái gì đó với người khác. Ta nhìn Liễu Nhi, nàng hiểu ý liền đi tới cửa, cao giọng nói: “ Ai đang ồn ào ở bên ngoài? Thật là không có quy củ!”

Không bao lâu, Phương Nhi mang về mặt oan ức nhẹ nhàng tiến vào, phía sau còn có một tiểu nha hoàn cầm ấm trà đi theo. Ta còn chưa có mở miệng nói chuyện, Phương Nhi đã quỳ rạp xuống đất, nghẹn ngào nói: “ phúc tấn, nô tỳ có tội. Nô tỳ không nên cãi nhau với Liên Phúc, làm phiền tới phúc tấn. Thỉnh phúc tấn trách phạt!”

“ Liên Phúc đã làm cái gì khiến cho hai người cãi nhau như vậy?” ta buông bút xuống, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng: “ là hắt ăn vụng bánh của người sao?”

Liễu Nhi cùng vài nha đầu ở trong phòng đều bắt giắc mỉm cười, Phương Nhi lại không cười, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, trong mắt ánh lệ nói: “ Tóm lại là nô tỳ ở trong viện của phúc tấn làm ầm ĩ, là nô tỳ không có quy củ, thỉnh phúc tấn cứ trách phạt nô tỳ!”

Ta thở dài, xem ra là chuyện này Phương Nhi muốn giấu giếm ta: “ Người cứ đứng lên trước đi, đừng có câu trước câu sau là “thỉnh phúc tấn trách phạt”, ta cũng không phải là không nói đạo lý, dù sao phải hiểu được căn nguyên mọi chuyện thì mới xử lý cũng không muộn!” nói xong, ta nhìn Liễu Nhi, hơi nâng nâng cằm về phía cửa.

Liễu Nhi hiểu ý đi tới cửa, thanh thúy nói: “ Phúc tấn gọi Liên Phúc tiến vào!”

Rèm cửa kéo ra, tiểu thái giám Liên Phúc cúi đầu đi vào, liền quỳ gối xuống đất, buồn bã nói: “ Nô tài quấy nhiễu phúc tấn, thỉnh phúc tấn trách phạt!”

“ Liễu Nhi này, người ta nói ta là người đàn bà đánh đá, người nói đây là do người ngoài lan truyền, hay vẫn là nô tài trong phủ làm cho ta nổi danh?” ta cầm chén trà, nhìn hai người một người trước một người sau quỳ gối cúi đầu ở đó, quay đầu cười khổ nói chuyện với Liễu Nhi.

Phương Nhi cùng Liên Phúc vội dập đầu, đồng thanh nói: “ Nô tỳ/ nô tài muôn lần chết cũng không dám!”

Liễu Nhi tiến lên một bước, cười nói: “ Chúng ta hầu hạ phúc tấn lâu như vậy, phúc tấn là người thế nào các người còn không hiểu được? hai người các người đến cuối cùng là tranh chấp cái gì, vẫn là nói rõ trước mặt của phúc tấn đi!”

Liên Phúc lại dập đầu, lúc này mới mang theo vài phần oan ức nói: “ Hồi phúc tấn, chuyện là như vậy: buổi sáng trước khi Liên Hỉ hầu hạ gia vào triều sớm đã phân phó nô tài đi ra thôn trang ngoài thành, nói là...” hắt liếc mắt nhìn ta một cái, ta gật đầu ý bảo hắt tiếp tục, lúc này hắt mới dám tiếp tục nói: “ nói là báo cho Lý thứ phúc tấn chuẩn bị một chút, hai ngày nữa sẽ đón nàng về phủ!” nói xong, hắt lại thật cẩn thận liếc mắt nhìn ta một cái, ta cầm chén trà trong tay, hơi hơi nhíu mày: “ Chuyện này ta đã biết. Sau đó thì sao?”

Lời còn chưa dứt, ta thấy mọi người trong phòng đều đồng loạt nhìn về phía ta, sau đó lại quy củ cúi đầu xuống. Ta mỉm cười, thì ta cái gọi là người đàn bà đồ kỵ đánh đá thực sự không phải là tin đồn vô căn cứ. Tuy rằng hai năm nay ta không có làm ra chuyện gì khiến cho người ta oán trách, nhưng mà phu quân không nạp thiếp, ở thời đại này mà nói thì đó chính là lỗi của ta.

Liên Phúc lại nói tiếp: “ Nô tài tới thôn trang, đã gặp Lý thứ phúc tấn, nhưng Lý thứ phúc tấn dập đầu hướng gia và phúc tấn, nói không nghĩ muốn về phủ, hy vọng có thể ở thôn trang yên ổn sống qua quãng đời còn lại. nô tài có khuyên vài câu, nhưng Lý thứ phúc tấn đã cầm kinh sách, không còn để ý tới nô tài nữa. Nô tài không có cách nào đành phải quay trở về. Sáng sớm Liên Hỉ có dặn dò sau khi tới thôn trang thì phải tới báo cáo với phúc tấn. Nhưng khi vào sân, nô tài gặp được Phương Nhi cô nương, nô tài nói cô

nương ấy tiến vào bấm báo một tiếng, Phương Nhi cô nương biết được chuyện này thì liền cãi nhau với nô tài!”

Phương Nhi ngẩng đầu, có chút lo lắng nhìn ta, ta cười lắc đầu: “Các người hai người đều đứng lên đi. Phương Nhi nha đầu này không quý củ, lát nữa nhất định phải trách phạt! Liên Phúc người chịu oan ức, Liễu Nhi người đi lấy một xâu tiền, thưởng cho Liên Phúc đi!”

Liễu Nhi đi vào buồng trong, không bao lâu thì cầm một xâu tiền đi ra, đưa tới trong tay Liên Phúc, Liên Phúc nhận tiền muốn quỳ xuống, ta liền khoát tay, ý bảo hắn đi xuống làm việc. Phương Nhi thấy Liên Phúc đi ra ngoài, liền đi tới bên cạnh ta, nhu thuận quỳ xuống trên đất, thấp giọng nói: “ là nô tỳ làm sai, phúc tấn đừng nên tức giận!” ta vỗ vỗ đầu nàng, cười nói: “ ta biết là người tốt với ta, nhưng người đã thật sự phạm lỗi. Ta phạt người nửa tháng tiền tiêu vặt, người có phục không?”

“ Nô tỳ tạ ơn phúc tấn nhẹ phạt!” Phương Nhi cười vui vẻ, lấy lòng đứng sau lưng xoa bóp cho ta. Liễu Nhi gõ nhẹ vào trán của nàng, nói: “ mồm mép láu lỉnh!”

Lúc này ta lại có chút buồn bực, nếu Lý thị kia không chịu trở về thì ta nên làm như thế nào đây? Người hiền lành xem ra cũng không dễ dàng làm rồi! Nếu hậu trạch có thêm vài nữ nhân thì như vậy thanh danh của ta và Dận Tự cũng tốt hơn, nhưng mà nếu vì thanh danh của hai người chúng ta mà lại hy sinh những nữ tử vô tội thì ta cũng không muốn. Có lẽ chỉ có thể dựa vào Dận Tự, cứ để cho hắn giải quyết mọi chuyện đi!!!

Lúc này, có tiểu nha hoàn tiến vào báo: “Phúc tấn, bồi lặc gia đã trở về.”

Ta liền đứng lên, theo bản năng chỉnh lại tóc, kéo kéo lại vạt áo. Nghe thấy Liễu Nhi và Phương Nhi cười nhẹ, ta trừng mắt nhìn hai nàng một cái, rồi cất bước đi tới cửa.

Tiểu nha hoàn kéo màn cửa ra, ta đang muốn đi ra cửa thì đã thấy Dận Tự đi nhanh như cắt dọc theo hành lang đi tới. Lúc này ánh mặt trời đang lên cao nhất, trong viện mấy cây Lựu nở hoa đỏ như lửa, Dận Tự một thân mặc triều phục, khuôn mặt mỉm cười, khoe môi khê nhếch lên, ta đỡ lấy khung cửa, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ lên.

45. Chương 45

Edit: Vân Nhi

Thấy Dận Tự bước tới trước mặt của ta, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng, ánh mắt cũng rất ấm áp, ta lúc này mới giật mình phúc thân: “ Bồi Lặc gia!”

Hắn đỡ lấy ta, cười nói: “ Gia đã trở về!”

Ta mơ hồ nghe thấy tiếng cười, lúc này ta mới phát hiện ra đi theo Dận Tự còn có Dận Đường và Dận Nga. Lúc này hai người bọn họ đang đứng ở phía sau lưng Dận Tự, vẻ mặt tràn đầy ý cười.

Ta chợt nghe Dận Nga lớn tiếng cười nói: “ Bát ca bát tẩu này thật là...” Hắn gãi gãi đầu, nhìn nhìn Dận Đường, Dận Đường liền tiếp lời: “ Một ngày không gặp như cách ba thu!”

Ta có chút xấu hổ nhìn Dận Tự, thấy ánh mắt của Dận Tự thay đổi, ta nghĩ hắn muốn giải vây cho ta. Không ngờ hắn ho nhẹ một tiếng: “ Cữu đệ, Thập đệ cẩn thận ngôn ngữ một chút, Bát tẩu của người da mặt rất mỏng, không chịu nổi trên chọc đâu!”

Ta không nghe nổi nữa, xoay người đi về phía phòng trong. Dận Đường lên tiếng cười nói: “ Tẩu tử đi thông thả, chúng ta không phải vì muốn trên chọc tẩu mà đến, chúng ta là vội đến đây tặng lễ cho tẩu mà thôi!” ta nghe vậy thì sửng sốt, lúc này Dận Tự tiến lên ngăn ta lại và nói: “ Nàng theo chúng ta tới thư phòng đi, có chút chuyện muốn nói với nàng!”

Vào thư phòng, Dận Nga làm vẻ đao to búa lớn ngồi xuống, cầm chén trà lên uống rồi nói: “ Bát tẩu, tẩu sẽ không như vậy đem ta cùng với Cữu ca đuổi ra ngoài chứ?” Ta tìm ghế tựa ngồi xuống, cười nói: “ Ta cũng không dám. Bất quá, các người là muốn xin lỗi ta chuyện gì?” Dận Nga buông chén xuống, hàm hồ nói: “ Chúng ta muốn cấp cho Bát tẩu vài vị mỹ nhân, mong rằng Bát tẩu vui lòng nhận cho!”

Dận Tự khụ một tiếng, khoe môi hàm chứa ý cười hướng ta gật gật đầu, ta hiểu được ý tứ của hắn, cố ý làm ra vẻ cười lạnh nói: “ Mỹ nhân này làm sao lại là tặng cho ta, vẫn là đưa cho Bối Lặc gia chứ?”

“ Ách...” Dận Nga gãi gãi đầu, nhìn Dận Đường nhờ giúp đỡ “ Cứu ca, không phải là huynh nói Bát tẩu sẽ không tức giận sao?”

Dận Đường nghiêng đầu nhìn ta, buồn cười nói: “ Tẩu tử vẫn đừng nên dọa hắn, hiện nay chọc tẩu cũng chính là chọc vào Bát ca, hai chúng ta cũng không có lá gan lớn như vậy!”

Ta chống đỡ không được liền nở nụ cười: “ Thập gia phúc khí lớn như vậy làm sao có thể bị ta dọa sợ? Bát quá là ta cũng không tức giận, chỉ cần Bát gia vừa lòng là được!”

Dận Nga vỗ vỗ ngực: “ Vậy là tốt rồi, ta nhất định sẽ phải tìm nhiều người tốt một chút đưa lại đây cho Bát tẩu!”

Ta cả kinh, vội vàng nói: “ Kỳ thật, cũng không cần nhiều lắm, ta sợ trong phủ không đủ chỗ ở nha!”

Thấy Dận Tự và Dận Đường môi đều mang ý cười, ta có chút ngượng ngùng, nói: “ Ta đi chuẩn bị một chút điểm tâm!” rồi lập tức liền chạy trốn. Chuyện này cho dù đã giải quyết, ta không nghĩ lại bị người ta thấy rõ ràng sự “ Ghen tỵ” của mình như vậy. Hậu viện có thêm vài nữ nhân làm nền, ít nhất để cho người ở thời đại này nhìn qua cũng tốt.

.....

Tại vương triều phong kiến đến tận cùng này, ta đã muốn chậm rãi quên đi mình là người hiện đại, năm tháng lại cứ như dòng nước lặng lẽ trôi qua.

Nhược Hi tuyển tú bị thất bại, thật sự được tiến cung làm cung nữ, ta tuy rằng không hiểu được con gái của Tứ phẩm tướng quân tại sao lại có thể đi làm nô tỳ, nhưng là chuyện này vốn cũng không phải là chuyện mà ta nên quan tâm.

Ta thờ ơ lạnh nhạt, thấy Dận Tự đối xử với nàng vẫn theo lễ đối khách, không có chút tư tình nào, vì thế ta cũng dần chậm rãi yên lòng. Thậm chí một ngày kia ta thấy trên đầu nàng cài một cây trâm hoa mộc lan, ta cũng chỉ là vội vàng nhìn qua. Dù sao, số mệnh của nàng với ta đã muốn không còn quan hệ gì nữa.

Hơn mười năm qua, ta sinh trưởng tử của Bát gia Hoảng Vượng, lại sinh thứ tử Hoảng Sưởng. Hậu viện Bát phủ vẫn oanh oanh yến yến không ngừng, nhưng mà Nhược Hi vẫn luôn luôn ở trong cung, tuy rằng lúc nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng ta chưa từng thăm hỏi những chuyện gì có liên quan tới nàng. Thẳng đến một ngày kia, ta mang theo đứa nhỏ vào cung thỉnh an ngạch nương, thì Nhược Hi ở tại hoa viên cản bước chân ta.

Nàng than thở khóc lóc cầu xin ta, xin ta hãy giải phóng cho tỷ tỷ của nàng khỏi Bát phủ. Nàng nói cơm no áo ấm đối với tỷ tỷ của nàng chỉ là gong xiềng, nàng sợ Nhược Lan có một ngày không còn chống đỡ nổi, xin ta hướng Bát gia viết thư cho Nhược Lan.

Ta thực không biết nói gì chỉ nhìn nàng. Mọi chuyện xảy ra đều là do chính nàng lựa chọn. Chuyện của Nhược Lan, năm đó xác thực là Dận Tự có trách nhiệm, nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, hắn đã cố hết sức để bù đắp lại, thậm chí có đôi lúc Dận Tự qua đêm ở chỗ Nhược Lan ta cũng giả như là không biết.

Hiện tại, Nhược Hi cư nhiên dám tới nhờ ta nói chuyện thư với Dận Tự, ta cười lạnh nói: “ Cô nương tại sao lại nói như vậy? tỷ tỷ cô đừng nói là không phạm vào thất xuất, cho dù thực sự có phạm vào thì vì thể diện của hoàng gia chỉ sợ cũng là một miếng vải trắng để kết liễu mà thôi! Còn nói cái gì mà thư!” nói xong, ta cũng không nhìn lại sắc mặt của nàng, mang theo hai nhi tử phẩy tay áo bỏ đi.

Nhưng sau khi trở về ta đã cùng Dận Tự nói chuyện một hồi lâu, sau đó lại đi tìm Nhược Lan tình tế nói chuyện nửa ngày. Kỳ thực là ta đồng tình với nàng, nhưng ở thời đại này, nàng và ta mang thân phận như vậy, ta có năng lực làm gì đây? Nhưng sau một phen nói chuyện, ta sáng tỏ tâm tư của nàng, cũng ra quyết định quyết tâm muốn giúp nàng lần này.

Qua hai ngày sau, ở một đêm khuya tối đen, trong tiểu viện của Nhược Lan nổi lên một trận lửa lớn. ngày hôm sau, cả hoàng tộc đều biết trắc phúc tấn được sủng ái của Bát Bối Lặc Mã Nhĩ Thái thị đã chết trong

biển lửa. Bọn họ không biết là trong một tòa am nhỏ ở ngoại ô Bắc Kinh có thêm một vị ni cô mang pháp danh là Trần Tỳ Khư Ni.

Mấy năm nay, ta nhìn Dân Tự có khí đặc chí mẫn nguyện, có khi cô đơn suy sụp tinh thần, không cần biết như thế nào, ta đều hết mình tuân thủ hứa hẹn của ta với hần, không rời không bỏ. khi hần đặc chí ta cùng hần vui mừng, khi hần thất chí ta cùng hần cô đơn. Ta cho rằng chân ái chính là không cần biết như thế nào ta thủy chung yêu hần, hần cũng không phải là người ta ảo tưởng, người trong ảo tưởng tất nhiên là hoàn mỹ vô khuyết. nhưng hần rõ ràng là người đang tồn tại, bởi vậy khẳng định là có điểm tốt có điểm không tốt, ta không quá nghiêm khắc, ta chỉ là cố gắng tiếp nhận tất cả của hần, chỉ là vì ta đối với hần có YÊU!!!

Năm Khang Hi thứ 61, bánh xe đen tối của lịch sử đã bắt đầu quay tới thời điểm kia!

Ngày nào đó, Na Lạp thị tới phủ tìm ta, từ năm đó khi Hoàng Huy chết non, tâm của nàng cũng đã lặng như nước. Nàng có chút sợ hãi nói chuyện với ta: “ ta biết ta không nên tới tìm muội, nhưng ta thật sự không biết phải tìm ai thương nghị nữa!” nàng nói, hôm nay hoàng thượng triệu kiến nàng, đã phân phó nàng đi làm một việc, đó là muốn nàng tự mình mang rượu độc ban cho Nhược Hi.

Ta cả kinh, Hoàng Thượng đối với Nhược Hi luôn luôn rất tốt, giống như đối với chính nữ nhi của mình vậy, làm sao có thể đột nhiên muốn hạ độc thủ? Na Lạp thị cười khổ nói: “ Mặc cho nàng là ai, ở trong lòng Hoàng Thượng thì không ai có thể vượt qua con mình được!”

“ Vậy?” ta nghi ngờ thật lớn, dù sao Dân Chân đối với Nhược Hi có mối quan hệ sâu như vậy, nếu như Na Lạp thị thực sự đi kết liễu tính mạng của Nhược Hi, chỉ sợ ngày sau hai vợ chồng họ sẽ nảy sinh hiềm khích.

“ Hoàng thượng nói...” nàng chần chờ một chút “ nếu là ta không muốn đi, thì người sẽ gọi Hoàn Nhan thị đi!”

Thập tứ phúc tấn? lòng ta khẽ cười thầm, xem ra đây là bản lãnh của Hoàng đế, có thể sắp xếp cho con cái nhà mình còn đứng ngoài xem hát nữa. hần nhất định là biết chuyện của Nhược Hi, Dân Chân và Dân Đề, thì ra là hần chưa xử lý chỉ là vì muốn dùng nữ nhân này để kiềm chế hai huynh đệ bọn họ. Nay sợ là đại nạn buông xuống, hần cũng sợ ngày sau hai huynh đệ bọn họ càng lúc càng cương với nhau, nữ nhân này thật sự không thể lưu lại được.

Để cho Tứ phúc tấn hoặc là Thập Tứ phúc tấn xuống tay? Xem ra người được chọn làm Thái Tử cũng là một trong hai người bọn họ, ta âm thầm thay Dân Tự kêu oan, cả đời này trừ tính chung quy cũng không thể tránh thoát khỏi mệnh trời.

“ Tứ tẩu, ta biết tẩu đối với Tứ ca có tình, nay làm hay bỏ đó là do tẩu quyết định muốn để cho hần được đạt thành mong muốn hay là vẫn hi vọng tình vợ chồng của hai người vẫn tốt đẹp?” Tứ phúc tấn mà động thủ, ngôi vị hoàng đế đó sẽ thuộc về Tứ gia, nhưng mà tình cảm vợ chồng sợ sẽ mất hết. “ Hoặc là... Tẩu trở về cùng Tứ gia thương nghị một chút!”

“ Thương nghị?” nàng như nhớ tới cái gì đó, trên mặt hiện lên một loại ý cười bi thương “ Không cần, mấy năm này Tứ gia đối đãi với ta không tệ, cho dù là vì hần ta cũng bất cứ giá nào!”

Mấy ngày sau, trong cung truyền ra tin tức cung nữ phụng trà trong Càn Thanh Cung Mã Nhĩ Thái Nhược Hi bạo bệnh không trị được.

Ta không biết chuyện này đến tột cùng là Dân Chân có cảm kích hay không cảm kích, nhưng mà nửa tháng sau khi Khang Hi băng hà, ta mang theo các cách cách trong nhà tiến cung thủ lĩnh thì ta thấy trên mặt của Tân hoàng trừ bỏ tang thương mất cha ra còn mang theo con đường rộng mở không che giấu được. Mà tân Hoàng hậu Na Lạp Thị tinh thần đã có chút không tốt, dung nhan tiêu tụy.

Sau đó, Dân Đề ngàn dặm xa xôi vội vàng về kinh chịu tang, ở linh tiền đại náo một hồi, ta không biết nơi này rốt cục là có bọn người Dân Tự trợ giúp hay không. Dù sao thứ chính trị này đối với ta cũng không hề có quan hệ gì.

Rốt cục, đợi cho sau khi hiếu kỳ đã mãn, ta vào trong cung nhìn thấy Hoàng hậu, sau khi thản nhiên nói vài câu, ta liền rời khỏi Khôn Ninh cung ngay. Ta biết, tất cả đều đã không còn giống như trước kia nữa.

Ta chậm rãi đi dọc theo con đường hướng về phía Thần Võ Môn, trong lòng thấy cảm khái ngàn vạn, con đường từng bước kinh tâm của Nhược Hi đã muốn xong. Mà ta... tương lai vài năm này sẽ như thế nào, cũng không phải là chuyện ta có thể quan tâm hay làm chủ. Không cần biết là sinh hay tử, chỉ cần bên cạnh ta có người kia, như vậy ở trên đời này cũng không có cái gì đáng sợ.

Xa xa nhìn ở cửa cung, Dận Tự một thân áo trắng khỏe môi hàm chứa ý cười bước nhanh về phía ta, ta cũng bước nhanh hơn đi về phía hắn.

Dận Tự, mang thiệp về nhà!!!

Hoàn

46. Chương 46: Phiên Ngoại Quách Lạc La Minh Tuệ: Phần 1

edit: Vân Nhi

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, a mã đã trở lại!” Một thân ảnh nhỏ bé chạy tới.

Minh Tuệ đi lại chuồng ngựa ôm một chút cỏ khô, nhẹ nhàng vuốt ve cổ con ngựa, nhìn tiểu cô nương đang chạy tới, cười nói: “ Minh Ngọc, muội chạy chậm một chút, cẩn thận ngã đau thì lại khóc!”

Minh Ngọc thở hổn hển đứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thấm chút mồ hôi, cười hì hì nói: “ Muội mới sẽ không khóc đâu! Biểu ca nói, về sau mà còn khóc sẽ không cho muội ăn trái cây!”

“ Muội thật là tham ăn đó!” Minh Tuệ cười bước tới, lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, hỏi: “ A mã làm sao?”

Minh Ngọc kéo tay Minh Tuệ, vừa cười vừa nói: “ Tỷ tỷ mau đi đi, vừa rồi tiểu Anh tới báo tin, nói cổ kiệu của A mã đã tới cổng lớn rồi!”

Hai tỷ muội nắm tay nhau, rời khỏi chuồng ngựa, xuyên qua vườn, hướng về phía thư phòng.

Mới tới cửa vườn, đã thấy Đào nhi chạy tới: “ Cách cách, gia đã tới nhị môn rồi!”

Minh Tuệ gõ lên trán Minh Ngọc một cái, cười nói: “ Nha đầu nhà ngươi, rốt cục là đã pháit bao nhiêu người đi thám thính tin tức đây?”

Minh Ngọc vui vẻ cười nói: “ Tỷ tỷ da mặt mỏng, trong lòng lại gấp gáp, nên ta mới phân ưu giúp cho tỷ tỷ thôi!”

“ Hừ!” Ngoài cửa có một nam tử lên tiếng hừ một cái, cười nói: “ Câu phân ưu là được dùng như vậy sao? Minh Ngọc nha, con thật là có tiến bộ đó!”

Minh Ngọc giống y như con chim nhỏ, lập tức bổ nhào vào trong lòng nam nhân kia: “ A mã!”

Quách Lạc La Minh Thượng nhìn tiểu nữ nhi ngây thơ, cười thở dài, buông nàng ra, vẻ nghiêm túc nói: “ Cô nương đã lớn còn búống bình như vậy sao?”

Minh Ngọc tựa vào bên người ông, cười rất đắc ý: “ Biểu ca nói, con có lớn so với hắn vẫn là nhỏ, mà nếu so với A mã lại còn nhỏ hơn!”

Minh Tuệ thỉnh an A mã, dùng một đôi mắt to trong suốt nhìn ông.

Minh Thượng ngách phụ vỗ vỗ đầu Minh Ngọc, nói với Đào Nhi: “ ngươi mang tiểu cách cách vào vườn đi dạo đi!” sau đó, ông quay đầu nói với Minh Tuệ: “ theo ta vào thư phòng!”

Minh Ngọc quệt miệng bỏ đi, Minh Tuệ tim đập thành thịch, cố gắng trấn định theo A mã đi vào thư phòng.

Đem cửa đóng lại, trong thư phòng lúc này chỉ có hai cha con bọn họ. Minh Thượng ngách phụ ngồi sau thư án, trong tay cầm lấy cái chặn giấy khẽ vuốt ve. Minh Tuệ đứng ở trước bàn, bình ổn hơi thở chờ đợi ông.

“ Nữ nhi lớn rồi quả nhiên là không thể giữ được!” Minh Thượng ngách phụ lên tiếng nói: “ Tuệ nhi, con bây giờ có hối hận cũng đã không còn kịp rồi!”

Minh Tuệ giật mình, lập tức hiểu ra, lại cười vui vẻ: “ A mã...” Nàng then thùng kêu lên một tiếng.

“ Cho tới hôm nay, ta vẫn không muốn gả con cho Bát a ca” Minh Thượng ngạch phụ bất đắc dĩ nói: “ xuất thân của mẫu thân hần thấp kém, bá khí lại quá lớn, tuy rằng khuôn mặt hần luôn ôn nhuận, nhưng bên trong...” Ông dừng lại một chút, thở dài: “ Ta sợ con theo hần sẽ phải chịu ủy khuất. Cô cô của con cũng có ý này, vốn ta cảm thấy Cữu A ca...”

“ A mã!” lời của Minh Thượng ngạch phụ còn chưa dứt, Minh Tuệ liền cắt ngang.

“ Trong kinh thành này có bao nhiêu là hoàng thân quốc thích, vương tôn cao quý, con chỉ muốn gả ột mình Bát a ca!” Minh Tuệ không để ý tới ngưỡng ngừng của một cô gái, thẳng thắn nói.

“ Qua hai ngày nữa thánh chỉ sẽ tới trong phủ, con thực sự chuẩn bị làm Bát phúc tấn đi!” Minh Thượng ngạch phụ nhìn xem sự nôn nóng của nữ nhi, không khỏi nở nụ cười, chế nhạo nói.

Minh Tuệ lập tức đỏ mặt, vòng qua bàn nắm lấy tay áo của A mã làm nũng.

Nhìn nữ nhi luôn đoan trang có thần thái như vậy, Minh Thượng ngạch phụ không khỏi có chút cảm khái, ông vỗ vỗ đầu nữ nhi, cười nói: “ Như thế nào lại trẻ con như vậy? Đã là một đại cô nương sắp lấy chồng rồi, Minh Ngọc mà nhìn thấy sẽ muốn chê cười con!”

Minh Tuệ nhịn không được phì cười một tiếng, vẫn còn có chút e lệ, xoay người chạy ra khỏi phòng.

“ Tuệ nhi!” vừa nói ra tới cửa vườn, thì đã bị Minh Tuấn kêu lại.

“ Đại ca!” Minh Tuệ cười hành lễ. đối với vị huynh trưởng này, Minh Tuệ luôn luôn kính trọng, hần tuổi không lớn nhưng đã lập được nhiều chiến công, ở trong gia tộc Quách Lạc La thị cũng được coi như là một nam nhi thượng phẩm!

Minh Tuấn cười nhìn nàng, nói: “ muội muội hôm nay rất vui vẻ, chắc là đã đạt thành mong muốn rồi, đúng không?”

Minh Tuệ e then nói: “Đại ca thật là, cứ trêu ghẹo Tuệ nhi như vậy!”

Minh Tuấn thấy bộ dáng tươi cười rạng rỡ của Minh Tuệ, ngược lại hơi trầm ngâm, nói: “ Ta có một số việc muốn nói với muội, muội nghe xong thì trăm ngàn lần đừng có tức giận nha!”

“ Chuyện gì?” minh Tuệ lúc này rất vui mừng, lơ đãng hỏi.

“ Về Bát gia.” Minh Tuấn thấp giọng nói: “ Muội có biết trong phủ của hần có người không?”

Minh Tuệ ngần ra: “ Hần... hần không phải có một trắc phúc tấn, còn có vài thông phòng sao?” Nói xong, nàng cười nói: “ Ca ca, hậu viện của huynh ngoại trừ chị dâu, còn có mấy thị thiếp, không phải sao?”

Mặt Minh Tuấn đỏ lên, khụ một tiếng: “ cái này không giống! Mấy người kia đều là di nương nhét vào trong phòng ta, nói là vì Quách Lạc La gia khai chi tán diệp. Nhưng mà, Bát trắc phúc tấn là do chính hần thỉnh phong. Huống hồ...” Hần lại im miệng không nói tiếp.

Minh Tuệ vội hỏi: “Huống hồ cái gì?”

“ Muội vẫn là cô gái khuê các, theo lý thuyết ta không nên nói với muội chuyện này, nhưng là nếu để về sau muội biết thì sẽ càng bức bối, không bằng hiện nay có tính toán tốt thì hơn!”

47. Chương 47: Phiên Ngoại Quách Lạc La Minh Tuệ: Phần 2

Edit: Vân Nhi

Minh Tuấn vẫn còn rất khó mở miệng, thấy sắc mặt của muội muội nóng nẩy, liền nói: “ Lúc trước muội nói Bát a ca tốt, ta liền lưu tâm hỏi thăm về hần. Người ở trong phủ của hần không nhiều lắm, chuyện cũng ít, nhưng mà trắc phúc tấn kia thì lại có hơi không tầm thường. Bát a ca là người nhật, chưa từng thấy qua hần gần nữ sắc, tự nhiên lại đích thân cầu xin được chỉ hôn, thì có thể thấy hần đối với nàng ta là không hề hời hợt. Sau đó, ta tìm một số binh lính đóng quân ở Tây Bắc hỏi, thì mới biết...”

Minh Tuấn thở dài “ Thì ra Mã Nhĩ Thái thị kia từng cùng một vị võ quan dưới trướng cha nàng có chút liên quan, vào kinh tuyển tú kia là chỉ tuân theo quy chế, không dự đoán được là sẽ bị Bát a ca nhìn trúng, nàng ta vốn là không hề tình nguyện. Sau đó, Bát a ca có chút nghi ngờ, phái người đi Tây Bắc điều tra, Mã Nhĩ Thái tướng quân vì tránh họa, nên đem võ quan kia phái ra chiến trường, không ngờ lại bị chết trận.”

Nghe xong những lời nói này, Minh Tuệ có chút kinh ngạc, nàng yên lặng suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên kiên định cười nói: “ chuyện trước kia với muội không có quan hệ gì! Hiện nay muội thích hần, cũng nhất định sẽ làm cho hần thích muội!”

Minh Ngọc ở một bên nhảy ra, vỗ tay cười to: “ Biểu ca, ca có nghe tỷ tỷ nói không, rất thẹn thùng nha!”

Dận Đường đi theo sau nàng, bước ra, khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười thản nhiên nói: “ Minh Tuệ quả nhiên là Minh Tuệ!”

Minh Ngọc thở dài: “ biểu ca, ca từ nay không được lại kêu tên của tỷ tỷ nha!”

Dận Đường nghe vậy thì làm như cười khở, thì thảo nói: Ngọc nhi nói đúng, về sau phải gọi là Bát tẩu rồi!”

Ngay cả Minh Tuệ là người lạnh lẽo, nghe xong những lời này cũng xấu hổ đến mặt đỏ hồng, trừng mắt liếc mọi người một cái, liền vội vàng chạy trở về phòng.

Những ngày sau đó, mỗi ngày nàng đều như ở trong mộng đẹp. Theo thánh chỉ ban xuống, đến ngày chính thức thành hôn thì còn khoảng gần một năm, Minh Tuệ từng có vô số ảo tưởng, ảo tưởng về một nam nhân như tiên giáng trần, có thể khiến cho nàng yêu mến.

Rốt cục cũng đến ngày đại hôn, lúc trang điểm, Minh Tuệ cố ý đem sinh lễ kim châm phượng đầu mang ở trên đầu, tuy rằng không hợp với lễ, nhưng đơn giản đó là sinh lễ do Bát a ca tự mình chọn mang đến nha!

Khi nàng ngồi ở trên kiệu hoa, nàng hồi hộp không còn biết gì, tim cứ nổi trống đập thình thịch. Cách một tấm màn kiệu dày, nàng biết tấm áo đỏ thắm phía trước chính là phu quân của nàng. Đó là người mà nàng tâm tâm niệm niệm không thể nào quên, là người nàng liều lĩnh đòi gả, là toàn bộ vui sướng, hạnh phúc và hi vọng tương lai của nàng.

Lúc động phòng, đội khăn đỏ, Minh Tuệ luôn tuân theo lễ tiết luôn luôn ngồi yên ở trên kháng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng có chút ngưng ngung, lại càng có nhiều hơn vẻ vui sướng.

Uống xong rượu giao bôi, bà mai đem vật áo hai người kết chung một chỗ, nói cát tường sau đó liền lui ra ngoài. Hai người ngồi yên bên nhau, Minh Tuệ cảm giác được chút hơi thở mang mùi rượu của nam nhân, nàng cúi đầu, trong lòng có chút khẩn trương.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có chút âm thanh vang lên: “ Gia, trách phúc tấn không tốt!” Minh Tuệ liền cảm thấy nam nhân bên cạnh liền đứng lên, nàng cảm thấy có chút sai lệch, ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy khuôn mặt luôn luôn bình thản của Dận Tự mang vẻ kinh hoàng, hần không thềm để ý tới Minh Tuệ, đưa tay cởi lấy vật áo kia. Minh Tuệ nhớ tới lời của ca ca nói, trong lòng là một trận đau đớn, nàng đưa tay giữ lại tay Dận Tự, Dận Tự lúc này rốt cục cũng nhìn nàng một cái.

“ Gia, người muốn bỏ lại thiếp ở đây sao?” Nàng nhin xuống đau đớn, cổ găng cười hỏi.

“ Ta đi xem thử Nhược Lan một chút, rất nhanh sẽ quay lại ngay!” Hần bình thản giải thích, lại giống như ngọn đao chí tử đâm vào trong tâm của Minh Tuệ.

Minh Tuệ kinh ngạc nhìn Dận Tự, không biết sai lầm ở đâu, vẫn là có nguyên nhân gì khác, vật áo sống chết cũng không tháo ra được. Dận Tự quýnh lên, dùng sức kéo, xé rách một nửa vật áo, liền vội vàng mở cửa bỏ đi.

Minh Tuệ ngã ngồi ở dưới đất, nắm trong tay nửa cái vật áo của Dận Tự, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Thì ra, một cuộc hôn nhân cưỡng cầu, đúng là đem tới khổ sở như vậy!”

Nàng gơ tay tháo xuống cây phượng trâm trên đầu, cẩn thận ngắm nhìn một lát, kiên quyết thẳng về phía ngực đâm xuống. A mã, Minh Ngọc, đại ca...

Nha đầu Liễu Nhi là cửa hồi môn của nàng vừa rồi thấy Bát a ca vội vàng đi ra khỏi tân phòng, không yên lòng cách cách, liền tiến vào xem thử. Thấy tình cảnh như vậy, sợ tới mức hồn phi phách tán, vội tới đoạt lại cây trâm, tuy rằng đâm vào không sâu, nhưng vẫn chảy ra không ít máu. Liễu Nhi dưới tình thế cấp bách, cầm lấy một miếng lụa trắng ở trên kháng che lại ở trên vết thương của Minh Tuệ.

Minh Tuệ chợt hồi thần, mới giật mình hiểu ra mình vừa rồi trong màn sương mù đã làm ra một việc ngốc nghếch. Nhịn không được, nàng ôm lấy Liễu Nhi khóc lớn.

Lúc này, Dận Tự có chút suy sụp tinh thần quay lại, thì nhìn thấy tình trạng ở trong phòng, không khỏi hoảng sợ.

Minh Tuệ dưới sự giúp đỡ của Liễu Nhi đứng lên, nhìn thoáng qua Dận Tự, khuôn mặt không chút thay đổi, phân phó Liễu Nhi đi lấy thuốc, đến sau bức bình phong đắp thuốc, lại thay đổi quần áo.

Lúc đi ra, nàng thấy Dận Tự cầm lấy cái khăn dính máu kia sửng sờ, Minh Tuệ cười lạnh nói: “ hãy cầm lấy nó đi báo cáo đi, sẽ giảm bớt công chuyện cho gia!” cả đời này, ta sẽ không lại lần nữa yêu người, cũng không lại lần nữa khẩn cầu người yêu ta. Minh Tuệ nghĩ rằng, lòng nàng đã chết.

Nến đỏ vẫn cháy sáng, cả đời này còn chưa có bắt đầu, thì đã liền kết thúc rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-bo-bo-kinh-tam-ta-la-minh-tue>